Được khai thị bởi Bậc Đại Giác Chân Nhân Dada Bhagwan

CHÂN TRÍ KHOA HỌC VỀ NGHIỆP CẢNH

Vietnamese

Được khai thị bởi Bậc Đại Giác Chân Nhân Dada Bhagwan

CHÂN TRÍ KHOA HỌC

VỀ NGHIỆP CẢNH

(The Science of Karma)

Nguyên tác bằng tiếng Gujarati

Đức Bà Bác Sĩ Niruben Amin biên tập

Việt Dịch từ bản tiếng Anh

Nhà Xuất Bản: Mr. Ajit C. Patel
Dada Bhagwan Vignan Foundation
1, Varun Apartment, 37, Shrimali Society,
Opp. Navrangpura Police Station,
Navrangpura, Ahmedabad: 380009.
Gujarat, India.
Tel.: +91 79 35002100, +91 9328661166-77

© Bản Quyền: Dada Bhagwan Foundation
5, Mamta Park Society, B/h. Navgujarat College,
Usmanpura, Ahmedabad-380014. Gujarat, India.
Email: info@dadabhagwan.org Tel.: +91 9328661166-77
Đã đăng ký bản quyền. Không phần nào của quyển sách nầy được chia sẻ, sao chép, dịch hay in lại với bất cứ hình thức nào (kể cả sách lưu trữ qua điện tử hay
ghi âm) nếu không được sự cho phép bằng văn bản của người giữ bản quyền.

Phiên Bản Web [Tháng 8 năm 2022]

Giá: Lòng tuyệt đối khiêm cung với tâm niệm "Tôi không biết gì cả"

Nhà In: **Amba Multiprint**
B -99, Electronics GIDC, K-6 Road
Sector -25, Gandhinagar - 382044.
Gujarat, India.
Tel. : +91 79 35002142, +91 9328660055

*Lưu ý người đọc: Đây là bản thảo của người dịch, nếu có bất cứ thắc mắc nào liên quan đến ý nghĩa của những gì được dịch, xin vui lòng tham dự những buổi pháp hội vấn đáp học đạo (satsang), nơi đây mọi vấn đề sẽ được giải thích bởi Bậc Đại Giác Chân Nhân.

Trimantra

(Tam Vô Thượng Chú)

Namo Vitaraagaya
Chí tâm đảnh lễ các đấng Tự Tại giải thoát

Namo Arihantanam
Chí tâm đảnh lễ các đấng hoàn toàn giải thoát tại thế cứu độ chúng sanh

Namo Siddhanam
Chí tâm đảnh lễ các đấng hoàn toàn giải thoát trần cảnh

Namo Aayariyanam
Chí tâm đảnh lễ các đấng Đạo Tổ đã truyền đạt sự tu hành giải thoát cho chúng sinh

Namo Uvazzayanam
Chí tâm đảnh lễ các vị Đạo Sư trưởng

Namo Loye Savva Sahunam
Chí tâm đảnh lễ các vị Đạo Sư xuất thế tu hành giải thoát

Eso Pancha Namukkaro
Năm đảnh lễ quy mệnh nầy

Savva Pavappanasano
Tiêu trừ mọi tội nghiệp, mọi khổ nạn

Mangalanam Cha Savvesim
Đây là tinh hoa của mọi thần chú

Padhamam Havai Mangalam
Đây là vô thượng chú

Om Namo Bhagavate Vasudevaya
Chí tâm đảnh lễ đấng đại hùng đại trí Chí Tôn

Om Namah Shivaya
Chí tâm đảnh lễ đấng Chí Tôn Shiva

Jai Sat Chit Anand
Chứng Thật Cảnh Giới Thanh Tịnh Của Linh Hồn Là Chân Hạnh phúc

Dada Bhagwan là ai?

Vào một buổi chiều khoảng 6 giờ tháng 6 năm 1958, ngồi nghỉ trên một ghế dài nơi trạm dừng xe lửa náo nhiệt của thành phố Surat, 'Dada Bhagwan' đã hốt nhiên hiển lộ trọn vẹn nơi pháp thân của Ngài Ambalal Muljibhai Patel. Thiên nhiên đã tiết lộ một hiện tượng đáng chú ý của tâm linh! Chân Cảnh Giới Đại Giác Quang Minh Toàn Tri trong Ngài đã được tiết lộ trong vòng một giờ đồng hồ!

Chúng ta là ai? Thượng Đế là gì? Ai điều hành thế gian? Nghiệp là gì? Giải thoát là chi? v.v... Tất cả mọi vấn nạn về Linh Hồn và Đạo Sống đều được trả lời trong khoảng thời gian xảy ra hiện tượng nầy.

Tất cả những gì Ngài được chứng thực buổi chiều hôm ấy, Ngài đã truyền đạt cho người thọ lễ bằng nền tảng Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (*Gnan Vidhi*), chỉ trong vòng 2 giờ đồng hồ! Đây được coi là con đường của *Akram*. *Kram* có nghĩa là tiệm tiến leo thang tuần tự, từ bước một trên đường tu thân sống đạo, trong khi *Akram* là không qua bậc thang nào, là con đường tắt, đi thang máy ! *Akram* bây giờ được công nhận là cách ngắn nhất để thành tựu Chân Lạc Cảnh của Linh Hồn.

Khi Ngài giải thích cho người khác nghe "Đấng Dada Chí Tôn là ai", Ngài thường nói: "Người mà các con nhìn thấy nầy không phải là Đấng Dada Chí Tôn. Người mà các con nhìn thấy là ông A.M.Patel. Thầy là một Bậc Đại Giác Chân Nhân (*Gnani Purush*), và Ngài, Đấng Hiển Hiện trong Thầy là Đấng Dada Chí Tôn của mười bốn cõi giới. Ngài đang hiện diện bên trong các con cũng như bên trong mọi người khác. Ngài chưa hiển hiện nơi các con, nhưng nơi Thầy Ngài hoàn toàn hiển

hiện. Chính Thầy không phải là Đấng Chí Tôn (*Bhagwan*). Chính Thầy cũng đảnh lễ Đấng Dada Chí Tôn trong Thầy. Ngài là Chân Cảnh Linh Hồn của Thầy.”

Mối liên lạc để tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Atma Gnan)

Sau khi được tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn vào năm 1958, Đức Thầy Đáng Tôn Kính (Dadashri) thường đi đến nhiều nơi trong và ngoài nước, để mở Pháp Hội Vấn Đáp Học Đạo và ban Lễ Truyền Thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn cho những người thành tâm cầu đạo.

Suốt cuộc đời Ngài Dadashri đã ban Phước Lành và truyền Năng Lực Thiêng Liêng cho Đức Bà Bác sĩ Niruben Amin (Niruma) để tiếp nối dòng truyền thừa của Ngài. Sau khi Đức Thầy Dadashri viên tịch, Đức Bà Niruma vẫn tiếp tục đảm nhận sứ mạng mở Pháp Hội Vấn Đáp Học Đạo (*Satsang*) và ban Lễ Truyền Thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn cho người thành tâm cầu đạo. Đức Bà là bảo khí truyền bá đại diện cho "Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn". Ngài Dadashri cũng đã ban Phước Lành và truyền Năng Lực Thiêng Liêng cho Đức Thầy Tôn Kính Deepakbhai Desai, người cũng đã được Đức Thầy Tôn Kính Dadashri trực tiếp ban Phước Lành và Năng Lực thiêng liêng để tiếp tục dòng truyền thừa mở Pháp Hội Vấn Đáp (*Satsang*). Hiện nay, Ngài Deepakbhai cũng đã được Mẹ Hiền Niruma đào luyện và ban Ân Thiêng thêm để ngược xuôi đó đây trên khắp địa cầu khai mở và hướng dẫn người thành tâm cầu đạo truyền thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn.

Sau khi thành tựu Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, hàng ngàn người đã thực chứng được cảnh giới giải thoát, tự do tự tại an vui giữa những trách nhiệm bộn bề của cuộc sống thế gian.

LỜI GHI CHÚ VỀ BẢN DỊCH NẦY

Bậc Đại Giác Chân Nhân Ambalal M. Patel, được mọi người biết với tên "Dadashri" hay "Dada" đã ban những buổi giảng pháp dưới hình thức vấn đáp, trả lời những câu hỏi từ những người thành tâm cầu đạo. Những buổi Pháp Hội nầy đã được ghi lại và biên soạn thành sách bởi Đức Bà Bác Sĩ Niruben Amin bằng tiếng Gujarati.

Ngài Dadashri nói rằng không thể nào dịch từng chữ một những buổi Pháp Hội Vấn Đáp Học Đạo (Satsang) và Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Akram Science) sang những ngôn ngữ khác được, vì ý nghĩa thậm thâm vi diệu của lời dạy sẽ mất đi qua quá trình dịch thuật. Do đó, để thấu hiểu chính xác Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Akram Science), Ngài nhấn mạnh sự quan trọng của học chữ Gujarati.

Tuy nhiên, Dadashri ban ân thiêng của Ngài để dịch lời dạy của Ngài thành tiếng Anh và những ngôn ngữ khác để những người thật tâm cầu đạo được tiếp nhận lợi ích một mức độ nào đó và sau này sẽ tinh tiến hơn qua nỗ lực tu thân sống Đạo của họ. Đây không phải là bản dịch theo nghĩa thông thường từng chữ, nhưng với trân trọng bảo tồn lời dạy đầy sáng tạo theo nguyên nghĩa sống động thậm thâm vi diệu của Ngài.

Những bài giảng pháp đã và đang được tiếp tục dịch từ ngôn ngữ Gujarati. Đối với một số chữ Gujarati, cần phải dùng vài chữ Anh hay chữ Việt khác nhau, đôi khi cần cả một

câu để chuyên chở chính xác lời dạy. Do đó, âm dịch chữ Gujarati được giữ nguyên với đồng văn chữ Anh để dòng lưu chuyển đầy sức sống của lời dạy thấm nhập vào lòng người đọc dễ dàng hơn. Chữ Gujarati đầu tiên mà đọc giả gặp trong lúc đọc sẽ được in dấu nghiêng giải thích bằng tiếng Anh trong dấu ngoặc. Sau đó sẽ được để nguyên âm Gurajati cho đọc giả làm quen dần với những ý nghĩa thâm sâu hơn theo đồng văn của những cách dịch khác nhau. Cách nầy sẻ giúp được 2 lợi ích. Đầu tiên là giúp dể dàng cho dịch giả và đọc giả, thứ hai là giúp đọc giả quen dần với từ ngữ Gurajati rất quan trọng cho sự hiểu biết của Chân Trí Khoa Học Trực Chứng. Nội dung trong ngoặc kép vuông cắt nghĩa rỏ hơn về vấn đề, không tìm thấy ở nội dung tiếng Gujarat của bản chánh.

Đây là lòng khiêm nhường mong cầu dâng hiến cho thế giới tinh hoa Chân Trí Thực Chứng của Ngài. Trong lúc đọc bản dịch nầy, nếu có bất kỳ mâu thuẫn hay sai lệch nào, thì đó là sai sót của người dịch và sự hiểu biết của vấn đề cần được làm sáng tỏ bởi Bậc Đại Giác Chân Nhân sống (Gnani) để tránh những hiểu lầm.

LỜI TỰA

Vô số những biến cố ngoài sức tưởng tượng và không mong cầu xảy ra như rớt máy bay, bom nổ, hỏa hoạn, động đất, cuồng phong, bão tố đã gây ra vô số thương vong, đã được biết qua truyền hình và báo chí. Nhiều người chết vì tai nạn, bịnh tật, đói khát, nhiều người chết khi mới sinh ra, và nhiều người chết vì tự sát. Cũng có những bê bối, rắc rối xảy ra trong bóng tối liên quan đến những người tu hành, giảng đạo. Trong khi đó, những Linh Hồn tiến hóa cao như những Bậc Thánh hiền, những người mộ đạo chí thành, và những Bậc Đại Giác thì lại sống thật với niềm an vui vô biên nơi Lạc Cảnh của Linh Hồn (nijananda). Khi chuyện xáo trộn bất thường nổi lên, người đời tò mò muốn biết. Tại sao trẻ con sinh ra bị tật nguyền. Người ta không tìm ra được sự an ủi nào. Tâm tư người đời lặng thinh vì họ không thể tìm ra giải đáp và không hiểu được bản chất thật sự của luật Nhân Quả Luân Hồi. Nghiệp là gì ? Làm sao mà một người có thể thoát khỏi Nghiệp ? Có ai tránh được quả báo hay không ? Thượng đế có phải là Đấng làm nên luật Nhân Quả Luân Hồi, hay Ngài hoạt động một cách bí mật đàng sau chúng ? Cái gì xảy ra sau khi chết ? Ai là người bị trói buộc bởi tất cả những Nghiệp nầy ? Ai trải nghiệm những Nghiệp nầy, Linh Hồn hay thể xác ?

Người đời gọi Nghiệp là cái gì ? Theo người thông thường, Nghiệp là đi làm kiếm sống, làm việc từ thiện, làm phước và sinh hoạt theo tôn giáo. Những Bậc Thật Chứng

Chân Cảnh Linh Hồn gọi đó là Nghiệp Quả, hay Nghiệp Báo (karma phala, resultant karma) thay vì Nghiệp. Thô tướng Nghiệp (gross karma) có thể thấy và cảm nghiệm qua ngũ quan, tất cả đều là nghiệp quả, nghiệp báo hay giải nghiệp. Những gì đã tạo nên nghiệp (nạp điện, charge) trong kiếp trước, giờ thành quả báo để xả giải nghiệp lực (nhả điện, discharge) trong kiếp nầy. Quả thì hiển hiện nên thấy được. Nghiệp đang tạo nên trong kiếp nầy xảy ra trong cảnh giới vi tế của tâm hồn. Điểm nạp điện nầy rất khó hiểu được, rất khó nhận ra.

Một người kinh doanh, bị thân nhân làm áp lực, đóng góp khoảng 7 ngàn Mỹ Kim vào quỹ từ thiện. Khi người bạn hỏi "Tại sao mầy đóng góp nhiều tiền vậy? Mầy không biết tụi nó hoàn toàn là kẻ trộm cướp, tham ô hay sao?" Người kinh doanh nói với người bạn của ông rằng, ông biết điều đó. Nếu ông làm theo ý của ông, ông chẳng đóng góp một đồng nào cả. Nhưng vì bị áp lực đóng góp từ Tổng giám đốc công ty, người thân trong gia đình, nên ông phải làm việc đó mà thôi. Vì đóng góp 7 ngàn đô la, người đời ca ngợi lòng rộng rãi của ông, thật ra sự đóng góp nầy chỉ là giải nghiệp mà thôi.

Nhưng ông đã nạp điện gieo nhân gì? Ông đã tạo nghiệp khi nói rằng ông không muốn cho, dầu chỉ một đồng! Nơi cảnh giới vi tế của tâm hồn ông tạo nghiệp hoàn toàn trái ngược với điều ông làm, vì thế trong đời sau, ông sẽ không có khả năng để cho ra một đồng nào cả.

Một người nghèo đóng góp một đô la vào quỹ từ thiện đó và nói rằng, nếu ông có 7.000 đô la, ông sẽ đóng góp hết số tiền nầy vào quỹ từ thiện. Vì ông thành tâm đóng góp, dầu chỉ

là một đô la, trong kiếp sau ông sẽ có khả năng đóng góp 7.000 đô la nầy.

Do đó, những gì các con nhìn thấy bên ngoài, tất cả chỉ là quả của nhân đã gieo từ lâu, nhưng nơi cảnh giới rất vi tế của tâm hồn, sự gieo nhân, tạo nghiệp, không thể nhận ra được. Chỉ khi nào các con có nội quán thanh thịnh, năng lực nhìn thấy được tâm cảnh của mình (antarmukh, inward vision) các con mới thấy được điều nầy. Sau khi hiểu được như thế, các con có nên làm ô nhiễm động lực của tâm cảnh của các con hay không?

Nghiệp mà một người bị trói buộc như ăn uống, vui chơi... là tập nghiệp, thói quen đã tạo ra từ tiền kiếp (sanchit karmas, accumulated karma). Những nghiệp nầy tàng trữ nơi cảnh giới vi tế của tâm hồn và khi chúng thành thục để hiện quả, người ta có cảm hứng ăn thực phẩm có hại cho sức khỏe. Và khi họ thật sự ăn nó thì gọi là hiện nghiệp (prarabdha karma, định mệnh, fate) và nó dẫn đến hậu quả cuối cùng gọi là quả báo như bị kiết lỵ hay một loại bịnh nào đó. Đó là giải nghiệp lực (kriyamana karma, exhausted resultant).

Đức Thầy Tôn Kính *Dadashri* chỉ cho chúng ta biết rằng Năng Lực Điều Hành toàn thể những gì xảy ra, từ thân ngữ yếu cho đến những hiện tượng trong thiên nhiên và cuộc đời đều theo Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (Vyavasthit Shakti, The Energy of Scientific Circumstantial Evidences) bao gồm tất cả Luật Nghiệp cảm nhân quả sinh tử luân hồi. Luật Nhân Quả thuộc về Luật Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn nhưng Luật Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn không thuộc về Luật Nhân Quả. Luật Nhân

Quả cưu mang chủng tử vi tế tướng từ kiếp trước. Tuy nhiên, nó không ngừng nơi đó. Khi nghiệp bắt đầu sinh quả (có nghĩa hột mọc thành cây) nó đòi hỏi rất nhiều duyên duyên hợp lại với nhau. Hột xoài trở thành cây xoài và một người có thể nhận được quả xoài. Quá trình nầy kết hợp rất nhiều duyên như đất, nước, ánh nắng, phân, nhiệt và thời gian. Đức Thầy *Dadashri* đã giải thích một cách đầy ấn tượng rằng tất cả những điều nầy đều là kết quả của nghiệp. Nghiệp chủng tử hiện hành tại mọi cấp độ thật vi diệu thậm thâm.

Nhiều người hỏi làm thế nào nghiệp nguyên thủy được tạo nên, có phải xác thân có trước nghiệp hay không? Có phải, con gà có trước trứng gà hay không? Tất cả đều như thế. Thật ra không có cái gì là nghiệp nguyên thủy trong thế gian. Nghiệp và Linh Hồn tồn tại với thời gian vô thủy, vô chung. Nghiệp là vi trần chứa điện. Linh Hồn là Bản Giác Tiên Thiên Nguyên Thuỷ của Sinh Linh (element, living – conscious tattva). Cả hai (Linh Hồn và Vật chất vi trần) luôn luôn biệt lập. Nguyên tố tiên thiên là thường hằng. Làm sao có thể có một khởi đầu đối với những gì trường cửu, thường hằng cho được? Tất cả nghiệp đều chứa đầy điện lực vì sự tiếp xúc của Sinh Linh (Jiva, Sinh Linh gồm Sinh, Sức Sống và Linh, Linh Hồn, khả năng Thấy Biết của Bản Giác Tiên Thiên) và vật chất phi-linh hồn (Ajiva). Chính nghiệp chủng tử (nghiệp nhân, cause, tiếp nhận nghiệp lực, charge karma) hiện thành quả báo (fruit of karma, effect, discharge karma) trong đời sau. Nghiệp kết hợp chúng duyên để hiện hành bản chất của nó là tạm thời, là vô thường, hợp rồi tan, xảy ra rồi biến mất với nhiều biến thái và tình cảnh khác nhau. Khi lòng tin sai lầm nổi lên, cho rằng tôi là cái nầy, cái nọ hay cái nầy cái nọ

là của tôi, thì cảnh giới thế gian thành hữu hình.

Nếu hiểu được sự bí ẩn nầy thì chỉ có Linh Hồn Nhất Chân Thanh tịnh và Ngoại Cảnh Nhân Duyên Sinh Thành mà thôi. Vì thiếu hiểu biết như thế, chúng ta dùng ngôn từ thô thiển của hiện nghiệp và gọi nó là định mệnh hay số phần (prarabdha, fate, destiny)... Tuy nhiên, Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn bảo cho chúng ta biết có bấy nhiêu đây thôi: nếu chúng ta luôn giữ mình cách biệt với Ngoại Cảnh Nhân Duyên Sinh Thành, thì chúng ta có thể an trú nơi Chân Cảnh Giới của Linh Hồn, và chỉ như thế thì nghiệp mới không tồn tại nữa.

Làm thế nào mà một người bị kết dính vào nghiệp ? Nghiệp kết vì tin tưởng vào vai trò chủ động của mình trong bất cứ hành vi hay sinh hoạt nào. Tâm trạng chủ động ảo là gì? Khi một người khác làm một việc gì đó, mà mình lại tin rằng "ta là người làm nó" thì gọi là tâm trạng chủ động ảo (karta bhaav). Tại sao tâm trạng ảo lại phát sinh? Nó phát sinh vì cái tôi ảo, hay vọng ngã (ahankar, ego).

Cái tôi ảo hay cái tôi giả tạo là gì? Cái tôi ảo là lòng tin cho rằng "ta là người đó" nhưng thật ra ta không phải là người đó. Khi Linh Hồn được thừa nhận một cách sai lầm, thì nó là vọng ngã. Khi một người tin rằng "ta là Nguyễn Văn X... (*Người đọc thế tên mình vào*) thì họ tự đồng hóa, hay tự cho mình là một với cái tên và xác thân của họ, như "tôi là thân nầy, tôi là chồng của bà ấy". Thật ra mỗi người đều là Linh Hồn Nhất Chân Thanh tịnh, nhưng vì họ không nhận biết được chân cảnh giới của họ, nên họ mới đồng hóa họ với tên của họ như "tôi là Nguyễn Văn X..." hay đồng hoá với thân

thể của họ như "tôi là thân thể nầy". Niềm tin nầy là vô minh, là ngu tối, và chính vì vô minh ngu tối nầy mà kết nghiệp hay bị dính chặt vào nghiệp, tạo nghiệp cũng như thọ báo.

"Nếu các con từ bỏ tâm trạng cho rằng các con là xác thân, thì các con không còn là người chủ động tạo tác nữa, và cũng không phải là người vui hưởng hay chịu khổ nữa đối với nghiệp cảnh. Đó là tinh hoa của Pháp vô thượng (ultimate essence of dharma)"– Shrimad Rajchandra.

"Nếu các người là hiện thân của Linh Hồn (embodied soul) hay là một sinh linh hay một trong chúng sinh (jiva) thì Đấng Chí Tôn Hari là người chủ động (doer). Nếu các người là Shiva, Linh Hồn nguyên thủy tiên thiên (primordial soul), thì đó chính là Chân Cảnh Giới Thanh Tịnh của các người (nghĩa là các người không phải là chủ động, hữu vi mà là vô vi)". – Akha Bhagat.

Khi một người tự cho mình là "Nguyễn Văn X..." thì được gọi là hiện thân của Linh Hồn. Khi họ có được Chân Trí Thực Chứng "ta không phải là Nguyễn Văn X mà thật là Linh Hồn Nhất Chân Thanh Tịnh" thì được gọi là Đấng Shiva. Linh Hồn là Chân Cảnh Tự Tại Tuyệt Đối Nhất Chân Thanh Tịnh (Parmatma) bản chất của nó là vô vi. Bậc Đại Giác là người luôn luôn sống với giác cảnh "ta là Linh Hồn Thanh Tịnh", "ta không là người làm bất cứ chuyện gì", cho nên Ngài không tạo nghiệp hay thọ báo nữa. Nghiệp đã tạo từ trước thành thục, hiện thành quả báo và tiêu tan.

Những nghiệp chủng tử đã gieo trong kiếp trước sẽ hiện thành quả của chúng trong kiếp nầy. Ai ban cho những nghiệp

quả nầy? Thượng đế? Không phải. Nó được điều hành bởi Luật Thiên Nhiên, tức Năng Lực Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn theo lời dạy của Bậc Đại Giác Chân Nhân Tôn Kính Dadashri.

Vì vô minh che lấp, nên trong khi cảm nghiệm quả báo hiện hành, mê chấp thương ghét nổi lên, khiến người ta lại gieo thêm chủng tử tạo nghiệp, để rồi kiếp sau khi chủng tử thành thục họ phải chịu khổ não. Bậc Đại Giác giúp ta không tạo thêm nghiệp chủng tử nữa. Khi tất cả nghiệp của một người bị tiêu trừ thì họ sẽ được giải thoát, hoàn toàn tự do, tự tại với niềm vui vĩnh cữu.

Khi một người nào đó làm nhục các con, hay gây tổn hại cho các con, tất cả đều do Luật Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn. Người đó không có lỗi gì cả, họ chỉ đóng vai trò của họ trong tuồng Đại Diễn mà thôi. Làm thế nào một hành vi phát sinh mà không có nguyên nhân cho được? Người bị sỉ nhục tự họ đã gieo nhân sỉ nhục nơi kiếp trước, và giờ đây chúng duyên kết hợp với nhau tạo thành quả báo, khiến họ phải chịu sỉ nhục để trả nợ cũ. Nếu chỉ có hột mà thôi thì không thành cây ra quả được, phải đủ chúng duyên hội hợp với nhau thì hột mới có thể thành cây và đơm hoa kết quả được. Nếu chúng duyên không đủ thì làm sao có thể có trái được? Chúng ta gieo hột sỉ nhục, nhưng để hột nầy thành cây ra trái tất cả chúng duyên cần thiết phải hợp đủ mới được. Vì vô minh mà con người kết nghiệp, gieo nhân, chịu quả, họ chỉ nhìn thấy chỉ một công cụ thừa hành (nimit, instrument), trong rất nhiều những trợ duyên khác mà họ không thấy, và cho đó là người làm (doer) và kết án nó. Nếu một người an trú nơi Chân Cảnh

Trí Huệ, họ sẽ thấy rằng kẻ thừa hành là vô tội. Và họ sẽ hiểu rằng "sỉ nhục nầy là quả báo của nghiệp mà họ đã tạo nên". Bằng cách nầy, người ta sẽ không tạo thêm nghiệp nữa và trở nên tự do, tự tại, an vui. Nếu họ phạm lỗi kết án công cụ thừa hành là kẻ có tội, họ phải sám hối lập tức theo phương châm "thấy là bắn liền", nhờ thế mà hột gieo không thành cây ra trái nữa trong tương lai.

Quá trình chúng duyên hòa hợp, phát triển, thành quả báo là "Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (Scientific Circumstantial Evidence). Đức Tôn Sư Dadashri nói rằng: "Năng lực của Luật Nhân Duyên Sinh Thành (Vyavasthit Shakti) có trách nhiệm hình thành quả báo".

Bậc Đại Giác Chân Nhân Chí Tôn Dada đã truyền đạt "Chân Trí Khoa Học về Nghiệp Cảnh" nầy cho thế giới. Chúng tôi trình bày nơi đây dưới hình thức của một quyển sách "tóm lược" để giúp độc giả giải quyết những vấn đề khó khăn rắm rối trong cuộc đời.

Đức Bà Bác Sĩ Niruben Amin

Mục Lục

Nguyên tác bằng tiếng Gujarati 1

Đức Bà Bác Sĩ Niruben Amin biên tập 1

TRIMANTRA (Tam Vô Thượng Chú) 3

LỜI CHÚ VỀ BẢN DỊCH TIẾNG ANH NẦY 5

Giới thiệu Bậc Đại Giác 7

Ai là Đấng Dada Chí Tôn ? 9

LỜI TỰA 12

Mục Lục 21

Một người hành động tự ý hay nó chỉ xảy ra như vậy thôi 24

Ai đã đưa các con đến trái đất nầy ? 24

Nguyên lý vận hành của Nghiệp là gì ? 25

Dự kiến, Dự tính của chính các con 26

Cuộc sống đọa đày với lòng tin sai lầm 27

Làm người chủ động là tác Nghiệp 29

Cả Đạo Vệ đà cứu cánh nghĩa đế (Vedanta) cũng chấp nhận Thượng Đế là Đấng Vô Vi (non – doer) 30

Tinh hoa của mọi kinh điển 31

Người Làm là Người chịu khổ 33

Ai bị trói buộc trong nghiệp cảnh, xác thân hay Linh Hồn ? 35

Nghiệp và Linh Hồn: kết dính đời đời kiếp kiếp 36

Sự liên quan giữa Nghiệp và Linh Hồn 37

Nghiệp được tạo ra từ dự tính hành động trong tâm 38

Luật điều hành khi gieo chủng tử nghiệp 40

Liên quan giữa Linh Hồn và Thể xác 40

Sự bí ẩn của Nhân Quả 41

Nghiệp nguyên thủy khởi lên như thế nào? 44

Nghiệp của một đời hay nhiều đời ? 46

Ai là người làm (tạo nghiệp), Ai là người chịu khổ 47
Của đời nầy, Trong đời nầy 48
Nghiệp báo trong cái nhìn của Thế gian và của Bậc Đại Giác 49
Trong đời nầy hay đời sau ? 51
Khi nào mới chịu quả báo 52
Mỗi đời: Bản tổng kết vay trả của tiền kiếp 53
Ai điều hành tất cả chuyện nầy ? 54
Luật Nhân Duyên Sinh Thành và Luật Nhân Quả (nghiệp) 55
Quả báo tự động xảy ra 56
Thứ tự nằm sau quả báo 57
Nhìn từ Chân Trí Huệ tuyệt đối 57
Tại sao vào giờ nầy? 58
Do đó đừng bao giờ làm ô nhiễm tâm với ý nghĩ không tốt 60
Nghiệp thấy được là quả - nghiệp vi tế không thấy được là nhân 61
Hành động không tạo nghiệp: động lực của tâm ý mới tạo nghiệp 63
Vậy Hãy thay đổi động lực tâm ý 64
Sống đời giải thoát 65
Hướng dẫn Trẻ con bằng cách nầy 66
Tạo nghiệp và giải nghiệp 67
Nhân quả và Quả của nhân 69
Vô ý tạo nghiệp có chịu quả báo không ? 71
Quả báo phải chịu không tránh khỏi 73
Nghiệp nào khiến cơ thể bị đau khổ 74
Tại sao trẻ con vô tội phải khổ 74
Có phải ác nhân chỉ gây ác quả trong đời nầy ? 75
Cả hai mẹ chồng con dâu đều hoàn hảo 78
Có phải nghiệp chướng là tự mình tạo ra? 80
Xung đột giữa vợ chồng với nhau 81

Nhận vào niềm vui sống bằng cách cho ra niềm vui sống 83
Bất hòa không phải là nghiệp báo 84
Tại sao đổ tội cho người đưa thư đối với thư báo tin buồn 86
Nghiệp số do kiếp trước tạo nên 87
Có ai lãnh chịu đau khổ của người khác không ? 88
Phiền não vì ác báo 90
Hậu quả làm khổ người khác 91
Loại nghiệp nào mà 93
một người bị bệnh tâm thần đã tạo ra? 93
Nghiệp gì làm cho một người giàu hay nghèo 93
Chúng con làm việc tốt nhưng nhận kết quả xấu. 95
Các con mang theo những gì khi qua đời 96
Chỉ có con người tạo nghiệp mà thôi 100
Vốn gốc làm người của tám đời trả nghiệp 102
Vé khứ hồi từ cõi cầm thú 104
Dành sẵn chỗ nơi kiếp sống sa đọa 105
Ai là người chịu khổ nơi đây 106
Nghiệp gì mà Hitler đã tạo ra ? 107
Cộng nghiệp báo ứng 107
Phước nghiệp không tiêu trừ ác nghiệp được. 111
Đường giải thoát khỏi nghiệp cảnh đọa đày 113
Sự quan trọng của nguyện cầu khi bị khổ vì nghiệp báo 114
Khấn nguyện với các đấng thiêng liêng 115
Giác tỉnh đề phòng tạo nghiệp 115
Tuyên án tử hình thẩm phán có tạo nghiệp hay không ? 117
Cảnh giới hữu vi và vô vi 119
Vô minh mới là trở ngại chớ không phải nghiệp. 121
Khi nào giải nghiệp (discharge of karma) xảy ra? 122

CHÂN TRÍ KHOA HỌC VỀ NGHIỆP CẢNH

Một người hành động tự ý hay nó chỉ xảy ra như vậy thôi

Dadashri: Có bao giờ các con thấy các con bị áp lực làm một cái gì đó trái với ý muốn của các con không? Có chuyện đó xảy ra hay không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có ạ, điều đó có xảy ra ạ.

Dadashri: Lý do của chuyện đó là gì? Các con không muốn làm, nhưng các con phải làm, không còn cách nào khác. Đó là nghiệp quả (báo) mà các con đã tạo ra từ kiếp trước.

Người đời tin quả là nhân, họ không hiểu được tiền nhân, hậu quả là gì cả. Nếu mọi việc làm trong kiếp nầy là nhân thì tại sao các con lại làm một việc gì đó trái ngược với ý muốn của các con? Hơn nữa, tại sao các con lại nói "tôi đã làm điều đó" khi mà các con không muốn làm nó ngay từ đầu. Tại sao người khác cũng nói các con đã làm điều đó? Người đời gọi tất cả những hành vi hữu hình cũng giống như, cũng là một với tạo nghiệp vậy. Họ sẽ nói, tôi làm việc thiện hôm nay và do đó tôi đã tạo được thiện nghiệp hôm nay? Trái lại Bậc Đại Giác Chân Nhân biết rằng tất cả mọi hành vi hữu hình trong cuộc đời đều là quả (hậu quả, nghiệp quả) cả.

Ai đã đưa các con đến trái đất nầy ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con được sinh ra theo ý muốn của các con hay là các con bị đưa tới đây ?

Dadashri: Không có ai đưa các con tới nơi mà các con tái sanh. Nếu nghiệp của các con tốt, các con được sinh vào nơi tốt, nếu nghiệp của các con xấu, các con sẽ bị sinh vào một nơi xấu.

Nguyên lý vận hành của Nghiệp là gì ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, định nghĩa của Nghiệp là gì ?

Dadashri: Thực hiện bất cứ hành động nào với lòng xác nhận "ta đang làm" là nghiệp. Xác nhận vai trò người làm của bất cứ hành động nào là kết nghiệp. Thực hiện một hành động với niềm tin "ta là người làm" được gọi là kết nghiệp. Chính sự tiếp sức cho niềm tin vào vai trò chủ động nầy mà nghiệp bị cột chặt vào kiếp sống. Nếu các con biết rằng các con không phải là người chủ động mà chỉ là người thừa hành mà thôi và nhận ra được người chủ động (doer) là ai, tức "tôi không phải là 'người làm'" và "người làm là ai" thì hành động sẽ không được tiếp sức, không bị cột dính vào các con nữa và nghiệp sẽ được tháo gỡ rời ra.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nguyên lý vận hành của nghiệp là gì ?

Dadashri: Nếu các con la lớn vào trong một cái giếng sâu "mầy là thằng trộm cướp" thì chuyện gì xảy ra ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con sẽ nghe âm vang trở lại "mầy là thằng trộm cướp".

Dadashri: Đúng vậy ! Nếu các con không thích nghe lời phản hồi đó, thì các con phải la lên "Ngài là quốc vương".

Như vậy, các con sẽ nghe "Ngài là quốc vương". Hãy nói ra những gì các con muốn nghe thôi. Muốn nhận được gì hãy cho ra cái đó. Đó là nguyên lý của Nghiệp. Nghiệp có nghĩa là hành động. Phản ứng là gì? Đó là tiếng vang. Tất cả phản ứng giống như tiếng vang vọng lại từ hành động từ trước của các con; quả báo sẽ không tránh khỏi.

Giếng sâu mô tả cái gì đây ? Nó bảo các con rằng thế gian là cảnh giới dội lại, hay phản chiếu của chính các con đã tạo ra. Điều mà các con nói đến Nghiệp thật sự là hình ảnh phản chiếu, là tiếng vang, là phản ứng của hành động mà thôi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có nguyên lý vận hành của Nghiệp hay không ?

Dadashri: Cả thế gian không gì khác hơn là sự vận hành của Nghiệp. Sự tồn tại của đọa đày hay trói buộc hoàn toàn là do các con, các con phải chịu trách nhiệm về nó. Mọi chuyện xảy ra đều hình thành từ dự phóng của chính các con, giống như hình ảnh trên màn bạc từ cuộn phim do chính các con tạo nên. Các con chịu trách nhiệm cả việc hình thành xác thân của các con. Tất cả những gì các con gặp gỡ trong cuộc đời là chính do các con soạn thảo, phác họa; không có ai khác có trách nhiệm về nó. Từ vô số kiếp, các con là người duy nhất chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Dự kiến, Dự tính của chính các con

Người đời nhận ra rằng bất cứ những gì mà họ cảm nghiệm đều do dự phóng của chính họ. Biết như thế họ nỗ lực thay đổi dự phóng (dự kiến) đó, nhưng không thành công,

chính vì sự dự tính không nằm trong tay họ. Nói về chuyện thay đổi dự tính là đúng, nhưng một người có đủ khả năng tự lập để làm việc đó hay không? Đúng vậy, họ làm, nhưng chỉ trong một phạm vi hạn chế mà thôi. Phần lớn không nằm trong sự kiểm soát của các con. Chỉ sau khi đạt được Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn một người mới tự lập, nhưng cho tới đó, họ không có được khả năng tự lập đó.

Làm thế nào để sự dự tính ngừng lại? (Dự tính là thành phần tạo nên nhân quả luân hồi). Cho đến lúc Thực Chứng được Chân Cảnh Linh Hồn của mình, một người tiếp tục lang thang không biết về đâu. Mặc dầu họ nhận ra rằng: Xác thân và ta không phải là một và không giống nhau, nhưng có rất nhiều thành phần nội tại mà họ vẫn tiếp tục đồng hóa với chúng, khiến niềm tin ta là Nguyễn Văn X... (*Người đọc thế tên mình vào*) vẫn còn tồn tại. Chính vì không có khả năng thoát khỏi niềm tin sai lầm nầy mà họ vẫn nghĩ họ là người chủ động, người làm (doer). Họ tin rằng họ là người nói, người tu khổ hạnh, người tỉnh thức, quán tâm... Bao lâu mà họ tin họ là người làm, họ tiếp tục tạo dự tính mới và chịu hậu quả của dự tính cũ từ tiền kiếp. Nếu người đời hiểu được những nguyên lý vận hành của nghiệp họ sẽ hiểu được nguyên lý vận hành của giải thoát.

Cuộc sống đọa đày với lòng tin sai lầm

Dadashri: Tên của con là gì ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, là Nguyễn Văn X... ạ,

Dadashri: Con có thật sự là Nguyễn Văn X...hay không ?

Người hỏi: Con có thể nói cái gì khác hay không? Nó là cái mà mọi người nghĩ là đúng, Kính thưa Thầy.

Dadashri: Vậy con thật sự là Nguyễn Văn X..., không phải như vậy sao? Con không chắc về điều đó sao? Con nói tên của con là Nguyễn Văn X... mà.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con chắc chắn,

Dadashri: Con nói "tên của con là Nguyễn Văn X..." chứ đâu có nói "con là Nguyễn Văn X...". Như vậy, con thật sự là Nguyễn Văn X..., hay con là một cái gì khác ?

Người hỏi: Thật ra chúng con là một cái gì khác. Đó là sự thật ai cũng biết.

Dadashri: Không như vậy đâu. Nguyễn Văn X... là phương tiện để nhận dạng thân thể. Các con biết rằng Nguyễn Văn X.. là tên của thân thể nầy, nhưng các con là ai? Các con không cần biết điều đó sao ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đúng vậy, thật ra con phải biết, con phải cố gắng tìm cho ra.

Dadashri: Như vậy, điều cốt yếu của những gì các con làm, là lợi dụng đủ điều với tên Nguyễn Văn X... Các con tự xác nhận mình là Nguyễn Văn X..., khi thật ra các con hoàn toàn không phải là cái tên của các con, không phải là thân thể của các con. Với tên Nguyễn Văn X... các con hưởng mọi thú vui như "tôi là chồng của bà nầy, tôi là bác của nó, tôi là chủ chiếc xe nầy... và kết quả là kết nghiệp bất tận qua những niềm tin lầm lẫn nầy.

Bao lâu mà các con bị ảnh hưởng bởi sự áp đặt lầm lẫn

nầy, các con còn bị Nghiệp trói buộc. Khi câu hỏi "ta là ai" được giải đáp thỏa đáng các con không còn bị Nghiệp trói buộc nữa.

Tại thời điểm nầy, các con đang bị Nghiệp trói buộc cả trong giấc ngủ của các con, vì các con đi ngủ tin tưởng rằng các con là Nguyễn Văn X... (*Người đọc thế tên mình vào*). Đấng Chí Tôn Toàn Tri (Mahavir) nói rằng, nghiệp lớn hơn tất cả là bỏ Linh Hồn vào trong bao kín trước khi ngủ với lòng tin "ta là Nguyễn Văn X...(*Người đọc thế tên mình vào*)".

Làm người chủ động là tác Nghiệp

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Nghiệp trói buộc con người như thế nào? Xin Thầy giảng thêm cho chúng con biết.

Dadashri: Thầy sẽ giải thích cho các con biết Nghiệp trói buộc như thế nào. Các con vẫn bị trói buộc khi các con không làm gì cả, nhưng lại tin rằng các con làm. Cả Thượng đế cũng không là người làm. Nếu Ngài là người làm thì Ngài cũng bị Nghiệp trói buộc. Các con và Thượng đế không ai là người làm cả (cả hai đều vô vi).

Khi các con thi đậu, các con nói "tôi thi đậu", tuy nhiên có một năng lực lớn hơn điều hành đàng sau sự thành công của các con. Tin rằng "tôi đã làm điều đó" là một sự áp đặt giả tạo và đó là lý do tại sao các con bị trói buộc.

Cả Đạo Vệ đà cứu cánh nghĩa đế (Vedanta) cũng chấp nhận Thượng Đế là Đấng Vô Vi (non – doer)

Người hỏi: Như vậy, nếu mọi chuyện xảy ra là vì một năng lực nào đó thì dầu ăn cắp hay làm từ thiện chẳng có gì quan trọng, Kính thưa Thầy.

Dadashri: Đúng, các con có thể nói rằng cả hai đều như nhau, nhưng người đời đâu có giữ chúng như vậy đâu. Người làm việc từ thiện kết nghiệp vì họ đi loanh quanh với "cái tôi" phô trương. Kẻ cắp cũng kết thêm nghiệp khi hắn nói "chẳng bao giờ có ai bắt được ta cả !". Không có gì chạm được các con nếu các con không giữ niềm tin "ta đã làm việc đó".

Người hỏi: Kính thưa Thầy, trong giai đoạn đầu có lòng tin Thượng đế là Đấng Hữu Vi, đi xa hơn, kinh Vệ đà cho rằng Thượng đế là Đấng Vô Vi. Kinh Áo nghĩa cũng nói như vậy, Thượng đế Vô Vi. Mọi người phải chịu quả báo vì chính Nghiệp của họ tạo nên. Có phải Nghiệp quả tiếp nối đời nầy sang đời khác không?

Dadashri: Dĩ nhiên là như vậy. Nghiệp giống như trái của cây xoài. Trái xoài sẽ sinh ra cây xoài và cây xoài sinh ra trái xoài và chu kỳ cứ thế tiếp diễn.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đó là nguyên lý của sự tiến hóa. Nó cứ tiếp diễn như thế.

Dadashri: Không phải vậy, đó là Nghiệp quả (effect of karma). Trái xoài là quả, nó có hột sẽ sinh trưởng thành cây xoài, tới phiên cây xoài sinh ra trái xoài. Điều nầy sẽ tiếp diễn mãi. Nghiệp quả sinh ra nghiệp nhân, nghiệp nhân sinh nghiệp quả, cứ mãi như thế.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy người đời tiếp tục

tạo phước nghiệp, ác nghiệp và không bao giờ thoát được hay sao?

Dadashri: Đúng vậy, cơm của trái xoài được ăn và cái hột thì bỏ.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, và từ hột xoài, cây xoài mới sẽ mọc lên.

Dadashri: Không thoát được.

Nếu các con tin rằng Thượng đế thật sự là người làm thì tại sao các con lại cho rằng các con là người làm? Vậy tại sao các con cũng là người làm nữa. Con người là loại sinh vật độc nhất tin rằng "ta là người làm". Bất cứ khi nào một người trở thành một người làm, họ cắt đứt sự lệ thuộc vào Thượng đế. Thượng đế nói: "vì các con là người làm, cho nên các con và Ta, cả hai đều tự do ! Cứ làm cái gì mà các con muốn". Như vậy, có Thượng đế để làm gì ?

Khi một người tin rằng họ là người làm, họ kết nghiệp, và khi một người không còn tin họ là người đã làm nữa, nghiệp báo (karma effect) của họ cũng hết.

Tinh hoa của mọi kinh điển

Đó là lý do tại sao thi Thánh Akha Bhayat đã nói những lời nầy:

Nếu các người là sinh linh (Jiva, sinh vật với Linh Hồn bên trong) thì người làm là Hari (Thượng đế). Nếu các ngươi là Shiva (Linh Hồn Nhất Chân Thanh tịnh, Pure Soul) thì đó là Chân lý (the truth).

Lời thơ có nghĩa rằng, nếu các con là Linh Hồn Nhất Chân Thanh Tịnh, thì các con đúng như thế. Và nếu các con là một sinh linh có sống, có chết thì Đấng ở trên cao, tức Thượng đế mới là Đấng thực sự làm tất cả. Sự thật (chân lý) là, các con là Linh Hồn Nhất Chân Thanh Tịnh và không có ai ở trên cao gọi là Thượng đế, bậc cao hơn các con cả. Do đó, khi mà sự khác biệt giữa chúng sinh và Thượng đế không còn, một người sẵn sàng để thành Đấng Tối Linh (Parmatma, Supreme Soul) tức Linh Hồn Chí Tôn Vô Thượng. Khi người đời cầu nguyện Thượng đế, họ tự tách rời ra khỏi Thượng đế. Nơi đây, sau khi tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh của Linh Hồn sự khác biệt giữa Sinh Linh và Linh Hồn, giữa con người và Đấng Chí Tôn không còn và bị loại trừ.

Câu thơ thứ hai đọc lên như sau:

Khi các người từ bỏ vai trò chủ động của các người, các người thoát khỏi nghiệp cảnh. Đó là ý nghĩa thậm thâm vi diệu của câu thơ cao quý nầy.

Tạo nghiệp xảy ra với niềm tin sai lầm "Ta là Nguyễn Văn X...(*Người đọc thế tên mình vào*) và "Ta đã làm chuyện đó". Sau khi tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, các con không còn là Nguyễn Văn X... nữa. Trong sinh hoạt giao tiếp hằng ngày của cuộc sống thế gian, các con vẫn là Nguyễn Văn X..., nhưng thật ra các con không phải là như thế. Các con thật sự là Chân Cảnh Linh Hồn. "Tôi đã làm điều nầy" là câu áp dụng chỉ cho những giao tiếp hằng ngày. Vòng sinh tử luân hồi bị tan vỡ ngay khi cảm nhận vai trò người làm của các con không còn. Sau khi Chứng Thật Chân Cảnh Linh Hồn thì Nguyễn Văn X... là người làm chứ không phải chính

các con nữa.

Khi Chứng Thật "ta không phải là người làm" được thiết lập một cách vững chắc như xác tín (không chút nghi ngờ), thì không còn Nghiệp nào ràng buộc thêm nữa, không còn tạo thêm Nghiệp mới nào nữa. Nghiệp cũ đã tạo rồi sẽ hiện hành để hóa giải. Đó là ý nghĩa của những câu thơ đầy đạo vị siêu vượt thế phàm. Đó là Tinh hoa của mọi kinh điển.

Người Làm là Người chịu khổ

Người hỏi: Kính thưa Thầy, kinh điển của chúng ta nói rằng, mọi người phải gặt nghiệp quả tùy theo hành vi mà họ đã gieo (làm).

Dadashri: Mỗi người đều có trách nhiệm đối với chính mình. Thượng đế không bao giờ can thiệp vào chuyện đó. Không có ai ngự trị bên trên chúng ta cả. Các con hoàn toàn độc lập trong thế gian nầy. Từ trước tới giờ các con đã quen với tình trạng lệ thuộc, đó là lý do tại sao có ông chủ bên trên các con. Nếu không như vậy thì không có ai bên trên ngự trị các con cả, cũng chẳng có ai bên dưới lệ thuộc các con. Đó là tình trạng của thế gian. Các con chỉ cần biết như thế.

Thầy đã ngao du khắp vũ trụ và không tìm thấy một nơi nào có Đấng quyền năng tối cao ngự trị cả. Không có quyền năng tối thượng nào với cái tên Thượng đế cả. Không có cái được gọi là Thượng đế, cái gọi là Thượng đế bên trên các con. Các con chịu trách nhiệm đối với các con mà thôi. Người đời khắp nơi tin rằng Thượng đế sáng tạo ra thế gian, những người tin vào luật sinh tử luân hồi không thể tin rằng Thượng

đế sáng tạo ra thế gian.

Sinh tử luân hồi căn cứ vào cái gì? Nó căn cứ trên quan niệm "Ta là người làm" và ta là người đau khổ. Ta thâu hoạch hậu quả của Nghiệp mà ta đã gieo, đã tự tạo ra. Thượng đế không can thiệp vào chuyện nầy.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, từ xưa tới giờ con đã từng nghĩ rằng Thượng đế có trách nhiệm về tất cả những chuyện nầy.

Dadashri: Không phải đâu con. Trách nhiệm là của chính các con. Các con chịu hoàn toàn trách nhiệm, và chỉ có các con mà thôi. Khi một người bị bắn họ chịu quả báo mà họ đã tạo ra từ tiền kiếp. Người bắn sẽ chịu khổ khi nghiệp của họ thành quả báo.

Nó giống như một trái xoài. Các con không có được vị ngọt ngào khi nó còn xanh. Các con chỉ có được vị ngọt khi nó chín mà thôi. Cũng giống như vậy, thời gian phải chính xác để một người nhận lãnh viên đạn. Sự kiện, nhận lãnh viên đạn, có nghĩa là quả đã chín, đã có vị ngọt. Người bắn viên đạn thì quả của họ còn non và đang lớn dần và sẽ chín dần. Sau đó nó sẽ thành ngọt ngào (quả báo thành thục).

Ai bị trói buộc trong nghiệp cảnh, xác thân hay Linh Hồn ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, xác thân hay Linh Hồn bị đọa đày trong nghiệp cảnh.

Dadashri: Thân là nghiệp (quả) thì làm sao nó lại có sự

đọa đày nào khác? Người cảm nhận thấy mình không được tự do là người bị trói buộc. Ai đau khổ vì tù tội, nhà tù hay tù nhân? Do đó, thân thể là nhà tù và người ở trong là bị đọa đày. Một người tin rằng "Ta bị trói buộc, ta là thân thể nầy. Ta là Nguyễn Văn X..., là người bị trói buộc trong nghiệp cảnh.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải Thầy muốn nói Linh Hồn bị đọa đày trong nghiệp cảnh tạo nghiệp và thọ nghiệp qua xác thân hay không ?

Dadashri: Không, không giống như thế. Linh Hồn tuyệt đối không dính mắc vào đó. Thật ra Linh Hồn là tự do tự tại và hoàn toàn độc lập. Chính cái Tôi ảo giả tạo được tạo ra do áp đặt sai lầm mới bị kết dính vào nghiệp cảnh, tác nghiệp và thọ báo. Các con là Linh Hồn Nhất Chân Thanh Tịnh nhưng các con lại cho mình là Nguyễn Văn X... (*Người đọc thế tên mình vào*). Lấy cái không phải là mình mà cho là mình, được gọi là vọng ngã (cái tôi ảo, giả tạo). Chính điều nầy, sự áp đặt giả tạo của cái Tôi là lòng vị kỷ chiếm đoạt địa vị của người khác và cho là của chính mình. Khi cái tôi giả tạo ra đi, các con có thể trở về vị trí hay không gian của các con, nơi đó không có nghiệp cảnh đọa đày.

Nghiệp và Linh Hồn: kết dính đời đời kiếp kiếp

Người hỏi: Do đó, có thể nào Linh Hồn được giải thoát khỏi nghiệp cảnh? Khi nào chuyện nầy xảy ra?

Dadashri: Khi hoàn cảnh nhân duyên không còn kết dính với Linh Hồn, thì không còn một nghiệp nào dính chặt với họ nữa. Không có nghiệp nào tồn tại đối với Linh Hồn đạt được

cảnh giới giải thoát tuyệt đối (Absolute Liberated soul) và điều nầy chỉ tìm thấy nơi cõi thuần tịnh ngoại thiên thế giới (Siddhagati), nơi Linh Hồn trở về nguyên quán của mình mà thôi.

Một người chỉ bị nghiệp cảnh phiền lụy trong vũ trụ của chúng sinh mà thôi, từ vô thủy kiếp cho đến giờ vẫn vậy. Hơn nữa, nó toàn thuộc về cảnh giới của Luật Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn. Cảnh giới nầy là sự chuyển biến không ngừng của nguyên tố tiên thiên vi trần (parmanus, elements). Từ những chuyển động nầy mà mê vọng nổi lên và cái tôi giả tạo là sản phẩm của mê vọng nầy.

Mê vọng, là cái tôi ảo tự đồng hóa, tự cho mình là một, là đồng nhất với cái không phải là mình, với cái phi Linh Hồn. Trong cảnh giới mê vọng đó, Linh Hồn bị bỏ quên, không còn nhớ đến nữa. Do đó, chưa từng có lúc nào mà Linh Hồn được thoát khỏi nghiệp cảnh.

Lúc tao ngộ với Bậc Đại Giác Chân Nhân, phần lớn gánh nặng của nghiệp bị tiêu trừ. Thật ra, chính nhờ nghiệp bớt đi mà một người mới gặp được Bậc Đại Giác Chân Nhân. Sự tao ngộ của hai người cũng là do chúng duyên hòa hợp theo Luật Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn; Sự tao ngộ như thế không thể xảy ra theo nỗ lực của riêng một người nào. Sự tạo ngộ, chỉ xảy ra một cách tự nhiên và mọi việc đều thành tựu.

Nghiệp cảnh xảy ra là do nhân duyên kết hợp, bản chất của nó là để giải thể, để trở về bản chất tự nhiên trước khi bị nghiệp lực thu hút.

Sự liên quan giữa Nghiệp và Linh Hồn

Người hỏi: Kính thưa Thầy, cái gì nối kết Linh Hồn và Nghiệp với nhau ?

Dadashri: Cả hai sẽ rời nhau nếu mối liên kết về vai trò của người làm bị đứt. Mỗi bên sẽ trở về với chân cảnh độc lập, riêng biệt, tự tại của chính mình.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con không hiểu rõ điều nầy.

Dadashri: Nếu không tự cho mình là người làm, là chủ động trong việc làm của mình thì sẽ không tạo nghiệp, không kết nghiệp. Tự cho mình là người làm là tạo nghiệp. Nếu các con không cho mình là chủ động của hành vi thì dù các con làm gì đi nữa, các con cũng sẽ không kết nghiệp nào.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy thì nghiệp là người làm phải không ?

Dadashri: Người làm là người làm. Nghiệp không phải là người làm. Các con nói: "Ta đã làm điều đó" hay "nghiệp đã làm điều đó?"

Người hỏi: Kính thưa Thầy, lòng tin nội tại "Ta đang làm một điều gì đó như ta đang viết, ta đang ăn, ta đang ngồi thiền"... luôn luôn có đó cùng với hành vi. Chúng ta luôn luôn nói: "Ta đã làm điều đó".

Dadashri: Đúng vậy, các con nói: "Ta đang làm nó" nên các con trở thành người làm. Thật ra, cả nghiệp lẫn Linh Hồn đều không phải là người làm.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Linh Hồn một bên, nghiệp

một bên khác. Làm sao hai bên lại chia cách như vậy?

Dadashri: Chúng hoàn toàn cách biệt nhau. Chúng có vẻ nối liền nhau vì sợi dây "ta là người làm" nầy. Khi vai trò tự cho là chủ động trong việc làm không còn thì người làm cũng biến mất và hai bên tách rời ra.

Nghiệp được tạo ra từ dự tính hành động trong tâm

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải nghiệp áp dụng cho con người?

Dadashri: Con người không làm gì khác ngoài chuyện tạo nghiệp không ngừng. Cái tôi giả tạo của con người là, mặc dù nó không ăn, uống hay hành xử bất cứ sinh hoạt nào trong đời sống thường ngày, nó vẫn luôn duy trì ý niệm "ta là người làm", đó là lý do tại sao nó tạo nghiệp. Nghiệp được tạo ra vì cái tôi cho rằng "ta đang làm cái nầy, cái nọ". Chuyên xảy ra như vậy, không lạ hay sao! Có thể chứng minh rằng cái tôi không ăn, uống hay làm bất cứ điều gì. Cũng có thể chứng minh rằng, mặc dù không làm gì cả, nó vẫn tạo nghiệp. Chỉ có con người là tạo nghiệp mà thôi.

Người hỏi: Vì có thân mà có ăn uống, nhưng mặc dầu như thế, có thể nào mà một người không là người tạo nghiệp được không? Kính thưa Thầy.

Dadashri: Một người không thể thấy nghiệp được tạo ra như thế nào. Người đời thường nghĩ về nghiệp như một cái gì hữu hình, có thể thấy được bằng mắt. Họ có thể thấy một người nào đó làm hại một người khác và cho rằng đó là cách mà họ tạo nghiệp. Đó không phải là điều mà người đời tin hay

sao ?

Người hỏi: Dạ phải ạ, họ nói điều mà họ thấy.

Dadashri: Người đời dán chữ nghiệp lên mọi hành động. Nhưng thật ra hành động mà họ thấy là quả của nghiệp chứ không phải là tự nó thật sự là nghiệp. Người đời tin rằng nghiệp là hành vi bên ngoài mà người ta làm như ăn, ngủ, đánh người khác...

Khi nào nghiệp được tạo ra thì có gây cảm nghiệm nơi nội tâm. Một đứa trẻ làm gì khi các con đưa nó uống thuốc đắng. Nó nhăn mặt ! Khi các con đưa cho nó uống thuốc ngọt, nó sẽ thích thú. Khi người đời hành động với mê chấp thương, ghét là họ gieo nhân, tạo nghiệp. Các con sẽ phải cảm thọ nghiệp báo của mê chấp thương ghét nầy. Người mà các con không ưa sẽ khiến các con khó chịu và người mà các con ưa thích sẽ khiến các con vui. Những nhân đã tạo ra trong kiếp trước sẽ thành quả báo cho các con trong kiếp nầy.

Luật điều hành khi gieo chủng tử nghiệp

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có cách nào để biết được hột nào sẽ thành quả và hột nào sẽ không thành quả?

Dadashri: Có chớ, ví như khi các con nói: "món ăn vặt nầy ngon quá và tôi đã ăn hết trơn" là các con đã gieo nhân tạo nghiệp. Chẳng có gì sai khi các con nói: "tôi đã ăn" trong lúc biết rằng các con không phải là người ăn. Nhưng trái lại, các con trở thành người làm khi các con cho rằng các con là người chủ động trong việc ăn của các con, thì các con tạo nghiệp.

Khi các con không thù ghét người sỉ nhục các con và không luyến chấp với người ca ngợi hay chăm sóc các con thì các con không kết nghiệp. Mê chấp thương ghét là tạo nghiệp.

Người hỏi: Nếu chúng ta không nhận ra được mê chấp thương ghét thì chuyện gì sẽ xảy ra? Kính thưa Thầy.

Dadashri: Phần thưởng cho không biết là lang thang trong sinh tử luân hồi hết kiếp nầy đến kiếp khác.

Liên quan giữa Linh Hồn và Thể xác

Người hỏi: Kính thưa Thầy, xin Thầy giải thích cho chúng con biết rõ hơn về liên hệ giữa Thể xác và Linh Hồn

Dadashri: Thể xác được ra đời là do vô minh che lấp, không biết gì đến Chân Cảnh Giới của Linh Hồn. Đó là hậu quả của tất cả những nghiệp nhân mà các con đã tạo ra. Khi một người nào đó ca ngợi các con, các con vui lòng hả dạ, nhưng khi họ làm nhục các con, các con rất khó chịu. Sự biểu lộ ra ngoài của tình cảm là không quan trọng. Động lực của những phản ứng nầy (mê chấp thương ghét) mới là nguyên nhân. Và chính nghiệp nầy sẽ thành quả báo trong kiếp sau. Tâm tưởng, ngôn từ và hành vi, tất cả đều là hậu quả (quả báo). Trong lúc chịu quả báo, người ta lại tạo thêm nghiệp nữa. Chu kỳ hay vòng lẫn quẩn của Nhân quả được duy trì theo cách nầy. Cả những nhà khoa học nước ngoài cũng hiểu được quan niệm về nhân quả hay sinh tử luân hồi (reincarnation) theo cách nầy.

Đây toàn là hậu quả. Tranh cải tại tòa án cũng là hậu quả. Các con không nên có chút vọng ngã (cái tôi ảo) nào trong

hậu quả nầy, như nói "tôi đã thắng kiện". Hậu quả sẽ xuôi theo một cách tự nhiên như nước chảy. Nước đâu có nói "ta đang chảy xuống" đâu. Cả khi nó chảy qua một quãng đường thật dài mới tới biển. Trái lại, con người vì có cái tôi ảo, nên họ mới tạo nghiệp. Nếu một luật sư thắng kiện họ sẽ nói "ta đã thắng kiện". Tự cho mình là người làm, là cái tôi giả tạo và chính cái tôi nầy tạo nghiệp. Cái tôi đã tạo nghiệp nhân thì sẽ phải chịu quả báo đi sau.

Sự bí ẩn của Nhân Quả

Bây giờ, các con hiểu hậu quả (effect) rồi chứ, những gì xảy ra đều là hậu quả. Khi các con nạp bài thi của các con lên (thuộc kiếp trước), thì đó là nhân, các con không phải lo lắng về kết quả, kết quả sẽ không khác được khi bài thi đã nộp. Kết quả là hậu quả. Cả thế giới bận tâm với hậu quả, và nỗ lực để thay đổi nó, khi thật ra phải nên quan tâm đến nguyên nhân.

Các con có hiểu Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn nầy hay không? Chân Trí nầy căn cứ vào nguyên lý không chối cải được. Nếu các con sẽ kiếm được hai triệu trong việc làm ăn của các con, thì đó là nhân hay quả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đó là nhân ạ,

Dadashri: Hãy giải thích cho Thầy biết, như thế nào nó có thể là nhân. Nó có xảy ra theo ý muốn của các con không ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, khi Thầy kinh doanh, cái gì sẽ xảy ra, sẽ xảy ra. Đó là hậu quả. Nhưng người ta phải tạo những điều kiện làm nhân để kinh doanh, họ không làm như thế sao? Chỉ như thế họ mới kinh doanh được chứ.

Dadashri: Không phải như vậy đâu con. Nguyên nhân có nghĩa là không có gì trong thế giới bên ngoài, là cần thiết cả. Các con chỉ có thể kinh doanh nếu sức khỏe của các con tốt, các con phải có tinh thần minh mẫn, các con phải có đủ vốn cần thiết. Những gì lệ thuộc vào những cái nầy là hậu quả. Nhưng khi một người thức suốt đêm lo nghĩ, là họ tạo nhân, chẳng có gì khác cần thiết trong đó cả. Nguyên nhân là độc lập.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy có phải kinh doanh mà chúng ta quản lý là hậu quả không ?

Dadashri: Thầy gọi nó là một hậu quả, kinh doanh là một hậu quả. Các con phải làm một cái gì đó khi các con làm bài thi, và điều nầy được gọi là nhân. Nhưng các con có phải làm gì đối với kết quả của kỳ thi không ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không ạ !

Dadashri: Ở đây, cũng tương tự như vậy. Các con không phải làm gì cả. Mọi chuyện đều tự nó xảy ra. Thân thể được dùng trong quá trình chuyển biến, nhưng sự vật chỉ xảy ra như thế đối với nguyên nhân, tuy nhiên người ta phải làm một cái gì đó. Đối với niềm tin về vai trò chủ động của mình trong việc làm "ta đã làm nó" là nguyên nhân. Sự chịu khổ "ta đang khổ" cũng là nhân. Mọi chuyện khác đều là quả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, tất cả động lực nội tại của tâm ý (ý muốn) đều là nguyên nhân.

Dadashri: Đúng vậy, nguyên nhân không đòi hỏi ai giúp cả. Khi các con nấu một bữa ăn ngon, đó toàn là hậu quả,

nhưng nếu trong quá trình nấu ăn, trong lòng các con lại cảm thấy "ta (muốn) là một đầu bếp vĩ đại", "ta đã nấu một bữa ăn tuyệt vời" thì chính khởi niệm như thế là tạo nhân. Bao lâu, mà các con không khởi ý niệm như thế, thì nó là hậu quả. Tất cả những gì các con nghe thấy đều là quả. Nhân không thể thấy được.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy tất cả những gì một người cảm nghiệm qua ngũ quan đều là (hậu) quả phải không ?

Dadashri: Đúng vậy, tất cả chúng đều là hậu quả. Toàn thể cuộc đời của các con là hậu quả. Động lực của ý muốn, ý định trong nội tâm (bhaav) là nhân. Trong ý muốn nầy có người muốn trong đó. Người muốn đó là cái tôi (tôi là Nguyễn Văn X..., chuyện nầy xảy ra cho tôi, tôi đang khổ sở). Bất cứ động tâm khởi ý (muốn, hay không muốn) đối với những gì xảy ra trong cuộc đời của các con và nếu có cái tôi khởi động đàng sau những ý nầy đều được coi là tác nhân, tác nghiệp. Đó là những gì mà mọi người trên thế gian đều làm.

Khi nghiệp không còn kết, không còn tạo nữa, đó là hết mọi hệ lụy, mọi buộc ràng và Linh Hồn trở thành tự do tự tại, an vui. Các con có hiểu như vậy không? Các con có nghĩ là các con có thể không tạo nên nghiệp hay không? Có bao giờ các con nhìn thấy điều đó xảy ra hay không? Khi các con tham dự vào việc tốt, các con không bao giờ có thể thoát khỏi nghiệp. Khi các con nhận ra hay chứng thật được các con thật sự là ai và cái gì đã làm cho mọi chuyện xảy ra, các con sẽ mãi mãi không còn kết nghiệp hay tạo nghiệp nữa.

Nghiệp nguyên thủy khởi lên như thế nào?

Người hỏi: Theo nghiệp sinh tử luân hồi, một người tạo nghiệp và sau đó phải chịu quả báo. Nghĩa của nó là nhân và quả: trước hết là tạo nhân, sau đó sẽ có hậu quả. Do đó, theo sự suy diễn của Thầy, làm sao Thầy có thể tìm về nghiệp nguyên thủy.

Dadashri: Không có khởi đầu trong những gì không có khởi đầu. Nó giống như một hột chuỗi trong một xâu chuỗi vậy. Đâu là chỗ khởi đầu xoay vòng của trái đất, hay của quỹ đạo của nó xung quanh hệ mặt trời.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không có điểm khởi đầu,

Dadashri: Do đó, không có điểm khởi đầu cho thế giới nầy. Nó tròn vo, nó không có chỗ khởi đầu. Nhưng có lối thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi. Giải thoát có được là nhờ sự hiện diện của Chân Cảnh Linh Hồn. Cái gì cũng tròn, không phải vuông. Nếu nó vuông thì có thể nói rằng nó bắt đầu từ một góc và chấm dứt ở một góc khác. Nơi quả cầu thì đâu là góc? Toàn thể vũ trụ tròn vo, nhưng biện trí của các con không thể nhận thấy được. Do đó, hãy bảo biện trí các con đứng ra một bên. Biện trí không thể thăm dò điều nầy, nhưng Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn thì biết được.

Cái gì có trước, trứng gà hay con gà. Đừng động tới nó, và hãy nói về chuyện khác, nếu không các con sẽ bị đọa trong vòng sinh tử luân hồi không lối thoát, như vòng suy luận trứng gà và con gà vậy. Tất cả những gì không có giải đáp là vòng lẫn quẫn. Các con không nghe người đời nói về vòng lẫn

quẫn hay sao?

Người hỏi: Tuy vậy, câu hỏi vẫn tiếp tục nổi lên về Nghiệp nguyên thủy khởi lên từ đâu, trước khi (một người) sinh ra. Trong chu kỳ 8 triệu 400 ngàn sinh và tử, ở đâu và khi nào ác nghiệp (paap, demerit karma) và phước nghiệp (punya, merit karma) bắt đầu ?.

Dadashri: Nó không có khởi đầu.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nó phải có một nơi khởi đầu nào đó.

Dadashri: Nó đã khởi đầu khi biện trí khởi lên và chấm dứt khi biện trí chấm dứt. Mặt khác nó không có bắt đầu.

Người hỏi: Ai đã ban cho chúng con biện trí, kính thưa Thầy ?

Dadashri: Có Đấng ban cho tất cả những cái nầy, ở đâu không nhỉ? Không có ai bên trên các con cả. Nếu có một người nào đó là người ban cho các con thì họ sẽ cao hơn các con và mãi mãi như thế. Vậy thì sẽ không có chuyện giải thoát nơi thế gian. Làm sao có giải thoát khi các con có người giám sát bên trên.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng nghiệp đầu tiên là gì? Nghiệp nguyên thủy khởi lên cho xác thân nầy là gì?

Dadashri: Không ai đã ban cho các con xác thân nầy cả. Nó là kết quả của một sự hỗ tương kết hợp của 6 nguyên tố tiên thiên trường tồn bất biến (six eternal elements). Thật ra, các con đã không được ban cho xác thân nầy. Các con chỉ tự lấy xác thân nầy và cho rằng nó là của các con. Đó chỉ là mê

vọng. Khi mê vọng không còn thì chẳng có gì ở đó cả. Tất cả phát sinh chỉ vì niềm tin "ta là Nguyễn Văn X... (người đọc thêm tên mình vào) mà thôi.

Nghiệp của một đời hay nhiều đời ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, tất cả những nghiệp nầy không thể thành quả chỉ trong một đời. Như vậy, có phải là một người phải chịu khổ nhiều đời mới hết không? Làm sao mà một người có thể giải thoát được trừ khi tất cả nghiệp báo của họ không còn?

Dadashri: Một người thậm chí không thể bắt đầu nghĩ về giải thoát. Khi nghiệp báo cho một đời sống đặc biệt nào đó hết, là lúc Linh Hồn từ bỏ xác thân của đời sống đó. Nhưng lúc đó nghiệp mới cũng đã tạo nên rồi. Như vậy, làm sao mà một người có thể nói về giải thoát cho được? Nghiệp cũ đã hiện hành thành xác thân của kiếp nầy đã trả xong khi qua đời. Chúng không theo các con nữa. Các con đang tạo nghiệp ngay giờ phút nầy. Trong khi các con tham gia Pháp Hội nêu lên những câu hỏi nầy là các con đang tạo thiện nghiệp (phước, punya, good karma).

Ai là người làm (tạo nghiệp), Ai là người chịu khổ

Người hỏi: Kính thưa Dada, trong kiếp nầy chúng con phải chịu nghiệp báo đã tạo nên từ kiếp trước. Nhưng nghiệp mà xác thân của kiếp trước phải chịu khổ đã tiêu trừ trong lửa thiêu xác rồi. Khi Linh Hồn hoàn toàn thanh tịnh (nirvikaar, complelely pure) nhận lãnh xác thân mới, tại sao thân mới phải chịu quả báo của thân trước ?

Dadashri: Thân trước chịu quả báo của chính nó.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, thế à?

Dadashri: Nghiệp đã tạo ra từ trong tâm. Chúng là nghiệp vô hình, vi tế. Những nghiệp nầy là nhân đã tạo ra xác thân.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đúng như vậy, nhưng xác thân đó không có thâm ý (inner intent, bhaavs) hay sao ?

Dadashri: Không phải xác thân có thâm ý.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, rồi sao nữa?

Dadashri: Xác thân chịu quả báo mà nó làm. Nó chịu khổ đau khi nhận hai tát tai, nhưng những gì đã dự tính giờ thành hành vi hữu hình. Những tát tai phải chịu là hậu quả. Nhân của quả nầy đã dự tính từ kiếp trước rồi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đúng vậy nhưng ai là người dự tính? Không phải xác thân kiếp trước dự tính sao ?

Dadashri: Xác thân chẳng làm gì với điều đó cả. Tất cả đều do cái tôi ảo làm ra.

Của đời nầy, Trong đời nầy

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng ta phải chịu tất cả nghiệp báo nầy trong đời nầy hay chúng ta phải chịu chúng trong đời sau nữa ?

Dadashri: Nghiệp của đời trước tạo ra với hình thức dự tính giống như vẽ trên một tờ giấy. Giờ đây khi nó được cụ thể hóa, thành hình thật sự và thành quả, nó được gọi là nghiệp báo, định mạng hay số phần (prarabdha) phải cần

nhiều năm để nó thành thục, có thể năm mươi năm, 75 năm hay cả trăm năm.

Do đó, nghiệp đã tạo ra trong kiếp trước, có thể trải qua nhiều năm trước khi chúng thành quả báo. Người đời thường nghĩ rằng nghiệp đang được tạo ra khi chúng thật ra đang trong quá trình thành quả, hay quá trình giải nghiệp, xả nghiệp (discharging).

Nếu các con bạt tai một người nào đó, người đời sẽ nói rằng các con đang tạo nghiệp. Nếu các con hỏi họ các con đã tạo nghiệp gì, họ sẽ nói với các con rằng đó là nghiệp đánh người. Như vậy, không có gì nghi ngờ rằng người mà các con đánh sẽ phản ứng. Họ có thể không phản ứng liền, nhưng sau nầy, khi họ có cơ hội, họ sẽ trả thù. Lúc đó, người đời sẽ nói rốt cuộc các con phải trả nghiệp trái (nợ) đã đánh người ta trước kia. Điều đó được gọi là chịu quả báo ngay nơi đây và bây giờ. Các con phải đồng ý với những gì người đời nói và bảo họ rằng, họ nói đúng, mặc dầu họ không cho các con biết lý do đàng sau, tại sao người khác bị đánh. Họ cũng sẽ không tìm ra lý do. Họ sẽ khẳng định rằng, các con là người đã làm việc đó, trong khi nó là nghiệp quả đã khiến một người làm như thế. Đó là hậu quả của cái nhân đã tạo ra từ trước đã khiến các con làm việc như thế.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy tát tai là nghiệp quả (fruit of karma), tức hậu quả, chứ tự nó không phải là nghiệp nhân (cause of karma), đúng như vậy không ?

Dadashri: Đúng vậy, nó là nghiệp quả. Chính vì nghiệp quả hiện hành nó khiến con bạt tai họ. Nếu người bị bạt tai

yêu cầu các con bạt tai họ một lần nữa thì sao? Các con sẽ không làm được. Có một lý do cho bạt tai trước. Hai con đều có nghiệp số với nhau chưa giải quyết xong, chuyện xảy ra như thế nên giờ giải quyết xong rồi. Không có gì xảy ra bên ngoài lãnh vực nghiệp số của hai con. Không có gì phải sợ thế gian. Đừng mất ngủ vì nó, nhưng hãy coi chừng đừng có tự tin ngông cuồng rằng chẳng có gì sẽ xảy ra cho các con cả.

Nghiệp báo trong cái nhìn của Thế gian và của Bậc Đại Giác

Người hỏi: Kính thưa Thầy, được biết rằng cái gì phải chịu thì phải chịu ngay nơi kiếp sống nầy, có gì sai lầm với điều đó hay không ?

Dadashri: Điều đó đúng, nhưng đó là lòng tin của người đời. Sự thật trong đó là gì? Nếu một người kết nghiệp tự tôn với cái tôi của họ trong kiếp trước thì nơi kiếp nầy khi xây nhà cửa họ sẽ trở nên tự hào quá mức và nói: "Hãy xem nhà cửa của tôi, chúng đẹp hơn những nhà khác" tại sao họ ngã mạn như vậy? Chính vì nghiệp tự tôn của họ. Người đời tin rằng ông ấy tạo nghiệp với thái độ ngã mạn, tự tôn của ông. Họ gọi điều đó là nhân nghiệp. Thật ra, đó là quả nghiệp, hậu quả đã tạo nghiệp từ kiếp trước. Quả có nghĩa rằng ông ấy bị bắt buộc phải biểu lộ kiêu hãnh trái với ý của ông, nó chỉ xảy ra như thế và người ta đều thấy.

Cái mà người đời dán nhãn như kiêu căng, nóng giận, ích kỷ... làm hậu quả phải chịu trong ngay kiếp nầy. Một người phải trả giá đắt cho tính khí tiêu cực của họ trong kiếp nầy khi

người đời nói rằng họ là người gian dối, nóng tánh và kiêu căng. Họ chịu quả báo cho lòng ích kỷ, kiêu căng của họ, khi người đời gọi họ gian dối và làm mất uy tín của họ. Hậu quả của tính kiêu căng và thái độ ích kỷ là trong ngay kiếp nầy, họ sẽ bị sỉ nhục, khinh khi. Nhưng nếu trong sự kiêu căng của họ thâm tâm của họ cảm thấy thái độ của họ là sai lầm cần phải bỏ thì họ gieo nghiệp khiêm tốn cho kiếp sau. Và nhờ ý hướng mới nầy mà họ sẽ trở thành khiêm tốn trong kiếp sau.

Đây là Đạo lý về nghiệp. Nếu ý định của các con thay đổi trong khi các con làm việc sai trái thì các con tạo nghiệp nhân mới căn cứ vào sự chuyển ý nầy. Nhưng nếu các con cứ hoan hỷ với việc làm sai trái của các con thì các con tạo thêm nghiệp nặng hơn nữa và hậu quả của nó là phải chịu khổ lụy.

Thật đáng giá để nỗ lực tìm hiểu toàn thể Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn nầy. Chân Trí của những Bậc Tự Tại Giải Thoát thật thậm thâm vui diệu.

Trong đời nầy hay đời sau ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, người ta sẽ chịu quả báo của nghiệp tạo ra trong kiếp nầy, trong kiếp sau phải không?

Dadashri: Đúng vậy, họ không chịu quả báo của chúng trong kiếp nầy.

Người hỏi: Như thế, những gì chúng ta đang cảm nghiệm bây giờ là kết quả của nghiệp đã tạo từ kiếp trước, có phải như vậy không? Kính thưa Thầy?

Dadashri: Đúng vậy, nó từ kiếp trước. Nhưng đồng thời

các con đang tạo thêm nghiệp cho kiếp sau; đó là lý do tại sao nghiệp mới của các con phải tốt mới được. Đời nầy, đã quyết định xong rồi, các con phải làm chuyện tốt cho kiếp sau.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, người đời không thể tạo nghiệp tốt vì hậu quả và quyền năng của thời mạt kiếp nầy (kaliyug).

Dadashri: Không cần làm điều tốt.

Người hỏi: Như vậy, thì cần điều gì ?

Dadashri: Cần dưỡng nuôi những ý định tốt nơi tâm (good bhaavs, intentions). Chuyện tốt chỉ có thể làm được nếu một người có phần số tốt (good prarabdha, fate) mà thôi. Nhưng ý định tốt có thể dưỡng nuôi cả khi số phận không tốt.

Khi nào mới chịu quả báo

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao mà một người giải thoát được khi họ phải chịu hậu quả của phước báo và ác báo trong kiếp nầy hay trong kiếp sau?

Dadashri: Quả báo không phải là vấn đề, chính nghiệp chủng tử (nghiệp nhân) mới tàn khốc. Trên đường giải thoát nếu một người không gieo nhân nữa, thì nghiệp báo từ tiền kiếp sẽ đến rồi đi. Linh Hồn nhờ thế mà được giải thoát. Khi nghiệp mới được tạo thêm các con sẽ chịu hậu quả. Chúng sẽ không để các con đi và đó là lý do tại sao chúng là chướng ngại. Với những gì đã tạo nhân từ kiếp trước các con chỉ phải nếm hậu quả và tiến bước.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Thầy nói rằng một người

phải chịu quả báo dầu nghiệp đã tạo nhỏ cách mấy đi nữa.

Dadashri: Đúng vậy, ngoài chịu khổ các con không có cách nào khác. Không có lối thoát, các con có thể được giải thoát cả khi đang chịu quả báo của tiền nghiệp, nhưng giải thoát không thể nào có được nếu một người tiếp tục tạo thêm nghiệp vì họ phải ở lại để nhận chịu quả báo.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng ta cảm nghiệm phước báo hay ác báo của chúng ta trong kiếp nầy hay kiếp sau?

Dadashri: Nghiệp báo hữu hình ví như một người trộm cướp, lừa đảo hay phản bội người khác phải chịu khổ trong kiếp nầy. Trong khi chịu khổ, ý định trong tâm về mê chấp thương ghét là chủng tử tạo nghiệp mới sẽ phải chịu khổ trong kiếp sau.

Mỗi đời: Bản tổng kết vay trả của tiền kiếp

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải nghiệp ngày nay trong đời con là tích lũy từ vô số kiếp đã qua không ?

Dadashri: Mỗi đời là bản tổng kết của vô số kiếp đã qua. Đó là bản tổng kết toán vay trả của đời sống. Điều nầy áp dụng cho tất cả kiếp trước. Nó không phải là tổng số chung cho tất cả đời sống. Theo luật tự nhiên, khi thời đến nghiệp phải thành quả báo. Nếu không như vậy, nhiều nghiệp sẽ bị bỏ sót.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải điều nầy liên hệ đến tất cả kiếp trước không ?

Dadashri: Đúng vậy, người ta không thể làm cả hai tạo

nghiệp và thọ báo trong một đời. Tại sao người ta không thể làm cả hai xảy ra đồng thời. Làm sao mà nhân và quả có cùng một khoảng thời gian cho được? Trước hết phải có đủ thời gian để nhân phát triển thành quả. Không có gì xảy ra mà không đòi hỏi một khoảng thời gian nhất định. Giống như cây xoài, trước hết là trỗ bông và sau đó mới có trái. Không có thời gian gắn liền với quá trình thành thục hay sao? Nó có chín chỉ trong một ngày không? Cũng giống như vậy Nghiệp mà người ta tạo ra có khi cần phải trải qua hàng trăm năm mới thành quả báo được.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, những nghiệp báo xảy ra trong kiếp nầy là hậu quả của nghiệp nhân đã tạo ra từ kiếp trước, hay chúng cũng đã được tạo ra trong nhiều kiếp trước đó nữa.

Dadashri: Không đâu, luật tự nhiên không giống như vậy đâu. Thiên nhiên rất chính xác và tỉ mĩ. Ví như bản tổng kết kế toán của nghiệp (thiện nghiệp, ác nghiệp) đã tạo ra trong mười đời trước được chuyển qua trương mục của chín đời trước. Tài khoản của chín đời trước, được chuyển quả trương mục của tám đời trước và cứ như thế chuyển tiếp. Bảng tổng kết kế toán không chuyển đi tất cả các nghiệp; chỉ có số tròn vốn, nợ, vay, trả mà thôi, mới chuyển đi mà thôi. Tùy tuổi thọ của một người, họ chỉ mang theo nghiệp số cho thời gian đó mà thôi, chỉ nghiệp phải giải theo số tuổi đó mà thôi. Các con không thể nói là chúng của hai đời được.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng được chuyển qua.

Dadashri: Đúng vậy, tài khoản cũ đưa qua tài khoản mới.

Không có gì để lại đàng sau cả. Chúng bị ràng buộc theo luật Nhân quả, nó có thể xảy ra trong vòng 50 tới 75 năm (của một đời người).

Ai điều hành tất cả chuyện nầy ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, vậy ai điều hành tất cả những chuyện nầy vậy ?

Dadashri: Luật Nhân quả là thế nầy. Khi các con tạo nghiệp, quả báo sẽ tự động xảy ra một cách tự nhiên.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, ai quyết định quả báo mà chúng con phải chịu. Ai bắt chúng con phải chịu những điều nầy?

Dadashri: Chúng không cần ai quyết định cả. Chính nghiệp tự làm điều nầy. Nó tự xảy ra như thế.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, vậy ai điều hành luật Nhân quả ?

Dadashri: Khi hai nguyên tử khinh khí và một nguyên tử dưỡng khí hợp lại với nhau, chúng ta tự động có nước. Đó là luật Nhân Quả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng phải có một người nào làm Luật đó chứ?

Dadashri: Không ai làm luật đó cả. Nếu không như vậy thì phải có một Đấng Tạo Hóa. Chẳng có ai phải làm luật đó. Câu đố hay mê đồ khó giải nầy tự nó phát sinh, vận hành theo luật khoa học. Thầy nói cho các con biết rằng thế giới nầy chỉ vận hành theo Năng Lực của Luật Khoa Học Chính Xác Nhân

Duyên Sinh Thành Đại Diễn (Scientific Circumstantial Evidences). Theo tiếng Gujarati, Thầy gọi nó là Vyavasthit Shakti.

Luật Nhân Duyên Sinh Thành và Luật Nhân Quả (nghiệp)

Người hỏi: Kính thưa Thầy, cái Thầy gọi là Luật Nhân Duyên Sinh Thành là theo luật Nhân Quả phải không ?

Dadashri: Thế giới không vận hành bởi luật Nhân Quả, Luật Nhân Duyên Sinh Thành điều hành nó. Ai đưa các con tới đây để tham dự Pháp Hội Vấn Đáp Học Đạo nầy? Nó là nghiệp của các con phải không? Không phải đâu? Luật Nhân Duyên Sinh Thành đưa các con tới đây. Nghiệp cũng có tất cả như vậy, nhưng tại sao nó không đưa các con tới đây ngày hôm qua. Tại sao, nó đưa các con tới đây ngày hôm nay? Luật Nhân Duyên Sinh Thành phối hợp với nhau cả thời gian, dự tính trong tâm, không gian... Tất cả chúng duyên nầy hợp nhau để đưa các con tới đây. Nghiệp chỉ là một phần của Luật Nhân Duyên Sinh Thành. Khi nhân duyên phù hợp một người cho là mình "đã làm điều đó", nhưng chuyện gì xảy ra khi nhân duyên không phù hợp.

Quả báo tự động xảy ra

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu một người khác mang quả báo đến, có phải vẫn còn nghiệp khác nữa không?

Dadashri: Không ai khác có thể ban cho quả báo, hay làm cho nghiệp báo xảy ra cả. Không có người nào như thế từng

sinh ra cả. Nếu các con uống thuốc độc, các con sẽ chết. Không cần có ai làm trung gian để mang kết quả đó tới cả.

Nếu cần một người nào đó để đem quả báo tới, thì họ sẽ phải có một văn phòng thật khổng lồ. Tất cả đều vận hành một cách khoa học chính xác. Không cần người trung gian. Khi thời thành thục của nghiệp nhân tới, nó tự động thành quả báo. Giống như những trái xoài nầy chín một cách tự động vậy thôi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đúng vậy,

Dadashri: Những nghiệp nầy giống như trái xoài chín trên cây vậy, chúng không phải như vậy sao? Khi đúng thời, chúng chín và sẵn sàng để ăn.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu nghiệp mà một người tạo ra trong kiếp nầy sẽ thành quả báo trong kiếp sau, ai là người giữ sổ sách của tất cả những điều nầy vậy ?

Dadashri: Tại sao nước trong ống nước đóng đá trong mùa đông? Chính vì thời tiết giá lạnh. Đó toàn là Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành. Tất cả nghiệp đều sinh ra quả báo là chứng cớ hiển nhiên. Ai làm các con đói bụng. Toàn là do Luật Nhân Duyên Sinh Thành cả.

Thứ tự nằm sau quả báo

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nghiệp báo đến theo thứ tự như thế nào ?

Dadashri: Không, nó không giống như thế đâu.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Thầy có thể giải thích nó như

thế nào không ?

Dadashri: Chúng được xếp đặt theo những đặc tính nội tại của chúng, ví như có cái được trải nghiệm vào ban ngày, có cái vào ban đêm, có cái xảy ra lúc vui, có cái phải chịu lúc buồn. Chúng được xếp đặt như thế đó.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, sự xếp đặt nầy căn cứ trên cái gì vậy ?

Dadashri: Căn cứ theo bản tính nội tại của nghiệp. Chúng ta, tất cả hợp nhau thành nhóm vì tính tương cận của chúng ta như đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu vậy.

Nhìn từ Chân Trí Huệ tuyệt đối

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao mà một người có thể biết được cái gì là cũ (nhân) cái nào là mới (quả)?

Dadashri: Không ai có thể thấy được nghiệp (nhân) đã được tạo ra như thế nào. Chỉ có Bậc Đại Giác với Chân Trí tối thượng mới biết được nó mà thôi. Không có chút dấu vết nghiệp nhân nào trong nghiệp quả mà các con chứng kiến trong thế gian cả. Nghiệp nhân không tạo ra khi các con an trú trong Chân Cảnh của Linh Hồn Thấy Biết và giám sát nghiệp cảnh hiện hành. Nhưng nếu một người bị kết dính vào nghiệp cảnh (như ta là người làm, ta là người chịu khổ) thì họ sẽ tạo thêm nghiệp cho họ. Chỉ sau khi Thực Chứng Chân Cảnh của Linh Hồn các con mới không còn tạo thêm nghiệp nữa mà thôi.

Một người không thể thấy Chân Cảnh Linh Hồn hay cảnh

tạo nghiệp trên thế gian. Chỉ có quả báo là thấy được mà thôi. Khi người đời cảm nghiệm và bị liên lụy vào nghiệp báo, họ trở thành người tạo nghiệp và thọ khổ.

Tại sao vào giờ nầy?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhiều lần con cảm thấy con tạo ác nghiệp, trong khi nghiệp hiện hành bên ngoài là phước báo.

Dadashri: Đúng vậy, điều đó có thể xảy ra. Nghiệp hiện ra trước mắt là phước báo, nhưng từ nội tâm lại tạo ra ác nghiệp (paap, demerit karma).

Để Thầy đưa ra cho các con một ví dụ. Con cùng với 4 người bạn của con đi từ làng đến thành phố nầy, nhưng không tìm được chỗ nghỉ ở đâu cả, vì tối trời. Con nói với những người bạn của con rằng, con có một người bạn thân đang sống trong thành phố nầy và bạn thân nầy có thể dàn xếp cho mọi người nghỉ qua đêm tại nhà của ông ấy. Các con đến nhà của người bạn thân khoảng gần 12 giờ khuya và con gỏ cửa. Trước hết người bạn thân chỉ thấy có một mình con, nhưng ngay sau đó nhận ra rằng có đến 5 người lận. Có khi nào ông ấy bảo các con đi chỗ khác khi nhìn thấy các con 5 người không? Dĩ nhiên là không rồi; trái lại ông ấy đối xử rất lịch sự và mời tất cả các con vào nhà. Người của chúng ta thường rất lễ độ.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, ông ấy sẽ mời tất cả vào nhà.

Dadashri: Người bạn thân tiếp đón các con và làm cho các con thoải mái. Nhưng các con nghĩ cái gì đang xảy ra

trong tâm của ông ấy? Ông ấy đang nghĩ "tụi nó đang làm gì ở đây trong giờ khuya khoắt thế nầy. Tại sao lại vào giờ nầy? Tâm lý phản ứng đó là tạo thêm nghiệp. Ông ấy đâu cần phải nghĩ như vậy. Những người khách đến với ông ấy là vì nghiệp đời chưa giải quyết xong, và họ sẽ ở lại bao lâu mà nghiệp số đã định. Khi nghiệp số hết thì họ sẽ đi. Nhưng vì nội tâm phản ứng đó của ông mà ông đã tạo thêm nghiệp.

Giờ nếu ông ấy hỏi Thầy, ông ấy phải làm gì với tâm ý ô nhiễm đó, Thầy sẽ bảo ông ấy tưởng niệm bất cứ Đấng Thiêng liêng nào mà ông ấy tin và cầu xin được tha thứ. Nếu các con cầu xin được tha thứ và hứa không tái phạm lỗi lầm nữa, nghiệp vừa mới tạo ra sẽ được xóa tức khắc. Sửa lại nội dung của một bức thơ vừa viết xong có thể được, nếu các con chưa gởi nó đi. Khi bức thư đã gởi đi (khi các con rời bỏ cuộc đời) thì nó không còn nằm trong tay của các con nữa và nghiệp đã tạo ra rồi. Các con có thể xóa mọi chuyện trước khi các con rời bỏ xác thân.

Người bạn thân của các con trong trường hợp nầy đã tạo nghiệp như thế rồi. Ông ấy hỏi các con muốn dùng trà hay cà phê và các con thay vào đó nói với ông ấy rằng các con muốn có một bữa ăn nóng. Vợ của ông ấy đang nằm trong phòng ngủ nghe như thế và nổi sùng. Than ôi! nghiệp lại tạo thêm nghiệp nữa. Vào thời điểm đó, luật tự nhiên đang hiện hành. Khách đến nhà vì nghiệp số còn chưa giải quyết xong, do đó đừng nổi lên tâm ý ô nhiễm. Các con nên sống với luật tự nhiên trong tương giao và đãi khách với bất cứ những gì mà các con có thể. Cả đồ ăn còn lại từ buổi ăn chiều cũng được. Khách không đòi hỏi gì cầu kỳ. Trái lại, người đời thường cố

gây ấn tượng với bữa ăn cầu kỳ, trong lúc đó tâm họ nguyền rủa khách gây phiền hà. Đó gọi là tạo nghiệp. Đừng có tâm thái như thế.

Do đó đừng bao giờ làm ô nhiễm tâm với ý nghĩ không tốt

Người hỏi: Kính thưa Thầy, thiện nghiệp và ác nghiệp đã tạo ra như thế nào ?

Dadashri: Ý định giúp người khác sống vui là tạo phước (good karma, thiện nghiệp) và ý định làm tổn hại hay làm người khác đau buồn là tạo ác nghiệp. Chỉ có tâm ý (ý muốn) hay động lực nội tâm, chứ không phải hành vi là tạo nghiệp. Hành vi bên ngoài có thể là tốt xấu, thiện hay ác. Điều đó không tạo nghiệp. Điều kết nghiệp, gây phiền lụy chính là tâm, ý. Cho nên phải thức tỉnh nhận ra tâm ý của mình, đừng làm nó ô nhiễm với ý bất thiện. Tất cả hành vi bên ngoài đều là quả (của nghiệp đã gieo).

Nếu động lực đằng sau hành vi là vị kỷ thì nó sẽ tạo nên ác nghiệp. Ác nghiệp sẽ mang đến khổ đau. Nếu không có động lực vị kỷ thì nó sẽ tạo phước nghiệp, phước nghiệp mang đến an vui. Tuy nhiên, cả hai đều là nghiệp. Xiềng xích của phước nghiệp làm bằng vàng và xiềng xích của ác nghiệp làm bằng sắt. Cả hai đều là chướng ngại, không được giải thoát. Cả hai đều là xiềng xích trói buộc.

Nghiệp thấy được là quả - nghiệp vi tế không thấy được là nhân

Một người kinh doanh giàu có đóng góp 100 triệu đồng vào quỹ từ thiện. Người bạn của ông hỏi tại sao ông làm như vậy và người kinh doanh nói cho người bạn biết rằng, ông chẳng muốn đóng góp một đồng nào cả, nhưng vì ông Thị Trưởng ép buộc nên ông phải làm như thế mà thôi. Vậy cái gì là quả báo của sự đóng góp nầy? Sự đóng góp mà ông ấy đã làm là hữu hình, thấy được. Phước báo mà ông nhận được trong kiếp nầy là sự ca ngợi và thán phục của người đời đối với sự đóng góp rộng rãi đó. Nhưng ngay cả lúc người đời ca tụng sự đóng góp của ông, thì ông đang tạo nghiệp gì bên trong? Với tâm ý "tôi chẳng muốn đóng góp một đồng nào cả", ông ấy sẽ phải chịu quả báo trong kiếp sau. Trong kiếp sau của ông, ông sẽ không có khả năng đóng góp làm chuyện từ thiện dù chỉ một đồng. Đó là tạo nghiệp trong tâm, cảnh giới vi tế không thấy được, đó là (nguyên) nhân cho quả báo đời sau. Đóng góp thực hiện trong kiếp nầy là quả. Vậy thì làm sao mà hiểu được cảnh giới thậm thâm vi diệu của nghiệp cho được?

Mặt khác, một người nghèo được yêu cầu đóng góp vào cũng quỹ từ thiện đó và ông trả lời rằng ông chỉ có 10 ngàn trong túi mà thôi và ông có thể đóng góp tất cả số tiền nầy. Ông còn nói thêm rằng ông sẽ đóng góp 100 triệu không chút ngần ngại, nếu ông có số tiền đó. Ông thành tâm nói như thế. Sự đóng góp 10 ngàn của ông là do phước nghiệp mà ông đã tạo từ kiếp trước. Nhưng ông đã tạo nghiệp gì vi tế bên trong? Phước báo từ lòng thành của ông sẽ thành tựu trong kiếp sau. Kiếp sau ông sẽ có khả năng đóng góp 100 triệu khi phước báo hiện hành.

Một người có thể có vẻ bên ngoài là người làm việc từ thiện rộng rãi, ông đóng góp rất nhiều cho những công trình thuộc tôn giáo, và có vẻ rất tích cực tham gia vào những sinh hoạt của tôn giáo, nhưng bên trong nơi cảnh giới vi tế của tâm hồn ông có thể đang mưu đồ chiếm hữu tiền bạc không thuộc về ông một cách không chính đáng.

Hành động thấy được của nhân vật nầy là hậu quả và nhờ đó, ông sẽ nhận được sự ca tụng trong kiếp nầy. Ông đã tạo nghiệp với động lực gian ác bên trong, do đó kiếp sau ông sẽ phải chịu nhiều phiền não, đau khổ.

Đóng vào quỹ từ thiện, tham gia việc làm từ thiện... đều là nghiệp quả hiện hành thấy được, lợi ích của chúng nhận được trong kiếp nầy. Người đời tin rằng những việc làm thấy được nầy là tạo phước cho đời sau. Thật ra chính những điều xảy ra bên trong, tâm ý, động lực vi tế không thấy được mới là tạo nghiệp và quả của chúng sẽ hiện ra trong đời sau.

Nếu một người trộm cướp ngày nay, hành động trộm cướp của họ là nghiệp quả hữu hình, thấy được. Quả báo của nghiệp nầy sẽ ngay trong kiếp nầy, họ sẽ bị ghét bỏ và trừng phạt. Tất cả những nghiệp hiện hành hữu hình, nhìn thấy được chỉ là nghiệp quả, không có tạo nhân trong những gì hữu hình. Chỉ có cảnh giới tạo nghiệp vi tế, không thấy được nơi động lực (inner intent) của nội tâm mới quan trọng. Tuy nhiên, người của cả thế gian nỗ lực thay đổi nghiệp hữu hình (visible karma) tập trung vào thay đổi hành vi, thái độ sống.

Những vị xuất gia, xuất thế, tu khổ hạnh, thực tập thiền định... làm như thế vì nghiệp quả của họ. Những hành động

của họ bây giờ là nghiệp quả của họ, phước báo của chúng mà họ sẽ được cảm nghiệm trong đời nầy là khi người đời tỏ lòng tin tưởng, tôn kính đối với công phu tu hành của họ.

Hành động không tạo nghiệp: động lực của tâm ý mới tạo nghiệp

Khi những vị đạo sư tu tập, sám hối, giác tỉnh quán tâm, ban pháp thoại, hành vi của họ là nghiệp quả của họ. Chính tâm ý tạo nghiệp bên trong mới quan trọng. Hành vi của họ trong kiếp nầy toàn là nghiệp quả hiện hành của nghiệp nhân đã tạo ra từ kiếp trước. Toàn thể hành vi bên ngoài của họ là hiện hành của nghiệp quả. Khi người đời nói rằng họ tĩnh tâm quán chiếu, cúng dường, họ sẽ thu hoạch những phần thưởng của những công phu của họ trong kiếp sống nầy, nhưng những điều nầy có công dụng gì cho kiếp sau của họ? Một người có thể đang tĩnh tâm quán chiếu (ngồi thiền) nếu nhìn từ bên ngoài, nhưng chỉ có Đấng Chí Tôn mới biết được cái gì đang xảy ra trong tâm của họ mà thôi.

Một người đàn ông đang tĩnh tâm ngồi thiền khi một người nào đó đến thăm đứng trước cửa gọi. Bà vợ đi ra tiếp khách, người khách hỏi chồng của bà đang ở đâu? Bà vợ trả lời khách: ông ấy đang đi đến bãi đổ rác. Người chồng nghe cuộc nói chuyện đó và hồi tỉnh thấy rằng bà vợ nói đúng. Bên ngoài ông đang thật sự ngồi thiền nhưng bên trong tâm tưởng ông đang đi đến chỗ ăn chơi xấu xa. Đó là tạo ác nghiệp từ trong tâm trong khi bên ngoài đang ngồi thiền, phước báo từ tiền kiếp hiện hành. Tâm thanh tịnh lúc đang bận rộn còn tốt hơn là tĩnh tọa mà tâm ô nhiễm.

Vậy Hãy thay đổi động lực tâm ý

Nghiệp quả hiện hành khi mặc dầu các con cố kiềm chế nóng giận nhưng nó vẫn xảy ra. Điều nầy, có xảy ra hay không ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nó có xảy ra ạ,

Dadashri: Hậu quả của sự nóng giận sẽ có đó trong kiếp sống nầy. Người ta có thể tránh các con hay tát tai các con. Các con sẽ bị khinh khi cách nầy hay cách khác. Nổi cơn nóng giận là quả báo của các con, nhưng chính động lực của ý định nơi nội tâm mới quan trọng. Nếu từ nội tâm các con cảm thấy các con nóng giận là phải, thì điều nầy sẽ tạo thêm nghiệp báo cho các con trong kiếp sau. Nhưng nếu các con quyết tâm không bao giờ nóng giận nữa, mặc dầu các con có nóng giận đi nữa, các con sẽ không kết nghiệp với nóng giận trong kiếp sau.

Các con sẽ phải chịu khổ vì nghiệp báo thấy được của nóng giận trong kiếp nầy, nhưng các con sẽ không tạo thêm nghiệp nóng giận nào cho kiếp sau vì đã quyết tâm không nóng giận nữa. Tuy nhiên, nếu các con cứ tiếp tục nghĩ rằng các con cần phải biểu lộ nóng giận với người đời để họ nghe theo các con, thì kiếp sau sẽ thành người nóng giận. Do đó, hành vi bên ngoài là hiện hành rõ ràng của nghiệp báo, nhưng trong lúc đó, chính động lực của tâm ý, dầu là bất cứ cái gì, là tạo nghiệp nhân cho kiếp sau.

Nếu các con chỉ hiểu bao nhiêu đó thôi thì các con sẽ không kết với nghiệp báo hiện hành nữa. Đó là lý do tại sao

Thầy trình bày Chân Trí Khoa học nầy với một sự soi sáng khác. Cho tới bây giờ, người đời bị tẩy não để tin rằng họ tạo nghiệp vì hành động cụ thể, hữu hình, thấy được của họ. Đó là lý do tại sao họ phải lưu lạc hết kiếp nầy đến kiếp khác.

Sống đời giải thoát

Người đời tin rằng những người lập gia đình không thể đạt được cảnh giới giải thoát. Các con phải hiểu rằng, đời sống gia đình không là trở ngại cho giải thoát, nhưng cảnh giới tạo nghiệp vi tế nơi nội tâm mới là chướng ngại. Nghiệp quả (effect karma, nghiệp báo) không gây trở ngại. Đó là lý do tại sao Thầy khai mở tất cả điều nầy cho các con. Nếu Thầy không giúp các con hiểu rõ Chân Trí Khoa Học nầy, các con sẽ phải mãi mãi chịu đau khổ. Các con sẽ mãi sống trong cảnh giới hoang mang và bất an. Những bậc từ bỏ gia đình, xuất gia tu hành nói rằng họ sẽ đạt được cảnh giới giải thoát, nhưng làm sao họ sẽ giải thoát cho được khi họ không thực sự biết được họ phải từ bỏ cái gì. Họ chỉ từ bỏ những mê chấp hữu hình, tức những gì có thể thấy và nghe được thôi. Nhờ đó mà họ gặt hái được nhiều phước lợi trong kiếp sống nầy. Tuy nhiên, đây là Chân Trí Khoa Học hoàn toàn mới. Khoa Học Chân Trí giản dị để nhiều người đạt được cảnh giới giải thoát. Có thể nào đạt được cảnh giới giải thoát bằng cách bỏ vợ, bỏ con không nhỉ? Nếu các con làm bất cứ ai tổn hại hay đau buồn, làm sao các con có thể đạt được giải thoát? Do đó, hãy lo tròn tất cả những bổn phận của các con và nhận ra rằng đó là quả báo mà các con phải gánh chịu. Nhưng phải chắc rằng trong cảnh nghiệp báo nầy, các con sẽ không giữ động lực tâm

ý nào sẽ tạo thêm nghiệp cho đời sau của các con. Thầy đã ban cho các con Năm Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống Giải Thoát, chính vì lý do đó; Hãy tự giữ mình luôn luôn cảnh giác đừng bao giờ cho rằng những gì các con đang thể nghiệm hay đang làm là đúng. Không nên có ý nghĩ cố chấp đó. Đòi hỏi chỉ có thế thôi. Những gì còn lại sẽ xảy ra một cách tự nhiên.

Hướng dẫn Trẻ con bằng cách nầy

Cha mẹ thường giận dữ nếu con cái của họ làm điều sai trái. Họ đi lòng vòng nói với người khác rằng con của họ là một đứa trẻ nghịch ngợm, khó dạy, nó là một đứa trộm cắp. Tại sao họ phải làm như vậy. Tại sao không chỉ bỏ qua. Điều gì cần làm đã làm. Thay vì như thế, tại sao không nghĩ đến thay đổi ý hướng bên trong (bhaav, inner intent) của nó? Mẹ cha ngày nay không xứng đáng với vai trò của họ, họ không đủ tư cách để làm cha mẹ và họ không biết phải làm như thế nào để thay đổi động lực nội tâm hay chí hướng của nó. Nếu một đứa trẻ phát triển thói quen hay ăn cắp, ba má của nó cứ hành hạ và phạt nó. Không cần phải nói, phản ứng quá đáng như thế, về phía ba má không giúp nó được gì. Trong hoàn cảnh như vậy, đưa bé làm gì? Nó quyết định lờ đi, không thèm để ý đến họ và thách đố hơn, ăn cắp nhiều hơn.

Các con phải thay đổi động lực tâm ý của chúng. Nói với chúng nhỏ nhẹ với lòng thương yêu. Nắm tay chúng, ôm chúng vào lòng và nói với chúng với lời dịu dàng, chỉ cho chúng biết hành vi liều lĩnh, ngoan cố có hại của chúng. Hỏi chúng xem chúng cảm thấy thế nào, nếu một người nào đó ăn

cắp đồ vật của chúng? Chúng không buồn sao khi có người ăn cắp tiền của chúng? Giải thích cho chúng rằng người bị con ăn cắp cũng buồn như vậy. Lần lần trẻ con sẽ để ý đến lời nói của các con và nhận ra rằng chúng đã làm chuyện sai trái. Trẻ con càng lì lợm hơn và bị kích động hơn nếu chúng cứ bị phạt hoài. Điều cần phải làm là thay đổi cách đối xử của các con với con cái của các con. Sự thật là vì chẳng ai hiểu luật Nhân quả cho nên mới bị đau khổ.

Tạo nghiệp và giải nghiệp

Người hỏi: Kính thưa Thầy, người làm nghiệp nhân tức tạo nghiệp (doer of cause karma) và người làm nghiệp quả, thọ nghiệp (doer of effect karma) có khác nhau hay không?

Dadashri: Người làm khác nhau trong cả hai trường hợp. Thọ nghiệp quả là để giải nghiệp (discharge karma). Nghiệp mới đang được tạo ra từ trong tâm là nghiệp nhân. Những nghiệp đang tiếp nạp nghiệp lực (being charged) trong đời nầy sẽ tiếp tục nhả (xả) điện (being discharged) trong đời sau. Những cục pin đã được nạp điện từ đời trước, giờ đang nhả điện trong đời nầy. Những cục pin nầy là pin của tâm tưởng, pin của ngôn từ và pin của xác thân. Cả 3 cục pin nầy cung cấp nghiệp lực để chạy ba bộ máy thân, ngữ, ý, cho nên chúng xả, tiêu thụ năng lực khi máy chạy. Trong khi đó, từ bên trong, pin của nghiệp mới đang tiếp nạp nghiệp lực mới.

Khi các con nói các con tin "tôi đang nói". Nhưng nó không phải như vậy. Đó chỉ là cuộn băng ghi lời nói giờ đang phát thanh lại mà thôi. Nghiệp lực đang được tiêu dùng cho nghiệp nói; Tôi đâu có nói gì đâu. Tuy vậy, người đời nói

"thấy không, tôi nói hay quá". Đó toàn là lòng vị kỷ, khi lòng vị kỷ mất rồi, có gì còn lại không nhỉ ? Lòng vị kỷ (cái tôi) là vô minh, không biết gì về Chân Cảnh Giới của Linh Hồn. Tác chủ (người làm, doer) là một người khác, nhưng các con tin rằng các con là người làm.

Nghiệp nhân đang được tạo ra từ bên trong tâm cảnh được lưu trữ trong máy vi tính. Có hai loại máy vi tính, mỗi người là một máy vi tính cá nhân, máy chủ là máy vận hành của toàn thể vũ trụ. Nghiệp nhân trước hết được lưu trữ nơi máy vi tính cá nhân (individual computer) để rồi được gởi lưu trữ nơi máy vũ trụ (universal computer) sau đó máy vi tính vũ trụ sẽ đảm nhận cho mọi chức năng vận hành của toàn thể vũ trụ. Các con sẽ tạo nghiệp với lòng tin "ta là Nguyễn Văn X..." (*Người đọc thế tên mình vào*) và "ta là người làm". Khi các con Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (tức thực thể của các con) thì không còn tạo thêm nghiệp nữa, không còn kết nghiệp nữa. Chân Trí Khoa học nầy giản dị và trực chỉ nhân tâm. Nếu không như vậy thì dầu trải qua hàng triệu năm công phu, các con không thể nào Thực Chứng được Chân Cảnh tuyệt đối của Linh Hồn. Đây là Chân Trí Khoa Học chính xác.

Nhân quả và Quả của nhân

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nghiệp nhân đã tạo ra trong kiếp trước thành quả báo trong kiếp nầy. Về nghiệp nhân tạo ra trong kiếp nầy, chúng có thể thành quả báo ngay trong kiếp nầy hay không ?

Dadashri: Không đâu con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, khi nào chúng trở thành quả báo ?

Dadashri: Nhân của kiếp nầy sẽ thành quả cho kiếp sau. Nhân của kiếp trước, quả của kiếp nầy.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng Thầy đã nói rằng có một loại nghiệp nào đó tạo ra trong kiếp nầy và nhận quả trong kiếp nầy.

Dadashri: Đó là điều mà người thế gian nhận thấy. Nếu một người nào đó bị kiết lỵ vì họ thường hay ăn uống ở nhà hàng. Họ sẽ nói rằng ông ấy đã tạo nghiệp ăn uống ở nhà hàng thường xuyên cho nên bây giờ bị quả báo kiết lỵ. Bậc Đại Giác sẽ nhìn đến lý do đàng sau việc đến nhà hàng ăn thường xuyên của ông, lý do đàng sau làm sao ông học được cách ăn nhà hàng, lý do đàng sau mọi chúng duyên phối hợp với nhau. Ông chỉ có thể ăn nhà hàng thường xuyên khi chúng duyên tụ hợp nhau mà thôi. Ăn uống tại nhà hàng là hậu quả của nhân đã tạo ra trong kiếp trước. Khi nhân thành quả ông ấy sẽ phải đến nhà hàng ăn thôi, và rốt cuộc ông sẽ đến đó dầu ông không muốn như thế. Một người sẽ thắc mắc tự hỏi tại sao ông ấy lại làm điều mà ông không muốn.

Người không có Chân Trí Thực Chứng tin rằng con người chịu quả báo vì chuyện họ đã làm. Họ tin rằng nghiệp gieo và gặt trong chính đời nầy. Nhưng họ không chịu hỏi tại sao một người cứ đến nhà hàng ăn hoài, mặc dầu ông không muốn như thế. Luật đưa ông tới đó mặc dầu ông không muốn là nghiệp báo của nhân đã tạo ra từ quá khứ.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, ông ấy đi ăn nhà hàng vì tâm

ý đã tạo từ kiếp trước và quả báo của kiếp nầy là bị kiết lỵ. Tất cả đều là quả báo phải không ?

Dadashri: Đi ăn nhà hàng và bị kiết lỵ, cả hai đều là quả báo. Quả báo không nằm trong tay ai cả. Nó nằm ngoài sự kiểm soát của một người. Không ai kiểm soát nó được cả.

Nếu một người hiểu được đạo lý nhân quả chính xác thì họ sẽ có thể hiểu được đường sống giải thoát. Người đời gọi nghiệp thì thường là nghiệp quả. Họ chỉ không có ý về nghiệp nhân. Đạo lý của nghiệp là khi tạo nghiệp hay khi gieo nhân, là nạp nghiệp lực. Nhân vô hình, không thấy được. Tất cả những gì thấy được là quả. Một người đi ăn ở nhà hàng là quả của nhân tạo ra từ tiền kiếp. Ăn tại nhà hàng là quả nghiệp (effect of karma). Theo đạo lý của nghiệp, bị kiết lỵ là quả của quả. Nhân của quả đã được tạo ra từ kiếp trước. Đi ăn nhà hàng là quả. Bị kiết lỵ là quả của quả.

Ông ấy tạo thêm nghiệp (new karma) trong lúc vui hưởng thức ăn tại nhà hàng, và ông tạo thêm nghiệp khác nữa trong khi chịu khổ vì bị bịnh kiết lỵ. Như vậy, thật ra cùng một lúc, ông tạo ra thêm hai nghiệp, một là trong khi chịu quả của kiếp trước, hai là chịu khổ quả của quả trong kiếp nầy.

Vô ý tạo nghiệp có chịu quả báo không ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có bao nhiêu trách nhiệm đối với nghiệp có ý tạo ra và vô ý tạo ra. Có thể nào một lầm lỗi vì vô ý phạm phải được tha thứ không ?

Dadashri: Không ai điên khùng đến nỗi tha thứ cho các con nếu các con phạm tội giết người mà không biết. Điều gì

sẽ xảy ra nếu tay của các con phạm tội giết người mà không biết. Điều gì sẽ xảy ra nếu tay của các con chạm vào than hồng ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nó sẽ bị đốt cháy.

Dadashri: Hậu quả tức khắc, dầu các con làm điều đó một cách vô tình hay cố ý.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu chúng con phải chịu khổ vì lỗi lầm vô ý phạm phải thì chúng con phải chịu khổ bao nhiêu đi nữa đối với những lầm lỗi cố ý phạm phải ?

Dadashri: Nếu một người tạo nhiều phước nghiệp (punya karma) đến nỗi kiếp sau được làm vua, nhưng họ đã tạo phước mà không cố ý, không biết mình tạo phước. Do đó, ông sẽ làm vua mà không có hiểu biết rõ ràng làm vua là như thế nào. Kiếp sau ông lên ngôi vua kế vị cha của ông lúc mới 5 tuổi. Ông trị vì trong 6 năm và bị một vị vua khác truất phế. So sánh với một vị lên ngôi lúc 30 tuổi, trị vì trong 6 năm trước khi bị thay thế. Trong hai người ai vui hưởng phước báo nhiều nhất. Cả hai đều trị vì trong 6 năm.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, người lớn tuổi hơn

Dadashri: Vì ông ấy tạo phước với ý thức rõ ràng nên vui hưởng phước báo đầy đủ hiểu biết ngôi vị làm vua của mình, trong khi vị vua trẻ hưởng phước làm vua mà không biết quyền năng của mình. Cũng giống như vậy, nếu vô tình tạo phước nghiệp thì cũng vô tình hưởng phước báo. Các con có hiểu điều đó không?

Thầy đưa cho các con một ví dụ nữa. Hai người bạn tản

bộ với nhau và trên đường đi một người vô ý đạp lên một con gián, giết chết nó; trong khi người kia cố tình giẫm nát một con gián khác. Như vậy, cả hai người làm gì?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, họ giết mấy con gián.

Dadashri: Theo luật tự nhiên, cả hai đều là người sát sinh. Tội lỗi của họ như nhau. Cả hai đều phạm tội sát sinh, nhưng cách giết của họ khác nhau. Hậu quả gì mà cả hai phải đối diện? Họ sẽ đối diện với sự sỉ nhục và bị bạt tai vài lần. Người vô tình sát sinh sẽ gặp một người nào đó chửi họ và tát tai họ, nhưng vì họ là người có địa vị thấp kém, nên không chịu khổ vì bị sỉ nhục lâu; trong khi người kia sinh vào một gia đình danh giá, sẽ nhận cùng một loại tát tai và sỉ nhục, và đau khổ đến nỗi nhiều đêm không ngủ được. Họ phải chịu sự đau khổ lâu hơn nhiều. Do đó, đối với bất cứ những gì các con làm, các con phải làm với sự hiểu biết rằng các con phải chịu trách nhiệm hoàn toàn với hành vi của các con. Chỉ có các con, và hoàn toàn do các con chịu trách nhiệm, Thượng đế không có trách nhiệm gì cả.

Quả báo phải chịu không tránh khỏi

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chính nghiệp của chúng ta gây ra chướng ngại cho chúng ta.

Dadashri: Thì còn ai khác nữa? Không ai khác chịu trách nhiệm. Chính nghiệp của các con gây phiền não cho các con. Nếu bà xã của các con đang bình thường và sáng suốt, bất thần thành điên khùng, chúng ta có thể đổ tội cho ai bây giờ?Bà trở thành điên khùng vì thời điểm để nghiệp báo của

các con hiện hành đã đến. Do đó, các con phải nhận ra điều nầy và chấp nhận nó như là số phần của các con. Các con phải tự nhủ rằng các con bây giờ phải dàn xếp ổn thỏa nghiệp trái (nợ đã vay trong kiếp trước) của các con. Các con không có cách nào khác ngoài phải chịu khổ không than van, không trách ai cả. Thầy cũng phải chịu nghiệp báo, ai cũng phải chịu, và cả Đấng Toàn Tri Mahavir cũng phải chịu.

Những vị quỷ thần cũng thường quấy nhiễu Đấng Chí Tôn Mahavir. Khi Đấng Chí Tôn nhập định, họ thường ném côn trùng và rận rệp lên Ngài

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đó không phải là nghiệp báo mà Ngài phải chịu sao ?

Dadashri: Không có đường thoát được. Ngài hiểu rằng bất cứ những gì mà quỷ thần làm, rốt cuộc đều nghiệp báo của chính Ngài mà thôi.

Nghiệp nào khiến cơ thể bị đau khổ

Người hỏi: Kính thưa Thầy, loại nghiệp nào có trách nhiệm khiến cơ thể bị sinh bệnh tật ?

Dadashri: Tại sao một người bị câm điếc? Trong kiếp trước họ đã lạm dụng tai của họ. Nếu các con lạm dụng mắt của các con, các con cũng sẽ mất chúng. Nếu các con lạm dụng lưỡi của các con, nó cũng sẽ không còn công dụng nói của nó nữa. Các con cũng sẽ mất khả năng đi, đứng của các con nếu các con lạm dụng chúng. Do đó, các con phải trả giá đắt cho bất cứ những gì mà các con lạm dụng.

Tại sao trẻ con vô tội phải khổ

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con thường thấy trẻ con bị què quặt từ lúc sinh ra. Có em bị chết vì tai nạn. Loại ác nghiệp (paap, bad karma) gì mà những trẻ em nầy đã có thể làm để phải chịu số phần (fate) như vậy ?

Dadashri: Chúng thật sự đã tạo ác nghiệp và quả báo phải được dàn xếp. Một trẻ thơ được sinh ra vì nghiệp số chưa giải quyết xong và nếu em bé đó qua đời, chính vì nghiệp số giữa em bé và ba má của em đã được xếp đặt xong.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải người con được sinh ra là để hoàn trả ba má những gì mà họ đã làm đối với nó hay không ?

Dadashri: Nghiệp số đối với cha mẹ đã quyết định rồi. Đứa trẻ sẽ làm bất cứ điều gì đã định sẵn để ba má được hạnh phúc hay bị đau khổ và xong thì bỏ đi. Khi một trẻ sơ sinh qua đời, ba má sẽ buồn khổ nhưng không lớn bằng nếu người con lớn tuổi qua đời. Đứa con lớn tuổi để lại cho ba má nhiều đau buồn khi nó ra đi. Không phải như vậy sao ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đúng vậy, điều đó thật sự xảy ra.

Dadashri: Đó là lý do tại sao có người gây phiền não, trong khi người khác lại đem đến niềm vui sống lâu dài. Tất cả những điều nầy liên hệ trong cuộc sống. Qua những liên hệ của các con, các con phải chịu đau khổ hay vui hưởng hạnh phúc. Những liên hệ trong cuộc sống có ảnh hưởng cả hai đường: giúp nhau sống đời hạnh phúc hay làm khổ nhau.

Những tương quan nầy là tương đối.

Có phải ác nhân chỉ gây ác quả trong đời nầy ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu con phá kế hoạch hôn nhân của một người nào đó, con có phải chịu quả báo giống như vậy trong kiếp sau hay không? Có phải cùng một người sẽ quay trở lại để làm đổ vỡ hôn nhân của con hay không? Có phải nghiệp quả sẽ giống hệt như nghiệp nhân đã tạo ra hay không? Và nó cũng cùng một cường độ phải không?

Dadashri: Không phải như vậy đâu con. Các con sẽ gặp quả báo của việc gây rối mà các con tạo ra trong kiếp nầy. Ngay trong kiếp nầy. Tất cả những gì hữu hình, thấy được đều là nghiệp quả. Nghiệp quả và quả của nghiệp quả phải chịu trong kiếp nầy

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu con đã lập gia đình và con làm xáo trộn dự tính hôn nhân của một người nào đó thì hậu quả của hành vi đó sẽ ảnh hưởng tới con như thế nào?

Dadashri: Các con sẽ không nhận cùng một hậu quả. Cách mà các con làm hại một người nào đó mà họ cảm thấy trong tâm của họ, sẽ trở lại với các con bằng cách nầy hay cách khác. Nếu các con làm hại con gái của một người nào đó khi chính con không có con gái, thì làm sao mà con chịu hậu quả giống nhau được. Các con sẽ phải chịu quả báo ngay trong kiếp nầy. Cái gì hiện diện ngay trước mặt các con là hậu quả và chúng phải chịu trong kiếp nầy. Hậu quả của nghiệp nhân đã làm trong kiếp nầy sẽ phải chịu trong kiếp sau của các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu con có ý định làm cho một người nào đó bị mất hàng triệu đô, điều nầy có nghĩa là con cũng sẽ phải chịu khổ cùng một loại mất mát, có phải như vậy không ?

Dadashri: Không, không liên quan đến sự thiệt hại như thế nào. Các con sẽ chịu khổ một cách khác, nhưng cùng một cường độ. Bất cứ những sự không vui nào các con gây nên cho người khác thì cùng một số lượng không vui sẽ xảy ra cho các con. Có thể là con trai của các con sẽ làm cho các con khổ não với sự tiêu hao lãng phí tiền bạc của các con. Các con sẽ phải chịu cùng một cường độ khổ não mà các con đã gây cho người khác. Nếu các con làm người khác tổn hại hay đau buồn thì các con cũng phải chịu tổn hại hay đau buồn, nếu các con đem vui đến cho người khác, các con cũng sẽ được an vui. Rốt cuộc tất cả nghiệp đều nằm trong phạm vi mê vọng thương ghét, thu hút nhau là thương, là vui, chống đối nhau là ghét, là khổ.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu hiệu quả của thu hút nhau là vui và của chống đối là khổ thì đó là trực tiếp hay gián tiếp.

Dadashri: Nó không gì khác hơn là hiệu quả trực tiếp. Với thu hút nhau phước báo hiện hành và các con có được thịnh vượng, giàu sang, nhưng tiền của ra đi, nó để lại đau buồn cho các con.

Niềm vui sống mà các con cảm thấy thật sự là niềm vui các con vay mượn. Chỉ chấp nhận nó với điều kiện là các con phải trả nó lại trong kiếp sau. Nếu các con không có phương

tiện trả lại, hãy ngừng, đừng sống với niềm vui vay mượn nữa (tức đừng tạo nghiệp nữa). Tất cả đều là vay mượn. Mọi hình thức vui khổ đều là vay mượn. Phước báo là niềm vui vay mượn. Ác báo là phiền não cũng là vay mượn. Cái gì cũng vay mượn của các con, cho nên đừng vay mượn nếu các con không muốn tái sinh một kiếp nữa để trả nợ. Đó là lý do tại sao cả hai loại nghiệp, phước nghiệp và ác nghiệp đều phải xả ly.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu chúng con chỉ nhận lại những gì trước đây đã cho ra thì coi như chuyện vay trả đã thanh toán, hay giải quyết xong. Tại sao Thầy gọi nó là vay mượn được.

Dadashri: Bất cứ niềm vui mà các con đang hưởng bây giờ không phải là một cái gì đó trở lại với các con, các con vui hưởng nó cũng như vậy thôi, không có gì khác, nhưng các con sẽ phải trả tiền để được vui hưởng; Các con sẽ phải hoàn trả. Các con sẽ hoàn trả như thế nào? Khi các con ăn một trái xoài và nó rất ngọt, các con vui sướng ăn nó và thấy thỏa mãn. Nhưng lần sau, các con cũng ăn xoài và nó chua, các con không vui cũng bằng như vậy. Phải nhớ rằng nếu các con lấy bất cứ niềm vui nào (tôi đang vui hưởng) trong bất cứ cái gì, các con sẽ không cảm thấy đau khổ (tôi đang khổ).

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu một người không bị thu hút vào nó thì sao ?

Dadashri: Như vậy, thì không có hại gì khi ăn xoài cả.

Cả hai mẹ chồng con dâu đều hoàn hảo

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con có rất nhiều xung đột với mẹ chồng của con, làm sao con có thể thoát khỏi cảnh xung đột nầy?

Dadashri: Các con phải thoát khỏi mỗi và tất cả mọi nghiệp cảnh. Mỗi lần mẹ chồng gây khó khăn cho con, con phải tìm cách thoát khỏi nghiệp cảnh đó. Con phải làm gì cho cảnh đó. Con phải nghĩ đến bà là người hoàn hảo. Hãy tự hỏi tại sao bà ấy có lỗi cho được. Hãy tự nhũ rằng chính vì nghiệp của con nên con gặp phải bà ấy. Bà ấy chỉ là khí cụ, đóng vai trò mang quả báo đến cho các con mà thôi. Đó là cách mà các con sẽ thoát khỏi nghiệp báo của các con. Mặt khác, nếu các con đổ lỗi cho bà ấy, các con sẽ tăng thêm nghiệp báo của các con. Khi các con thấy lỗi nơi người khác, các con tạo thêm nghiệp và khi các con nhìn vào lỗi của các con, nghiệp báo sẽ rời đi.

Chúng ta phải sống cuộc đời của chúng ta bằng cách không tạo nghiệp thêm nữa. Các con phải giữ tâm xa cách với thế gian nầy. Chính vì nghiệp mà chúng ta bị bắt buộc đối đầu với những người mà chúng ta gặp phải trong cuộc đời nầy. Tất cả những người trong gia đình của chúng ta là ai. Chúng ta có phần số kết dính với họ nên họ mới quanh quẫn bên chúng ta. Cả khi các con quyết định rằng, các con không muốn nói chuyện với họ, các con cũng bị ép buộc phải nói cách nầy hay cách khác. Điều nầy toàn là kết quả của sự báo thù đã tạo ra trong kiếp trước của các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đó là tất cả những gì Thầy thấy xảy ra khắp nơi.

Dadashri: Đó là lý do tại sao Thầy bảo các con tránh xa khỏi chúng và đến với Thầy (Bậc Đại Giác Chân Nhân và Chân Trí Huệ của Ngài). Thầy sẽ ban cho các con những gì mà Thầy đã chứng thật để các con cũng sẽ được tự do, tự tại, an vui. Không có cách nào khác để được tựa do tự tại, an vui.

Thầy không đổ lỗi cho bất cứ ai, nhưng Thầy ghi nhận ý nghĩa của những gì xảy ra trên thế gian nầy. Thầy đã nhìn thấy thế giới từ tất cả mọi phương diện và bằng mọi cách có thể. Khi chúng ta thấy lỗi lầm nơi người khác, điều nầy có nghĩa là chính chúng ta cũng còn có lỗi. Vào một thời điểm nào đó các con sẽ phải thấy thế giới là hoàn hảo, không chút lỗi lầm gì. Mọi chuyện đã khởi lên xung quanh các con là chính vì nghiệp số của các con. Thật vô cùng hữu ích cho các con nếu các con chỉ hiểu bấy nhiêu đó thôi.

Nếu các con tạo nghiệp nặng, dính chặt vào các con, nghiệp báo cũng sẽ rất nặng. Khi nghiệp báo như thế hiện hành là để các con có dịp để thoát khỏi sự kết dính khó khăn của nó. Mọi chuyện đều là nghiệp số của các con. Nếu một người nào đó khởi chuyện làm nhục các con, có phải hành vi của họ là sai trái không? Không đâu con, điều nầy đúng một cách chính xác, nó là quả báo không sai. Dầu nó là gì đi nữa, nó là thuộc tương giao của thế gian, liên quan đến luật nhân quả. Sự khác biệt giữa một người có được Chân Trí về Chân Cảnh Linh Hồn sẽ vui mừng nếu có người sỉ nhục họ vì họ biết rằng sự sỉ nhục nầy là đang giúp họ thoát khỏi nghiệp báo. Còn người không biết gì về Chân Cảnh Linh Hồn sẽ trả đũa và tạo thêm nghiệp.

Khi một người nào đó sỉ nhục các con, nó không gì khác

hơn là quả báo của chính các con gây ra, và họ chỉ ngẫu nhiên là khí cụ làm cho nghiệp báo xảy ra để hoàn thành quá trình của nó. Với giác tỉnh nhận biết nầy, nghiệp mới không tạo thêm nữa. Bất cứ quả báo nào cũng mang theo với nó khí cụ thừa hành (nimit, instrument). Nó đã được quyết định xong rồi là qua khí cụ nào nghiệp báo sẽ xảy ra. Nơi nào Đạo Sống (dharma, chính pháp) hiện hành, nơi đó không có mê chấp thương ghét.

Có phải nghiệp chướng là tự mình tạo ra?

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, nếu có người cố ngăn cản chúng con, không cho chúng con tham dự Pháp Hội vấn đáp học đạo, có phải đó là do nghiệp báo của chính chúng con hay không ?

Dadashri: Đúng vậy đó con. Không ai có thể chạm đến các con nếu các con không có lỗi. Mọi chuyện mà các con sống là kết quả của những lầm lỗi của các con. Chính các con đã tạo nên những nghiệp chướng nầy. Và nghiệp đã tạo nên thì sẽ phải chịu nghiệp báo mà thôi.

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, có phải những lỗi lầm nầy đã làm từ kiếp trước không ?

Dadashri: Đúng vậy, trong kiếp trước.

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, mặc dầu con đối xử rất tốt với một người, họ vẫn nói lời xúc phạm con và đối xử với con

không tốt. Có phải đó là do kiếp trước không ?

Dadashri: Nghiệp đã tạo từ kiếp trước có nghĩa gì? Nó có nghĩa là, chúng ta đã được tạo ra với hành thức của một phương án, kế hoạch, sơ đồ. Nó nằm trong dự tính của các con. Những nghiệp đó giờ thành hình, hiển hiện thành nghiệp báo và người tạo ra chúng phải chịu mà thôi.

Xung đột giữa vợ chồng với nhau

Bị rệp và muỗi cắn còn tốt hơn nhiều và ít phiền não hơn là vợ chồng cắn xé nhau. Các con có đồng ý rằng vợ chồng cắn xé nhau không?

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, đúng vậy, họ cắn xé nhau.

Dadashri: Vậy thì, sự cắn xé nhau nầy phải chấm dứt. Rệp cắn xong thì bỏ đi. Con vật đáng thương đó sẽ để các con yên sau khi nó được phần của nó rồi. Người vợ thì khác, bà ấy tiếp tục cắn xé không ngừng. Có một người đàn ông đến gặp Thầy, than thở rằng vợ của ông cứ cắn ông như một con rắn. Kẻ khờ khạo ơi! Trước hết, tại sao con lập gia đình và thứ hai, tại sao lại là con rắn? Không phải điều nầy cũng đã làm hắn thành một con rắn không? Rắn cái không phải chỉ ngẫu nhiên tự nó đến, trừ khi con rắn đực quanh đó.

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, vì nghiệp số đã định rồi, cho nên ông ấy phải chịu bị vợ cắn xé mà thôi. Người vợ không có lỗi nào.

Dadashri: Như vậy đó con, mọi đau khổ như thế đều có liên quan đến nghiệp báo. Đó là lý do một người lấy vợ, lấy chồng như thế và gặp mẹ chồng như thế... mà thôi. Có rất nhiều vợ tốt, chồng tốt và mẹ chồng tốt trên thế gian. Tại sao các con bị dính vào người cắn các con như thế?

Có một số ông chồng cứ gây gổ với vợ mãi. Những kẻ khờ khạo không nhận ra rằng khổ là vì do nghiệp của mình tự tạo nên mà thôi. Người đời luôn đổ lỗi cho khí cụ đóng vai trò nghiệp báo hiện hành khảo đảo. Người vợ chỉ là khí cụ đóng vai trò đó mà thôi. Tại sao, các con cứ cắn khí cụ. Các con làm như thế chẳng thành tựu được gì. Trái lại, các con sẽ bị đọa phải mang hình hài của loài thấp kém hơn trong kiếp sau. Người đời không biết gì về loại hình hài mà họ phải mang dành cho họ trong kiếp sau, nên họ vẫn vô cảm. Nếu họ biết được rằng kiếp sau họ sẽ mang hình hài 4 chân và 1 cái đuôi thì họ sẽ quyết tâm sửa mình ngay.

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, khi vợ chồng gây gổ nhau thì nghiệp của ai nặng hơn, vợ hay chồng ?

Dadashri: Người khổ hơn là người nặng hơn. Ai sẽ bỏ cuộc gây gổ?

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, không ai trong họ sẽ bỏ cuộc. Họ sẽ tiếp tục gây gổ.

Dadashri: Như vậy, cả hai đều mang nghiệp nặng. Nó xảy ra vì vô minh, không hiểu gì thôi.

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, nếu hiểu biết thì không khổ, có phải như vậy hay không ?

Dadashri: Không có khổ gì cả nếu họ hiểu biết. Nếu một đứa bé ném đá vào các con, các con sẽ giận dữ và đuổi bắt chúng, sẽ không như vậy hay sao? Nhưng nếu đá từ trời rơi xuống làm cho các con bị thương nặng, các con có giận dữ không? Các con sẽ gây gổ với ai?

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, không ai cả.

Dadashri: Cũng giống như vậy đó. Khi một người nào đó đánh các con, họ chỉ là khí cụ làm hiển hiện nghiệp báo mà thôi. Chỉ vì không nhận biết như thế, nên họ mới khó chịu. Sẽ không có khổ đau nếu họ hiểu được vai trò có khí cụ (nimit) làm hiển hiện nghiệp báo.

Nhận vào niềm vui sống bằng cách cho ra niềm vui sống

Nếu các con trồng một cây xương rồng, các con không thể trông chờ nó ra trái xoài được. Các con nhận trái của cây các con trồng. Cũng như vậy, quả báo mà các con phải chịu tùy theo loại nghiệp mà các con đã gieo trồng trước đó. Nếu các con làm một người nào đó đau buồn, họ sẽ oán hận các con và thề sẽ trả thù khi có cơ hội. Người đời sẽ trả thù, do đó đừng tạo nghiệp bằng cách làm người khác đau buồn. Nếu vui sống là những gì các con tìm kiếm, thì các con phải giúp người khác vui sống và đừng gây buồn khổ cho bất cứ ai.

Các con phải làm gì nếu có người nào đó sỉ nhục các con? Chỉ chấp nhận nó. Họ chỉ trả lại các con những gì mà các con đã cho họ trong kiếp trước mà thôi. Nếu các con muốn nhận nhiều sỉ nhục hơn nữa, thì cứ chống trả, nhưng phải biết rằng khi nó trở lại với các con, các con sẽ không thể nào chịu nổi. Vậy hãy chấp nhận những gì đến với các con.

Trên thế gian này không có bất công. Thế gian này không từng bị bất công bao giờ, dầu chỉ trong một giây đồng hồ. Đó là lí do tại sao không ai làm phiền các con cả nếu các con ở trong phạm vi giới hạn dành cho các con. Hãy chấp nhận bất cứ những gì đến với các con, coi đó là ổn định nghiệp số mà các con đã tạo trong kiếp trước.

Bất hòa không phải là nghiệp báo

Chỉ có thể nói rằng các con thật sự hiểu biết khi không có gây gổ xảy ra trong gia đình. Không có tranh cãi và không có bất đồng ý kiến với nhau. Cãi cọ xích mích xảy ra khắp nơi ngày nay. Làm sao các con gọi đó là đời sống cho được. Cả người sơ khai còn sống tốt đẹp hơn cách đó.

Người hỏi: Kính thưa Thầy có phải bất hòa hay gây gổ nhau là vì nghiệp báo hiển hiện hay không?

Dadashri: Không phải đâu các con. Cãi vã xảy ra không phải là do nghiệp báo. Nó nổi lên là vì vô minh, thiếu hiểu biết. Bất cứ khi nào gây gổ xảy ra, nghiệp chủng tử được gieo. Nghiệp báo không chứa cãi vã. Vì ngu muội không biết cách xử sự với nhau và cãi vã được đưa vào, bất hòa xảy ra.

Nếu thầy nhận được tin một người bạn thân qua đời, lập tức Thầy phân tích nó theo Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Gnan) để biết căn do của tin tức đó, và nhờ đó mà không có bất cứ bất hòa nào xảy ra cả. Nhưng ngu muội sẽ dẫn đến bất hòa và thất vọng.

Do đó, bất hòa gây gổ có nghĩa là ngu muội. Tất cả bất hòa nổi lên là do ngu muội. Khi ngu muội không còn thì bất hòa cũng biến mất. Một người phải biết nguyên do hay ý nghĩa của mọi chuyện xảy ra. Bình thường nếu một đứa trẻ con làm bể một cái bình đồ gốm, chẳng ai nói gì cả, nhưng khi một cái ly đồ sứ bị bể, mọi người đều nổi quạu. Tại sao vậy? Vì đồ gốm chẳng có giá trị. Nói các khác, chúng ta tạo ra rắc rối khi có liên quan đến một cái gì đó có giá trị đối với chúng ta. Chúng ta không gây chuyện đối với những gì không có giá trị. Cả hai vật bị bể đều là hiện hành của nghiệp quả (effect karma). Nhưng chúng ta không để ý đến đồ gốm.

Khi một người khổ vì mất hai triệu đồng, họ khổ tâm lắm, trong khi một người khác cũng mất số tiền như thế nhưng họ cho rằng chuyện xảy ra là do nghiệp báo của họ. Sự hiểu biết như thế sẽ mang đến kết thúc cho mọi chuyện, nếu không thì sẽ có bất hòa xảy ra. Không có bất hòa trong nghiệp nhân tạo ra từ kiếp trước. Bất hòa là hậu quả của vô minh hay ngu muội của kiếp này mà thôi.

Có người vẫn bình tĩnh cả khi cửa hàng của họ bị cháy hết và họ không có bảo hiểm. Họ có vẻ bình tĩnh từ nội tâm và trong sinh hoạt thường ngày. Trong khi có người gặp hoàn cảnh như vậy thì hoảng hốt và sợ hãi cả trong lẫn ngoài. Đó là ngu muội và thiếu hiểu biết. Cửa hàng bị cháy theo phần số đã

định, chẳng có gì mới xảy ra cả. Dầu các con có hành hạ các con bao nhiêu đi nữa, kết cục cũng như vậy thôi, không thay đổi được gì cả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con phải bình tỉnh chấp nhận mọi chuyện xảy ra, có phải như vậy hay không?

Dadashri: Đúng như thế đó con. Các con phải tiếp nhận mọi việc với lòng tự tin. Và các con chỉ có thể nhìn thấy khía cạnh lạc quan trong mọi hoàn cảnh nếu các con có Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Gnan). Nếu không như thế, biện trí chấp ngã (buddhi - the intellect) luôn luôn thấy sự tiêu cực sẽ làm chủ tình hình. Cả thế giới đang sống trong khổ não. Mọi người giãy giụa như cá ra khỏi nước. Làm sao mà các con gọi như thế là sống cho được. Cần phải hiểu nghệ thuật sống. Không phải mọi người đều được giải thoát, nhưng làm người ít ra cũng phải biết nghệ thuật sống.

Tại sao đổ tội cho người đưa thư đối với thư báo tin buồn

Khi khổ não trong thế giới ngày nay là do thiếu hiểu biết mà ra. Đau khổ là do người tự tạo ra vì không có tầm nhìn đúng. Khi một người bị phỏng, họ sẽ nói rằng nó không phải là do cố ý mà là lầm lỗi. Cũng vậy tất cả mọi phiền não là do lầm lỗi mà ra. Tất cả những phiền não đó là hậu quả của lỗi lầm. Khi lầm lỗi không còn thì đau khổ cũng hết.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải chúng ta phải chịu khổ vì nghiệp báo hay không?

Dadashri: Chúng toàn là nghiệp báo mà chúng ta đã tạo ra, là do chính lầm lỗi của chúng ta. Không có người khác nào phạm lỗi lầm làm cho chúng ta đau khổ cả. Người khác chỉ là khí cụ làm hiển hiện quả báo của chúng mà thôi. Khổ não toàn là của các con tạo ra, nhưng nó đến với các con qua khí cụ mang đến. Các con có đánh người đưa thơ không, nếu họ đưa cho các con bức điện tín báo cho các con biết rằng ba của các con đã qua đời?

Nghiệp số do kiếp trước tạo nên

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải chúng ta gặp nhau như những thành phần thân thuộc trong gia đình, là vì những liên hệ của chúng ta với họ trong kiếp trước hay không?

Dadashri: Đúng vậy đó con. Không có gì mà không có liên hệ với nhau. Họ toàn là nghiệp số tạo nên cả. Hoặc chúng ta dùng quyền hành sai khiến họ, hoặc họ sai khiến chúng ta. Nếu các con giúp đỡ họ trong quá khứ thì quả sẽ ngọt ngào, nhưng nếu các con làm khổ họ thì quả sẽ đắng.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu một người nào đó bạc đãi chúng con, làm hại chúng con, có phải sự đau khổ mà chúng con cảm thấy là quả báo của chúng con hay không?

Dadashri: Đúng đó con. Những điều này toàn là nghiệp báo cả. Họ sẽ tiếp tục hành hạ các con khi nghiệp báo còn. Những khốn khổ mà họ đưa cho các con tùy theo mức độ nghiệp báo của các con. Có phải những trái ớt này làm cho các con khó chịu?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đúng vậy.

Dadashri: Chúng làm nóng miệng. Đó là tác dụng chính xác của chúng. Nó là cảnh giới của thân thể làm các con khó chịu, không phải Linh Hồn Thanh Tịnh (the pure Self) làm thế. Linh Hồn Thanh Tịnh chỉ thấy biết cảnh giới của thân thể xảy ra như thế. Không phải ớt làm cho chúng ta khó chịu, những lỗi lầm là của người ăn ớt, người ăn ớt là người khổ. Cay là bản tính tự nhiên của ớt. Người khổ lại sa vào cảnh giới không tự nhiên (ta là Nguyễn văn X).

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con phải làm gì khi chúng con làm khổ một người nào đó?

Dadashri: Các con phải thành tâm sám hối (pratikraman). Các con phải giữ quần áo sạch sẻ, không phải như vậy hay sao? Các con không thể để quần áo dơ bẩn. Rốt cuộc, thái độ sống của các con cũng phải sạch sẻ như vậy, nó không được làm hại ai, không được làm ai đau buồn, dầu nhỏ nhặt cách mấy. Nếu người nào đó bị đau buồn do các con gây ra, và các con thành tâm sám hối, nhờ thế mà các con sẽ tiến về cảnh giới sống đời giải thoát, tự do, tự tại, an vui.

Có ai lãnh chịu đau khổ của người khác không ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, hai năm về trước, một vị thánh nổi tiếng nằm bệnh viện vì bị bịnh nặng. Con hỏi Ngài, tại sao những chuyện như thế xảy ra cho Ngài, và Ngài đã nói cho con biết rằng, vì Ngài đã tự lãnh bệnh khổ của nhiều người. Có người nào có thể làm được chuyện như thế hay không?

Dadashri: Không ai có thể nhận lãnh phiền não của một người nào đó. Đây toàn là cách biện hộ cho Ngài để người đời tiếp tục thờ phượng Ngài như một Bậc Thánh. Đó toàn là nghiệp báo của Ngài. Ngài chỉ tự đưa Ngài lên cao. Làm thế nào mà một người không đủ khả năng đi cầu (đại tiện) theo ý muốn, lại có khả năng nhận lãnh đau khổ của người khác được?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chính con cũng không tin điều đó. Đau khổ không thể lấy đi được.

Dadashri: Dĩ nhiên là không được rồi. Ngài chỉ làm lạc hướng người khác, để họ tiếp tục thờ phượng Ngài. Không thể nào mà một người lấy đi sự đau khổ của người khác. Thầy nói thẳng với họ rằng họ đang khổ vì chính khổ nghiệp của họ. Thật là vô nghĩa!

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng một người có thể làm cho người khác đau khổ, không thể như vậy hay sao?

Dadashri: Một người không thể nhận lãnh đau khổ của người khác. Bất cứ đau khổ gì mà người khác đưa cho các con là chính nghiệp báo của các con. Khả năng đưa ra và khả năng nhận vào đều là hậu quả. Hậu quả, nghiệp quả, hay nghiệp báo hay quả báo có nghĩa là không ai làm nó cả, nó chỉ xảy ra vậy thôi (chỉ có làm lúc tạo nghiệp mà thôi, quả báo tự nhiên xảy ra theo Luật Nhân Duyên Sinh Thành, không có ai tự làm cả).

Phiền não vì ác báo

Người hỏi: Khi một người chết vì một loại bịnh gì đó,

người đời nói, đó là vì ác nghiệp mà họ đã tạo ra từ kiếp trước, có thật như vậy hay không, kính thưa Thầy?

Dadashri: Đúng đó con, với ác nghiệp các con bị bịnh và nếu không có ác nghiệp thì không có bịnh. Có khi nào các con gặp người bị bịnh không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, mẹ của con chết vì ung thư vào khoảng hai tháng trước.

Dadashri: Nó toàn vì ác nghiệp hiện hành thành ác báo. Ung thư xảy ra khi ác nghiệp thành quả báo. Tất cả những đột quỵ xảy ra là vì ác nghiệp. Người đời ngày nay tạo ra không gì khác ngoài ác nghiệp (paap karma). Đó là việc kinh doanh của họ. Cả ngày họ tạo nghiệp ác! Họ làm như thế vì họ không nhận ra được nó. Nếu họ nhận ra, họ sẽ không làm như thế.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, cả đời của mẹ con chỉ dùng để thành tâm sống đạo, nhưng tại sao bà lại bị bệnh ung thư?

Dadashri: Phước báo của công phu thành tâm sống đạo chưa đến. Bà sẽ nhận được nó vào đời sau. Bịnh kiếp này là quả của kiếp trước. Tạo phước nghiệp trong kiếp này, các con sẽ nhận được phước báo trong kiếp sau của các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu bịnh là do ác nghiệp thì tại sao thuốc trị nó được?

Dadashri: Đúng vậy. Có vài loại bịnh do ác nghiệp tạo ra mà không biết, cho nên thuốc có thể trị được chúng. Nếu chúng do cố ý tạo ra thì sẽ không có loại thuốc nào giúp trị được bịnh cả. Trong cả hai trường hợp tạo nghiệp họ không

thể không bị trừng phạt. Sự khác nhau duy nhất là ác nghiệp tạo ra mà không biết sẽ nhận được sự giúp đỡ nào đó, ngược lại những gì đã cố ý làm thì sẽ không tránh được.

Hậu quả làm khổ người khác

Người hỏi: Kính thưa Thầy, loại nghiệp nào gây ra cho thân thể thoải mái hay đau đớn mà chúng ta cảm thấy?

Dadashri: Nhiều người giết hay hành hạ mèo chó một cách cố ý. Khi họ gây khổ não cho những con vật này họ không biết những hậu quả mà họ phải chịu. Giết mèo con, chó con và mổ chúng đều có phản ứng ngược lại của nó, tức sẽ có hậu quả. Bất cứ những gì các con làm sẽ trở lại các con. Chúng toàn là tiếng vang (vọng lại) từ âm thanh của các con phát ra.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như thế sự đau đớn gây ra cho thân thể của người khác sẽ phản ngược lại cùng một cách, có phải vậy không?

Dadashri: Đúng vậy, như vậy đó con. Một chút xíu khốn khổ mà các con gây cho bất cứ chúng sinh nào cũng sẽ trở lại thân thể của chính các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, khi một người mổ, cắt tất cả những con thú này, không phải họ vô tình không biết gì về tội lỗi của họ hay sao? Họ vẫn phải chịu khổ hay sao khi họ không có thù oán gì với chúng cả?

Dadashri: Nếu bất thần tay của các con chạm phải cục than đang cháy, các con sẽ phải chịu hậu quả. Không ai để

con thoát khỏi dầu các con biết hay không biết, nhận ra hay không nhận ra. Chỉ có sự đau đớn là khác nhau thôi. Tất cả những người này khổ vì nghiệp của họ tạo nên. Đó là lí do tại sao Đấng Chí Tôn Mahavir bảo các con thực hành phương châm "bất thương sinh"(ahimsa, đừng gây đau khổ cho bất cứ chúng sinh nào qua niệm tưởng, ngôn từ hay hành vi). Nếu các con muốn sống hạnh phúc, các con không nên làm đau khổ bất cứ chúng sinh nào, dù nhỏ nhặt cách mấy.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, vậy người tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Mahatmas) không nên làm bác sĩ sao?

Dadashri: Có làm bác sĩ hay không là chuyện khác. Nó sẽ tiếp tục xảy ra theo tập tính định sẵn của một người (prakruti, inherent nature). Ý muốn của họ phải là "bất thương sinh" (ahimsa, non-violence), nhờ đó mà trong kiếp sau họ sẽ không làm nghề bác sĩ. Làm sao mà một người có quyết tâm không làm hại bất cứ sinh vật nào, dù nhỏ nhặt cách mấy, có thể giết dầu một con ếch cho được?

Người hỏi: Nhưng mặt khác, bác sĩ chăm sóc sức khỏe cho người, làm lợi ích cho người.

Dadashri: Đó là cách vận hành của thế gian, nó là tương đối. Các con không thể gọi đó là lợi ích được.

Loại nghiệp nào mà

một người bị bệnh tâm thần đã tạo ra?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, một người bình thường sẽ có

đủ loại niệm tưởng. Mỗi một phút họ có rất nhiều ý tưởng và tạo nghiệp nhiều theo quá trình của chúng. Nhưng một người bị bệnh tâm thần trì độn chẳng bao giờ hiểu một việc gì cả. Họ sẽ vô tội vì không biết gì cả.

Dadashri: Cả hai đều tạo nghiệp theo trình độ hiểu biết của họ. Người hiểu biết sẽ tạo nghiệp với sự hiểu biết. Người không biết sẽ tạo nghiệp mà không biết. Phản ứng của họ đối những gì xảy ra, khờ dại như một con vật. Nếu một người như thế bị trêu chọc dầu chỉ một chút thôi, họ có thể lấy đá ném vào các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con không nên thương cảm những người như thế sao?

Dadashri: Các con phải nên thương cảm chứ. Các con phải có từ tâm với những người không hiểu biết gì như thế. Các con phải giúp đỡ họ. Những khó khăn của tâm hồn khiến họ phải như thế. Đó không phải là lỗi của họ. Dầu họ có làm hại các con, các con không nên có cảm nghĩ xấu về họ. Các con phải từ tâm đối với một người như thế.

Nghiệp gì làm cho một người giàu hay nghèo

Nếu một người chấp nhận rằng, bất cứ những gì xảy ra là công lý thì họ sẽ đạt được cảnh giới tự do, tự tại, an vui mãi mãi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy thì Thầy không nghĩ rằng nếu một người nghèo, nhưng đạo đức thật tốt và thành tâm tu thân sống đạo, được yết kiến một người giàu sang nhưng xảo trá, vô đạo đức, họ có sẽ không còn thành tâm sống

đạo nữa hay không? Họ sẽ nghĩ rằng, thành tâm sống đạo của họ không giúp họ bớt nghèo và khá giả hơn chút nào cả.

Dadashri: Không phải tất cả những người thành tâm sống đạo đều nghèo khổ, có thể vào khoảng 5% được an vui.

Bất cứ những phiền não nào mà chúng ta phải chịu ngày nay là do ác báo của chúng ta. Sự thật là một người vui hưởng giàu sang ngày nay đều là do phước báo của họ. Họ sẽ chịu mọi hậu quả của ác nghiệp mà họ làm trong kiếp này, trong kiếp sau của họ. Chúng ta sẽ vui hưởng phước báo của những việc tốt đẹp mà chúng ta làm hôm nay, trong kiếp sau.

Người hỏi: Kính thưa Dada, những gì Thầy nói là sự thật. Nhưng theo quan điểm tương giao xử thế tiếp vật của người đời, nếu một người sống trong chòi lụp xụp chịu đói, chịu khát, nhìn thấy người sống trong lâu đài vui hưởng giàu sang mọi mặt nhưng thối nát về mặt đạo đức, Thầy không nghĩ họ sẽ tức giận hay sao, trong khi họ thật thà, đạo đức trong sạch mà con cái không đủ no ấm? Làm sao mà họ giữ lòng yên tĩnh cho được?

Dadashri: Sự nghèo khổ mà họ đang sống bây giờ là hậu quả của ác nghiệp mà họ đã tạo nên trong kiếp trước. Họ đã thất bại, không qua được những thử thách trong cuộc đời sống thiện của họ trong kiếp trước. Trong khi người kia đã vượt qua thử thách và giờ đây sống đời công thành danh toại. Kiếp này người giàu sang với cuộc sống sa đọa như thế, họ thất bại với cuộc thi làm người, và kiếp sau họ sẽ bị quả báo. Người nghèo giờ đang làm bài thi, nếu họ thành công kiếp sau họ sẽ vui hưởng phước báo.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, cho đến lúc người nghèo chấp nhận số phần của họ, làm sao họ có thể hiểu được điều nầy?

Dadashri: Họ không bao giờ có thể chấp nhận điều đó. Trái lại họ tạo thêm ác nghiệp. Họ phải biết rằng đó là quả báo của ác nghiệp mà họ đã tạo ra.

Chúng con làm việc tốt nhưng nhận kết quả xấu.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu hậu quả của việc làm tốt là xấu, điều này có phải là ác nghiệp mà chúng ta đã làm trong kiếp trước, đã xóa bỏ phước báo hay không?

Dadashri: Đúng vậy, ác nghiệp làm như thế. Nếu các con trồng bắp, chúng phát triển mạnh và lên cao, thế rồi khi ác nghiệp của chúng ta thành quả báo, và trời không mưa, mùa màng khô héo hết. Nhưng nếu phước nghiệp của chúng ta đủ mạnh, bắp sẽ lớn đủ để được mùa thu hoạch. Đó là lý do tại sao các con phải làm phước nghiệp (thiện nghiệp). Nếu không, thì tìm đạo sống giải thoát theo một trong hai đường. Hoặc tìm đạo sống thoát khỏi thế gian này, hoặc làm phước mãi mãi. Nhưng con người không thể làm phước mãi được. Không nghi ngờ gì, họ sẽ rốt cuộc lại đi lạc đường. Họ sẽ luôn gặp bạn xấu.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhiệt kế nào giúp chúng ta nhận ra phước nghiệp và ác nghiệp?

Dadashri: Khi phước nghiệp thành quả chúng ta cảm thấy an vui, thanh thoát, nhẹ nhàng và cảnh sống êm đềm. Và khi ác nghiệp hiện thành quả báo, chúng ta cảm thấy bồn chồn,

bất an, khó chịu, lo sợ.

Các con mang theo những gì khi qua đời

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải một người phải chịu quả báo của phước nghiệp và ác nghiệp, khi họ tái sinh với đời sống khác hay không?

Dadashri: Họ phải chịu chúng trong đời sau. Lúc lâm chung, Linh Hồn (the pure Self) phải tái sinh. Cùng đi chung với Linh Hồn là phước nghiệp và ác nghiệp với hình thức của một dự án được gọi là nghiệp nhân thân (causal body). Vi tế điển thân (subtle electric body) cũng đi theo chung. Ngoài Linh Hồn, nghiệp nhân thân và điển thân, không có gì nữa đi theo.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải một người sẽ tái sinh làm người mãi, hay cũng có thể tái sinh với hình hài khác?

Dadashri: Từ kiếp người này người ta sẽ mang đủ loại hình hài tái sinh. Như bây giờ có khoảng 70% nhân loại sẽ tái sinh vào cõi cầm thú.

Do đó, từ hình hài người, một người có thể sinh vào cõi thú vật, cõi trời hay cả cõi địa ngục rồi trở lại cõi người. Họ sẽ thành bất cứ hình hài nào mà họ gieo nhân tạo nghiệp. Người đời ngày nay tạo nghiệp thích đáng với đời sống thú vật, họ không như vậy hay sao?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, người đời đang thực sự tạo nghiệp sống như thú vật.

Dadashri: Số phận của họ đã được định và vé đã phát

hành. Phê phán chi cho phiền thêm, những người lừa đảo, nói dối, bóc lột người khác, đã được đặt chỗ và xác định để thác sinh vào cõi cầm thú rồi, họ không phải như vậy hay sao?

Lang thang không biết về đâu trong hình hài của bốn cõi đời

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con người có thác sinh với hình hài thấp kém hơn hay không?

Dadashri: Từ hình người họ có thể được hình hài của chư thiên để lên cõi trời và trở thành thiên đế (high order devas). Và nếu họ đi xuống thấp, họ có thể vào cõi đầy hiểm nguy thống khổ nhất.

Chỉ có người là tạo nghiệp. Không có chúng sinh nào khác tạo nghiệp cả. Trong những hình hài khác họ chỉ sống với quả báo mà thôi. Với hình hài người họ tạo thêm nghiệp mới và đồng thời phải sống với hậu quả của nghiệp đã tạo từ tiền kiếp. Họ sống với cả hai thứ. Và đó là lí do khiến một người có thể thác sinh vào bất cứ nơi nào trong bốn cõi. Bốn cõi này là: cõi trời, cõi người, thảo mộc cầm thú, và địa ngục với những hình hài của chúng. Bò cũng như những cầm thú khác mà chúng ta thấy và kể cả chư thiên nữa, chỉ sống với nghiệp báo. Họ không tạo thêm nghiệp.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng hầu hết con người không tạo phước nghiệp.

Dadashri: Chu kì của thời hiện tại, biểu lộ với những đặc điểm hung tàn và tuyệt vọng nhan nhãn khắp nơi với ác

nghiệp dẫy đầy.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy nghiệp dữ đang được tạo thêm phải không?

Dadashri: Chúng được tạo thêm ngày đêm. Người ta chịu nghiệp báo chưa hết, lại tạo thêm nghiệp mới nữa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có nơi nào khác đời sống tốt đẹp hơn không?

Dadashri: Không nơi nào cả. điều này cũng có cái tốt của nó. Từ đây có hai hướng tiến: Nơi đây nếu các con có nợ, nghĩa là các con đã tạo ác nghiệp, các con phải sinh vào cõi thú để trả nợ. Nếu nợ nhiều quá các con sẽ sinh vào địa ngục, và trả xong nơi đó, các con sẽ trở lại làm người. Nếu các con tạo phước nơi cõi người này, các con sẽ thành người cao quí sống trọn đời an vui. Khi hưởng xong, các con có thể trở lại làm người một lần nữa hay vào cõi trời để tận hưởng phước báo. Hưởng xong thì trở lại làm người.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải tuổi đời của người dài hơn tuổi đời của những nơi khác không?

Dadashri: Không, không phải như vậy. Chư thiên sống trên cõi trời có tuổi đời một trăm ngàn năm.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng ta phải hết tất cả nghiệp rồi mới cơ hội để trở thành thần tiên trên cõi trời, không phải như vậy hay sao?

Dadashri: Không phải. Không có gì giống như vậy cả. Nếu có một người nào đó là một siêu nhân thì chắc chắn họ sẽ trở thành thiên thần. Siêu nhân là người thay vì hưởng hạnh

phúc với những gì họ có, họ cho người khác hết. Những người như thế sẽ vào cõi trời.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao một người ban hạnh phúc cho người khác được khi chính họ không có hạnh phúc?

Dadashri: Đó là lí do các con không thể làm điều đó được. Tuy nhiên có vài người hiếm hoi, nhưng những người này rất ít, và năm khi mười họa mới có. Trong thời quá khứ có 4% đến 5% người đời đạt thiên cảnh (cõi trời). Trong thời đại này trong mười triệu người mới có được vài ba người lên đó. Trong thời đại này các con khôn ngoan, nếu các con không gây phiền não cho người khác. Nếu các không gây phiền não cho người khác, các con sẽ được trở lại làm người, được sinh vào gia đình sang trọng với đủ mọi tiện nghi. Nơi đây một lần nữa con người lại bắt đầu quá trình tạo ác nghiệp, qua lừa đảo (cheating) và lấy của người làm của mình, để rồi đáng được thác sinh với hình hài cầm thú.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy luật gì đang điều hành thời kì mạt kiếp này?

Dadashri: Người số phần đã định để sinh ra với hình hài thấp kém (cầm thú), sẽ không bị bắt với hành vi tội lỗi của họ. Nhưng người số phần đã định sinh vào cảnh giới cao hơn, bị bắt liền dầu phạm tội rất nhỏ. Bằng cách này họ lập tức không phạm lỗi nữa, và đời sắp tới của họ sẽ thay đổi, trước khi họ đi vào đường tà ác.

Luật tự nhiên phù hộ người nào? Luật tự nhiên hỗ trợ nghiệp nặng chồng chất nặng hơn và nghiệp nhẹ bớt đi, trở thành nhẹ hơn. Người nghiệp nhẹ tiến lên cõi sống cao hơn và

người mang nghiệp nặng càng xuống cõi sống thấp hơn. Đó là luật tự nhiên. Người chưa từng ăn cắp trước đây, bị bắt liền khi họ mới ăn cắp lần đầu, trong khi kẻ cắp nhà nghề không bao giờ bao giờ bị bắt vì nghiệp họ nặng.

Chỉ có con người tạo nghiệp mà thôi

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có chúng sinh nào khác hơn con người tạo nghiệp ít hơn không?

Dadashri: Chúng sinh khác hơn con người không ai tạo nghiệp cả. Chỉ có con người ở đây tạo nghiệp mà thôi. Hơn nữa chúng sinh sống nơi cảnh giới không tạo nghiệp tự hỏi "Tại sao chúng ta sống trong ngục tù này?" Nơi cảnh giới có tạo nghiệp thật ra được gọi là tự do, vì có sự lựa chọn. Trong ba cõi khác (thiên giới, thảo mộc cầm thú giới, địa ngục giới) toàn là tù ngục vì không có chọn lựa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải chỉ có cõi người là tạo nghiệp, kể cả tạo phước nghiệp, hay không?

Dadashri: Cả phước nghiệp và ác nghiệp đều được tạo ra nơi đây.

Con người tạo nghiệp nếu họ gây tổn hại hay đau buồn cho người khác, họ sẽ thác sanh nơi cõi cầm thú hay một kiếp sống nơi địa ngục. Nếu họ tạo phước bằng cách giúp người khác vui sống thì họ được trở lại làm người hay lên cõi trời. Cho nên, cõi sống tùy thuộc vào nghiệp báo đã tạo ra. Khi cõi tái sinh đã được quyết định, người ta phải đến sống ở đó, trả xong nghiệp báo và trở lại làm người.

Chỉ con người là có quyền (right) tạo nghiệp, không chúng sinh nào khác có được. Những người có quyền này phải lang thang qua bốn cõi chúng sinh. Nếu họ không tạo nghiệp gì cả, họ sẽ được giải thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi. Chỉ có làm người mới có thể đạt được giải thoát mà thôi. Không có cõi nào khác mà Linh Hồn có thể đạt được cảnh giới giải thoát cả. Có bao giờ các con thấy ai không tạo bất cứ nghiệp nào hay không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không ạ, chưa từng thấy ạ.

Dadashri: Tất cả cầm thú mà các con nhìn thấy, chúng ăn, uống, đánh đấu, cắn xé nhau, nhưng chúng không tạo nghiệp. Cũng giống như vậy, trong lúc sống, cũng có người không tạo nghiệp. Điều này xảy ra khi họ không trở thành người làm hay nghiệp chủ (the doer of the karma), trong lúc vẫn nhẫn thọ nghiệp báo đã tạo ra từ tiền kiếp. Khi họ đến gặp thầy và Tiếp Nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Atmagnan, Knowledge of Self-Realization), họ thoát khỏi mọi vai trò của người tạo nghiệp (doership of karma) và từ đó về sau chỉ còn phải chịu quả báo của nghiệp đã tạo ra từ trước còn lại mà thôi. Cái tôi chính là người tạo nghiệp.

Vốn gốc làm người của tám đời trả nghiệp

Người hỏi: Kính thưa Thầy, khi nào một chúng sinh với thân tướng không tạo nghiệp nhưng chỉ giải nghiệp mà thôi, thì chúng sinh này làm thế nào có được đời sau?

Dadashri: Phạm vi thật rộng lớn. Khi một người rời bỏ xác thân nơi thế gian này, họ có thể tái sinh thành một con bò

và sống đời của một con bò, sau đó nó có thể tái sinh thành con dê. Không phải nhất định nó sẽ thành con dê. Nó có thể thành bất cứ con gì tùy theo nghiệp số, nó tùy vào nghiệp nhân đã tạo nên. Nó cũng có thể thành con lừa. Sau khoảng hai trăm năm như thế để trả nghiệp, nó sẽ được trở lại làm người. Bất cứ cõi nào khác không phải cõi người, nó bị đưa đẩy từ cảnh giới chúng sinh này đến chúng sinh khác mà không tạo nghiệp nào. Quá trình mang hình hài khác nhau là do nghiệp đã tạo ra khi làm người. Sự trả nghiệp, hay giải nghiệp có thể trong nhiều hình hài khác nhau và không nhất thiết trở lại làm người. Nó xảy ra vì phải chịu quả báo để trả nghiệp nợ đã vay mà thôi. Những nghiệp này tạo thành nhiều lớp chồng chất lên nhau. Mỗi đời tiếp nhau một lớp được lột bỏ. Khi đã lột hết mọi lớp và tám đời đã trả xong, họ được trở lại làm người. Tối đa là phải trải qua tám đời lang thang với hình hài không phải con người, trước khi họ có thể trở lại làm người. Đó là luật tự nhiên.

Vốn gốc đủ xứng đáng làm người luôn luôn tồn tại với họ, dầu họ mang hình hài nào để sinh ra, kể cả hình hài của chư thiên trên cõi trời. Nhờ vốn gốc này mà họ có thể trở lại làm người. Giữ lại vốn gốc làm người này, tất cả mọi nghiệp trái (nợ do nghiệp tạo nên) khác đều được giải trừ với đau khổ trải qua.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, sau khi trở lại làm người, đời sống của họ vận hành như thế nào? Nó có vận hành theo động lực của ý định (nghiệp lực từ đời trước)? Căn cứ vào nghiệp gì mà đời sống vận hành bây giờ?

Dadashri: Họ có vốn gốc của nghiệp làm người. Vốn gốc

có đó, nhưng nếu nợ, tức ác nghiệp, được tạo ra thì họ phải ra đi để trả nợ xong mới được trở lại làm người. Nếu họ được lời để có thêm phước, họ cũng phải xài nó trước khi trở lại làm người. Vốn gốc làm người vẫn còn mãi với các con, nó không bao giờ dùng hết cả. Khi nào nó được dùng hết? Nó được dùng hết khi vai trò tác nghiệp chủ không còn nữa. Chỉ lúc đó các con mới được giải thoát mà thôi. Vai trò tác nghiệp chủ sẽ không bao giờ ra đi, trừ khi cái tôi ra đi. Chính cái tôi là tác nghiệp chủ. Nếu cái tôi còn đó các con phải chịu nghiệp báo trong những cõi khác và trở về chỗ cũ như trước.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, được trở lại hình hài người từ những hình hài của chúng sinh khác, họ đầu thai vào đâu? Ví như họ đầu thai để làm vua hay làm người đánh cá?

Dadashri: Đời sống làm người của các con trở lại tại trình độ của kiếp người sau cùng khi các con lìa đời để đi hưởng phúc hay trả nợ nơi những cõi khác. Điều này cũng giống như trở về nhà sau khi đi mua sắm xong xuôi vậy. Cũng như vậy, đời sống làm người là nhà. Các con phải trở về nhà. Và khi cái tôi ảo hết rồi, các con không phải ở thế gian này nữa. Giải thoát đạt được khi cái tôi ảo không còn. Cái tôi ảo không được dùng trong bất cứ hình hài chúng sinh nào khác. Trong lúc chịu quả báo với hình hài chúng sinh khác, cái tôi không được dùng và nhờ thế mà không tạo nghiệp. Trâu, bò không có cái tôi, ngựa có vẻ có cái tôi, nhưng đó là cái tôi giải nghiệp (discharged), không phải cái tôi thật sự. Chính vì cái tôi mà các con ở đây. Khi nó không còn thì các con được giải thoát.

Vé khứ hồi từ cõi cầm thú

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Thầy nói rằng con người nhận lãnh quả báo của nghiệp mà họ đã tạo nên. Như vậy, có thể nào mà những thú vật này trở lại hình người không?

Dadashri: Chúng là những người từ nơi khác tới. Chúng là người giờ đang ở đây. Dân số của chúng đã gia tăng. Và chúng là những người đang tham gia vào những việc làm bất chánh, gian xảo, vô đạo đức.

Người hỏi: Loại phước nghiệp nào mà những thú vật này đã làm để được sinh ra với hình hài người?

Dadashri: Chúng không phải tạo phước. Để thầy giải thích cho các con biết. Một người rơi vào cảnh nợ nần chồng chất và bị phá sản. Người đời cho rằng hắn đã tàn đời. Khi hắn đã trả hết nợ, người đời còn gọi hắn là người tán gia bại sản nữa hay không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không, người ta sẽ không gọi như thế nữa.

Dadashri: Cũng giống vậy, các con từ đây thác sinh vào cõi cầm thú để trả nợ. Trả nợ xong trở về đây. Các con cũng có thể lên cõi trời để hưởng phước. Hết phước lại trở về.

Dành sẵn chỗ nơi kiếp sống sa đọa

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao mà chúng con có thể nói một người sẽ phải thác sinh làm cầm thú?

Dadashri: Mọi đặc điểm và tính chất của họ sẽ là chứng cứ. Họ sẽ có những tư tưởng như thú vật, luôn nghĩ đến làm

sao để lừa đảo và tước đoạt, thâu tóm tài sản người khác. Lúc lâm chung thú tánh của họ sẽ hiện ra.

***Người hỏi*:** Kính thưa Thầy, nếu chúng con trồng hột xoài thì cây xoài sẽ mọc lên. Điều này có áp dụng cho con người không? Con người sẽ vẫn là người trong kiếp sau phải không?

Dadashri: Đúng. Trở lại làm người có nghĩa rằng, nếu các con nhìn vào một nhà bảo sanh, không có người phụ nữ nào sanh ra chó con cả. Các con có hiểu điều đó không? Nếu một người có đạo đức và ý nghĩ tốt lành, họ thật sự sẽ trở lại làm người. Nếu thay vì vui hưởng những gì mà họ có quyền hưởng, họ đem cho những người khác đang cần, họ là một bậc siêu nhân và họ sẽ được lên sống cõi trời. Chẳng có gì sai khi vui thú với chồng hay vợ của mình, vì họ đã cưới hỏi đàng hoàng. Một người không thể vui thú với những gì không phải của họ. Chỉ nghĩ đến chiếm hữu những gì không phải của mình để vui hưởng là dấu hiệu cho biết kiếp sau sẽ mang hình hài cầm thú rồi. Đó là thị thực nhập cảnh vào cõi cầm thú.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, luật nhân quả khiến cho một người phải chịu nghiệp báo đối với những lầm lỗi mà họ tạo ngay lúc làm người.

Dadashri: Không đâu. Hậu quả của nghiệp nhân đã tạo từ trước phải chịu trong kiếp này và chỉ kiếp này mà thôi. Những ý định cướp đoạt người khác, trộm cắp, lừa đảo và những quyết định làm hại, làm mất của người sẽ dẫn họ đầu thai vào cõi khác thấp kém hơn con người. Nghiệp đã tạo từ kiếp trước phải chịu bây giờ ở đây mà thôi. Hậu quả của thái độ thú vật sẽ chịu khổ nơi đây. Người ta chịu nó như thế nào? Họ phải

chịu công chúng chỉ trích, sỉ nhục, khinh khi. Hậu quả này là hậu quả của hậu quả. Nghiệp nhân tạo ra từ trong tâm như ác ý, ác tưởng làm hại người sẽ dẫn họ thác sinh vào cõi cầm thú.

Ai là người chịu khổ nơi đây

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm phước sẽ được phước báo và làm ác sẽ bị ác báo. Ai là người thọ nhận phước báo và ác báo đã được tạo ra? Thân thể hay Linh Hồn?

Dadashri: Người làm phước, làm ác phải chịu hậu quả của nó. Cái tôi tạo nghiệp là cái tôi chịu quả báo, chẳng phải thân thể chẳng phải Linh Hồn tạo nghiệp và thọ báo. Cái tôi làm và cái tôi chịu. Nếu cái tôi có thân (như ta là Nguyễn Văn X) thì nỗi khổ chỉ thuộc về cái tôi mà thôi. Nếu cái tôi không có thân (như ta là Linh Hồn Thanh Tịnh) thì nỗi khổ cũng chỉ của cái tôi mà thôi (cái tôi giải nghiệp).

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có địa ngục hay thiên đường sau khi chết hay không?

Dadashri: Sau khi chết có cả hai thiên đường và địa ngục.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy nếu tạo ác nghiệp thì ai vào địa ngục. Linh Hồn có vào đó hay không?

Dadashri: Linh Hồn và thể xác luôn luôn với nhau.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Khi một người chết không phải thể xác của họ bỏ lại nơi đây sao?

Dadashri: Một hình hài mới được tạo ra nơi đó. Thân thể cho địa ngục được tạo ra riêng biệt. Nơi địa ngục, thân thể giống như thủy ngân.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, thân thể thọ nghiệp hay Linh Hồn thọ nghiệp?

Dadashri: Cái tôi thọ khổ. Người tạo ác nghiệp xuống địa ngục sẽ phải chịu khổ nơi đó.

Nghiệp gì mà Hitler đã tạo ra ?

Tại sao Hitler, người đã giết hại rất nhiều người vô tội mà không chịu nghiệp báo của ông? Làm thế nào mà tất cả dân chúng đồng chịu khổ do ông ấy gây ra như thế? Làm thế nào mà mọi chuyện hợp nhau xảy ra như vậy? Điều này có phải là quả báo không? Đúng vậy.

Như thế trong kiếp sau, quả báo cho ông ấy sẽ là địa ngục. Tại sao? Kinh điển đã nói rằng, những người chết ở đây, những người mà cả thế giới thấy rõ ràng là hung tàn và đáng khinh, sẽ thác sinh xuống địa ngục hay thành cầm thú. Những người được thế giới kính trọng và tôn thờ sẽ sinh vào cõi trời hay được làm người.

Cộng nghiệp báo ứng

Người hỏi: Kính thưa Thầy, quyền lực nào đằng sau những trận động đất hay núi lửa bạo phát?

Dadashri: Năng Lực Vận Hành theo Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (Vyavasthit Shakti - Scientific Circumstantial Evidences), năng lực này làm mọi việc. Tất cả mọi nhân duyên phải hội đủ, phải sẵn sàng. Nếu thiếu một cơ duyên nào đó dầu rất nhỏ

cũng không hình thành, không xảy ra được.

Người hỏi: Cả bão tố, cuồng phong cũng là Năng Lực Nhân Duyên Sinh Thành phải không?

Dadashri: Như vậy đó con, cái gì khác đã làm phát sinh bão tố cuồng phong thổi qua Bombay? Nhiều người chẳng để ý đến vì nó không ảnh hưởng đến họ. Mặc dù thiên tai này tàn phá khắp vùng nhưng nó ảnh hưởng mọi người khác nhau. Nhiều nhà bị thổi sập, hư hại trong khi đó các tấm thảm chùi chân để trước cửa của nhà nào đó vẫn không nhúc nhích. Mọi chuyện xảy ra đều đâu ra đấy, chính xác. Không cần phải sợ bão tố. Năng Lực Nhân Duyên Sinh Thành sắp xếp mọi chuyện.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, tất cả những thiên tai, nhân họa như động đất, bão tố, chiến tranh, chúng xảy ra không vì luật hợp tan, tăng giảm hay sao?

Dadashri: Không phải đâu. Chúng tất cả đều tùy thuộc thời điểm của nghiệp báo hiện hành (the timing of karma effect). Mọi người đều phải chịu quả báo của nghiệp mà họ đã tạo nên. Động đất xảy ra cả khi dân số thế giới gia tăng. Nếu nó căn cứ vào sự hợp tan, tăng giảm thì nó có xảy ra hay không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải đó là thời điểm cho mọi cá nhân phải chịu quả báo không?

Dadashri: Nó bao gồm mọi cá nhân, cầm thú, mọi sự, mọi vật. Sự hiển hiện của quả báo là tập thể, giống như hậu quả xảy đến cho hai thành phố Hiroshima và Nagasaki vậy.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, cũng giống cá nhân tạo ác nghiệp, có phải hành vi của tập thể tạo nghiệp thì tập thể thọ báo hay không? Nếu chỉ một người ăn cắp và nếu mười người bị vây bắt, có phải là họ bị trừng phạt tập thể hay không?

Dadashri: Đúng vậy. Sự trừng phạt sẽ là toàn thể, không kể số lượng với cường độ của ý định nơi tâm của những cá nhân vào thời điểm đó. Có thể một người trong họ bị cưỡng bách ăn cắp mà không muốn. Phần số tùy thuộc vào sức mạnh của ý định. Nó rất chính xác.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng những thiên tai này xảy ra, ví như cơn bão dữ hay núi lửa bạo phát giết hàng ngàn người có thể đó là quả báo tập thể (cộng nghiệp) hay không?

Dadashri: Đó là phần số của mọi người. Chỉ có những người nghiệp trái chưa trả xong mới bị nạn mà thôi, không ai khác. Ví như động đất ở Bombay và có người nghỉ hè đi chơi ở thành phố khác khỏi bị, trong khi có người từ nơi khác đến đó, Bombay, để chịu. Những điều như thế toàn là nghiệp số cả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, ngày nay nhiều người chết vì cộng nghiệp hơn thời trước. Trước đây chúng ta chưa từng chứng kiến số người chết tập thể nhiều như thế. Có phải đó là quả báo của cộng nghiệp hay không?

Dadashri: Trong thời quá khứ, không có những nơi tụ tập đông người như bây giờ. Ngày nay có nhiều người hoạt động dưới cùng một lá cờ, do đó hành vi được tập hợp lại với nhau.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như thế, hạn hán, lũ lụt, động

đất, giết hại hàng trăm người, thật ra là cộng nghiệp phải không?

Dadashri: Đó toàn là hậu quả của cộng nghiệp.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, vậy nếu họ là thành phần của cộng nghiệp chịu quả báo họ sẽ bị lôi kéo đến đó dù họ ở bất cứ nơi đâu phải không?

Dadashri: Thiên nhiên đưa họ đến đó, nơi động đất, bão dữ xảy ra để trừng phạt họ, để họ chịu quả báo.

Người hỏi: Đúng vậy, Dada. Ví như có người vì những lí do nào đó đến trễ không lên máy bay được, trong khi có người lẽ ra không được đi chuyến bay đó, lại được lên máy bay để rốt cuộc bị chết vì máy bay bị tai họa.

Dadashri: Họ, tất cả đều là nghiệp số. Công lí rõ ràng, tuyệt đối chính xác. Không có chủ nhân ông nào làm những điều này. Nếu có chủ nhân ông thì bất công có thể xảy ra.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải máy bay của hàng không Ấn Độ bị tai nạn là khí cụ được dùng để tất cả người đi máy bay trả quả. Có phải đó là Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành hay không?

Dadashri: Chỉ là nghiệp số, không gì xảy ra mà không có nghiệp số vay trả cả.

Phước nghiệp không tiêu trừ ác nghiệp được.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải đau khổ là kết quả cuối cùng của việc cộng – trừ phước nghiệp và ác nghiệp hay không?

Dadashri: Không phải đâu con. Cộng trừ không xảy ra. Nghiệp làm ra không trừ bỏ nhau được. Đó là luật của thế giới từ vô thủy đến giờ. Nếu trừ bỏ nhau được thì người đời sẽ lợi dụng nó. Người thông minh quỉ quyệt sẽ làm hàng trăm điều tốt và mười điều xấu, và rốt cuộc vẫn còn hưởng phước của chín mươi điều tốt. Luật thiên nhiên hay tự nhiên (nature), bảo đảm chắc rằng cả tốt lẫn xấu đều phải trải nghiệm quả báo cả.

Người hỏi: Kính thưa Dada, có phải thật rằng khi chúng con làm việc từ thiện như xây nhà tình thương, thì quả báo của ác nghiệp đã làm sẽ giảm cường độ không?

Dadashri: Không, không giảm đâu con. Không có chuyện cộng trừ đối với nghiệp số đã tạo ra. Nghiệp mới tạo ra để có phước báo, nhưng một người sẽ chịu ác báo vì hại người. Nếu không như vậy, những người kinh doanh có đầu óc tính toán sẽ trừ hết ác nghiệp và giữ phước nghiệp mà thôi. Không giống như vậy đâu con. Luật tự nhiên là chính xác. Nếu các con làm chuyện tổn hại dù chỉ một lần, quả báo của nó sẽ đến. Hay ác nghiệp sẽ không được khấu trừ từ một trăm phước nghiệp. Cả hai đều phải chịu riêng biệt.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, hậu quả của phước nghiệp và ác nghiệp là riêng biệt nhau?

Dadashri: Hậu quả của ác nghiệp sẽ là ác báo và hậu quả của phước nghiệp là phước báo. Không có gì tăng mà cũng không có gì giảm. Loại luật nào phổ biến rõ ràng trong thiên nhiên? Ví như các con tạo phước nghiệp đáng giá 100$ bằng cách đóng góp vào quĩ từ thiện, nhưng các con lại tạo ác nghiệp đáng giá 5$ khi chửi rủa một người nào đó. 5$ sẽ bị

ghi vào sổ nợ trong tài khoản của các con và phước nghiệp 100$ sẽ được cộng vào phần tín dụng của các con. Luật rất chính xác rõ ràng như vậy.

Nếu không như thế thì tất cả mọi người kinh doanh sẽ cộng trừ hoài để chỉ giữ phần tổng kết tín dụng tức có thật mà thôi. Sẽ không bao giờ có đau khổ và do đó không ai muốn giải thoát bao giờ cả, vì sẽ không có gì ngoài phước nghiệp. Do đó luật ghi vào sổ có (credit) 100$ và sổ nợ 5$ không được khấu trừ. Các con sẽ phải hưởng bất cứ những gì tích lũy có được. Có nhiều quá phước nghiệp sẽ đưa đến quá nhiều phước báo, nó quá cồng kềnh và trở thành khó xoay xở để vui hưởng được. Không bao lâu các con sẽ mệt mỏi với cái tốt quá nhiều. Có nhiều quá cũng như thiếu nợ nhiều quá đều khó xoay xở như nhau. Người ta sẽ mệt mỏi với cái rườm rà, rắc rối của đồ vật tiện nghi sang trọng và muốn trở lại sống đời giản dị thoải mái. Chính vì bất cứ tiện nghi sung túc nào của vật chất mà họ hưởng đều không thật, không phải là Chân Lạc Cảnh của Linh Hồn (the bliss of the Self). Hay nói khác đi, nó chỉ là những niềm vui tưởng tượng, giả tạo và tạm bợ mà thôi. Con người không bao giờ cảm thấy mệt mỏi hay bất mãn với Niềm Vui Vĩnh Cữu nơi Chân Lạc Cảnh của Linh Hồn Thanh Tịnh (the permanent bliss of the Pure Soul).

Đường giải thoát khỏi nghiệp cảnh đọa đày

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm thế nào chúng con có thể thoát khỏi nghiệp đã tạo ra từ kiếp trước? Chúng con có cảm tưởng rằng chúng con có mặt trên thế gian này là vì phước báo hay ác báo của nghiệp mà các con đã tạo ra từ kiếp trước.

Làm sao chúng con tìm được giải pháp cho vấn đề này?

Dadashri: Giờ thì, nếu một người nào đó làm phiền các con, các con phải hiểu rằng trong kiếp trước, chắc các con phải làm một điều gì đó không tốt đối với họ cho nên bây giờ họ chiếu cố trả lại điều đó cho các con mà thôi. Do đó các con phải xử sự tình cảnh một cách bình tĩnh, ổn thỏa, yên lành. Nhưng vì các con không giữ được bình tĩnh và phản ứng vọng động, rốt cuộc các con lại gieo thêm nghiệp nữa. Chỉ có một cách duy nhất để xử sự với nghiệp báo từ kiếp trước hiện hành là tâm bình, khí hòa, bình tĩnh, tuỳ duyên hoà ứng thuận xử. Các con không nên có ý nghĩ xấu nào đối với người khác. Các con chỉ cần cảm thấy rằng các con đang chịu quả báo của các con đã tạo ra và bất cứ những gì họ làm đối với con đều là những gì các con đã đối xử với họ từ trước. Các con chịu khổ vì ác nghiệp các con đã làm. Chỉ như vậy mới thoát được mà thôi. Thật sự ra họ gây khó khăn cho các con như thế vì đó là nghiệp báo của các con hiện hành, họ chỉ là công cụ làm hiển hiện nghiệp báo đó, họ là người đóng vai trò thừa hành mà thôi, người đạo diễn chính là Năng Lực Nhân Duyên Sinh Thành. Mọi kẻ gây rối trên thế gian này chỉ là công cụ. Cả kẻ móc túi lấy mất 100$ của các con trên đường phố cũng là công cụ (instrument) mà thôi. Đó là nghiệp số do các con tạo nên. Tại sao các con được nhận phần thưởng đó mà không phải người khác?

Sự quan trọng của nguyện cầu khi bị khổ vì nghiệp báo

Người hỏi: Kính thưa Dada, con muốn biết nghiệp báo có thay đổi nhờ cầu nguyện hay không?

Dadashri: Nghiệp báo có nhiều thành phần. Một loại có thể tiêu trừ nhờ cầu nguyện. Loại thứ hai có thể tiêu trừ nhờ nỗ lực công phu. Loại thứ ba, là dầu các con nỗ lực công phu cách mấy đi nữa cũng không thoát khổ được. Nó dính quá chặt.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, mặc dù nghiệp dính rất chặt, nguyện cầu không tạo ra được sự khác biệt nào hay sao?

Dadashri:Nó không tạo ra sự khác biệt nào. Tuy nhiên, lúc nguyện cầu có thể tìm thấy một sự yên tâm nào đó.

Người hỏi: Người ta có được sức mạnh chịu đựng quả báo nhờ cầu nguyện không? Kính thưa Thầy.

Dadashri: Không có đâu con. Phiền não có ảnh hưởng hay tác động đối với các con. Với nguyện cầu các con có thể cảm nghiệm một phần an vui nào đó trong cảnh phiền não. Nhưng rất khó giữ được nguyện cầu liên tục. Khi hoàn cảnh khó khăn, tâm hồn bị xáo trộn, thật khó tĩnh tâm nguyện cầu. Nếu có thể tĩnh tâm nguyện cầu thì đó là điều lí tưởng, và trong lúc nguyện cầu phải tưởng nhớ Dada, đấng tự do tự tại, vô tâm mê chấp vọng động, Ngài là hiện thân Linh Hồn Thanh Tịnh của các con. Đấng hoàn toàn cách biệt với xác thân. Nếu các con tưởng nhớ đến Đấng-Vĩnh-Ly-Mê-Chấp-Với-Xác-Thân-Của-Ngài và nguyện cầu thì nguyện cầu sẽ an trụ, nếu không như vậy, thì con không an trụ được.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, trong hoàn cảnh bối rối như thế, đâu có nghĩ đến nguyện cầu.

Dadashri: Không nhớ đâu con. Giác tâm của họ sẽ biến mất, và trí nhớ của họ cũng không còn.

Khấn nguyện với các đấng thiêng liêng

Người hỏi: Kính thưa Thầy, một người có tạo nghiệp khi khấn nguyện với thần thánh?

Dadashri: Chắc chắn tạo nghiệp khi khấn nguyện. Làm như thế chúng ta đòi hỏi các Ngài làm một cái gì cho chúng ta. Các Ngài có thể làm một cái gì đó để phù hộ chúng ta. Chúng ta cũng sẽ dâng cúng các Ngài một cái gì đó để trả lễ, để đền ơn. Đó là lí do tạo nghiệp.

Người hỏi: Thân cận với một Bậc Thánh, một người có thể thoát tạo nghiệp không? Kính thưa Thầy.

Dadashri: Tạo nghiệp sẽ bớt. Các con sẽ tạo phước nghiệp, và điều này không hại các con. Ác nghiệp không tạo nên.

Giác tỉnh đề phòng tạo nghiệp

Người hỏi: Kính thưa Thầy, một người có thể làm gì để tránh tạo nghiệp?

Dadashri: Nếu các con có nghĩ tưởng xấu hay ác ý, các con phải lập tức thú lỗi, nhân danh một Đấng Chí Tôn nào đó. Những ý tưởng này sẽ lẫn quẫn trong tâm khi nghiệp số vẫn còn chưa giải quyết. Chỉ thành tâm thú nhận lỗi lầm với Ngài, cầu xin Ngài tha thứ và hứa không bao giờ tái phạm nữa.

***Người hỏi*:** Kính thưa Thầy, nếu một người nào đó phạm tội giết người và liền ăn năn sám hối trước Đấng Chí Tôn, làm thế nào mà người đó thoát nghiệp được?

Dadashri: Được chứ, họ có thể thoát. Nhưng nếu họ cảm thấy hài lòng sau khi giết người thì họ sẽ tạo nghiệp trầm trọng, và nếu họ ăn năn sám hối đối với hành vi của họ, tội nghiệp của họ sẽ nhẹ hơn.

Người hỏi: Như vậy, bất cứ làm chuyện gì cũng tạo nghiệp phải không, kính thưa Thầy?

Dadashri: Họ tạo nghiệp và sau đó được giải. Sự giết người xảy ra thật sự là nghiệp lực được giải để được thoát. Khi nào tạo nghiệp xảy ra? Nó xảy ra tại thời điểm khi tâm có ý nghĩ tán thành sự giết người. Ngay thời điểm đó là tạo thêm nghiệp nữa.

Nếu ngay lúc giết người để giải nghiệp, để giải oan trái (đòi nợ), họ ăn năn sám hối thì họ có thể thoát khỏi hậu quả của hậu quả (effect of effect)

Giết người sẽ có hậu quả nghiêm trọng. Kẻ giết người sẽ bị thất sủng, khinh khi và phải chịu đủ thứ bệnh tật hành hạ thân xác (hậu quả của hậu quả). Mọi chuyện sẽ phải chịu nơi đây và chỉ nơi đây mà thôi. Nghiệp mới tạo ra sẽ không dính chặt lắm khi họ thành tâm ăn năn sám hối. Quá trình giết người là nghiệp quả (nghiệp báo), và phải chịu khổ mà thôi. Một người phải chấp nhận quả báo, nhưng nếu thành tâm sám hối thì nghiệp ác tạo nên sẽ nhẹ bớt. Nếu giết người được thực hiện với nhiệt tâm hứng khởi thì nghiệp tạo ra sẽ vô cùng

nghiêm trọng.

Một người bị hoàn cảnh bắt buộc phải giết một con nai để nuôi sống gia đình qua cơn đói. Với sát sinh họ tạo ác nghiệp. Một hoàng gia trái lại, đi săn để vui chơi và vô cùng thích thú khi tìm cách giết một con nai. Như thế, trong cả hai trường hợp một con nai đã bị giết. Một người giết vì đói, người kia giết để giải trí, vui chơi. Người sát sanh vì đói rốt cuộc sẽ thác sinh mang thú hình! Hoàng gia, mặc dầu không ăn thịt nai, nhưng đi săn để giải trí, vui chơi sẽ sinh vào địa ngục. Hành vi của cả hai thì giống nhau nhưng động lực tâm ý của họ khác. Người đời không nhận ra luật nhân quả này, họ cần những người như Thầy giải thích cho họ biết.

Tuyên án tử hình thẩm phán có tạo nghiệp hay không ?

Một vị chánh án tòa thượng thẩm gặp khốn cảnh không biết phải làm thế nào để tuyên án tử hình sau khi tiếp thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn. Thầy hỏi ông ấy cái gì xảy ra nếu ông không tuyên án. Ông nói rằng ông sẽ phạm tội nếu ông tuyên án.

Thầy chỉ cho ông cách xử sự với khốn cảnh của ông. Thầy bảo ông rằng ông phải sám hối và nói với Đấng Chí Tôn "Hỡi Đấng Chí Tôn thân yêu, con đã làm gì để bị ở vào vị trí phải tuyên án tử hình cho một người. Xin tha thứ cho con". Ông phải thành tâm sám hối và tiếp tục làm nhiệm vụ của ông theo luật của đất nước.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu chúng con làm tổn thương một người nào đó và sau đó thành tâm sám hối, chúng

con không tạo nghiệp hay sao?

Dadashri: Các con phải tiếp tục sám hối với tên của họ trong tâm. Số lượng sám hối mà các con thực hiện phải ngang bằng với nỗi đau mà các con đã gây ra cho họ. Tất cả những gì các con phải làm là thành tâm sám hối, các con không chịu trách nhiệm nào khác.

Nếu các con thành tâm sám hối đối với bất cứ hành động lỗi lầm nào của các con, Bảy mươi lăm phần trăm hậu quả của hành vi đó sẽ tiêu tan. Hai mươi lăm phần trăm còn lại sẽ giống như hình ảnh của một sợi dây đã cháy rồi. Trong kiếp sau nó sẽ tan biến dễ dàng. Mọi nhân đều có quả. Với thành tâm sám hối, nghiệp có thể giũ sạch trong kiếp sau.

Tụng kinh và hành trì sám hối là tạo nghiệp hay giải nghiệp?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, khi chúng con tụng kinh và hành trì sám hối, chúng con tạo nghiệp hay được thoát khỏi nghiệp?

Dadashri: Nghiệp được tạo ra. Nghiệp được tạo ra trong mọi việc. Cả ngủ các con cũng tạo nghiệp. Khi các con tụng kinh hay hành trì sám hối, các con tạo phước nghiệp rất lớn, và các con sẽ nhận phước báo với đời sống vật chất vui sướng trong đời sau.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như thế phước báo có bao nhiêu sức mạnh để giúp chúng con thoát khỏi nghiệp?

Dadashri: Làm phước hay làm ác, cả hai đều là nghiệp quả. Chúng trói buộc các con trong cuộc đời. Nếu các con có

Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, nghiệp tức khắc bị tiêu trừ. Làm phước thì được phước báo, làm ác thì bị ác báo. Nhưng với Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn nghiệp bị tiêu trừ và bị đốt thành tro.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu một người làm tốt hay làm xấu, cả hai đều do quả nghiệp cả thì làm sao có thể gọi đó là đạo sống cho được? (If one is discharging both the good and the bad, then how can it be called dharma?)

Dadashri: Tạo phước thì được phước báo và tạo ác thì bị ác báo. Các con sẽ làm gì nếu một người nào tát vào mặt của các con? Các con sẽ không tát lại sao? Còn tát lại gấp đôi nữa! Vì nghiệp báo hiện hành mà người ta tát vào mặt các con. Họ chỉ là công cụ đóng vai trò làm nghiệp báo hiển hiện mà thôi. Chỉ chấp nhận nó như là được trả nợ và gởi nó vào ngân hàng ký quĩ. Đừng đánh trả. Nếu các con không muốn cảnh này tái diễn trong đời sau thì đừng đánh trả.

Cảnh giới hữu vi và vô vi

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con tin rằng, khi nào chúng con làm điều sai trái, chúng con tạo nghiệp.

Dadashri: Như vậy, các con không tạo nghiệp đối với việc làm tốt hay sao?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm phước, làm ác gì đều tạo nghiệp hay sao?

Dadashri: Các con đang tạo nghiệp ngay lúc này đây. Hiện giờ các con đang tạo phước nghiệp rất cao. Không bao

giờ có một ngày mà các con không tạo nghiệp gì cả. Tại sao như vậy?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con luôn luôn làm một việc gì đó, dầu tốt, dầu xấu.

Dadashri: Đúng vậy đó con, nhưng không có cách nào để không tạo nghiệp hay sao? Làm sao mà Đấng Chí Tôn Mahavir xoay sở để được giải thoát mà không tạo nghiệp? Bao lâu mà các con có thân này thì các con sẽ tạo nghiệp. Các con không phải làm một việc gì đó, như đi cầu (đại tiện) hay sao?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đúng vậy, hậu quả của nghiệp tạo ra thì phải gánh chịu thôi.

Dadashri: Bao lâu các con còn tạo nghiệp thì luôn luôn các con phải tái sinh. Nếu các con tạo nghiệp các con phải chịu quả báo đời sau, nhưng sự thật về Đấng Chí Tôn Mahavir đã giải thoát khỏi sinh tử luân hồi không chứng minh là có cách sống với sinh hoạt thường ngày mà vẫn không tạo nghiệp hay sao?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, phải có cách chứ.

Dadashri: Có bao giờ các con mong cầu được sống với cảnh giới không tạo nghiệp không? Có một Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, với Chân Trí đó, mặc dầu các con sống trong cuộc đời bình thường nhưng các con không tạo nghiệp nữa. Khi các con có được Chân Trí Khoa Học đó các con sẽ được giải thoát.

Vô minh mới là trở ngại chớ không phải nghiệp.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải vì quả báo mà chúng ta phải sống nơi thế gian này không?

Dadashri: Đúng vậy đó con. Toàn thể cuộc này phải được dùng để chịu quả báo của nghiệp đã tạo ra từ kiếp trước. Nghiệp tạo ra vì mê chấp thương ghét (raag-dwesh, attachment-abhorrence). Nếu các con không mê chấp thương ghét thì sẽ không có tạo nghiệp nữa.

Không có vấn đề đối với nghiệp quả. Nghiệp quả có hiệu lực bao lâu mà xác thân còn tồn tại. Vấn đề chính là mê chấp thương ghét. Các Đấng Giác Ngộ viên mãn đều khuyên các con sống đời không mê chấp thương ghét.

Những gì các con làm trong cuộc đời không có giá trị nào. Chỉ khi mê chấp thương ghét nổi lên thì nghiệp mới tạo ra mà thôi. Các con không chịu trách nhiệm nếu mê chấp thương ghét không xảy ra.

Từ sinh tới tử, xác thân này là nghiệp quả. Chỉ có mê chấp thương ghét tạo nghiệp đời mà thôi. Đó là lí do tại sao các Bậc Toàn Giác Đại Tự Tại (Vitarags) khuyên chúng ta trở thành Đấng Vô Tâm, vĩnh ly mê chấp, vĩnh thoát tâm trần để được giải thoát.

Khi một người nào đó sỉ nhục Thầy, Thầy biết rằng họ đang sỉ nhục Ambalal Patel. Họ sỉ nhục xác thân tạp nhiễm này. Họ không thể hiểu và nhận ra Chân Cản Linh Hồn. Thầy, Linh Hồn Nhất Chân Thanh Tịnh (Pure Self) luôn luôn là Tri Chủ (Knower) và Kiến Chủ (Seer) của những gì xảy ra. Thầy

là Đấng Toàn Tri, Toàn Giác, Vô Tâm đối với trần cảnh (vitarag). Thầy không có mê chấp thương ghét nào đối với họ hay bất cứ những gì nơi thế gian. Cứu cánh giải thoát sẵn sàng nơi bàn tay của Thầy.

Thông điệp của Đấng Toàn Tri, Toàn Giác, Vô Tâm Trần là: Không phải nghiệp là chướng ngại trên đường sống giải thoát của chúng ta, chính vô minh mới là chướng ngại. Vô minh là cái gì? Vô Minh là không biết gì về Chân Cảnh Linh Hồn (The ignorance of the Self). Bao lâu xác thân còn tồn tại, nghiệp sẽ tiếp tục diễn ra, nhưng khi Vô Minh không còn thì tạo nghiệp cũng chấm dứt.

Khi nào giải nghiệp (discharge of karma) xảy ra?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, khi nào nghiệp không còn xảy ra nữa?

Dadashri: Đó là khi các con thực chứng "Ta Là Linh Hồn Thuần Chân Thanh Tịnh (I am pure Self)". Vậy là khi các con thành Linh Hồn Thanh Tịnh các con không còn tạo nghiệp nữa. Giải nghiệp sẽ tiếp tục cho đến khi chúng tận diệt.

Vậy chúng ta làm thế nào dứt hẳn tạo nghiệp? Ngay khi các con nhập Chân Cảnh Linh Hồn, không còn nghiệp nào sẽ tạo ra nữa. Điều này xảy ra khi Bậc Đại Giác Chân Nhân giúp các con nhận ra Chân Cảnh Linh Hồn Thanh Tịnh của các con. Sau đó nghiệp mới không tạo ra nữa và nghiệp cũ tiếp tục giải thể. Khi tất cả các nghiệp đều hóa giải các con sẽ đạt Chân Cảnh Cứu Cánh Giải Thoát (attain final liberation).

Giờ thì các con có hiểu nghiệp cảnh không? Khi nào các con trở thành người chủ động trong hành vi của các con (doer, doership – nghiệp chủ, gốc của chữ nghiệp, karma, là hành động action), các con là người tạo nghiệp. Khi các con không còn là người chủ động nữa, các con cũng hết tạo nghiệp. Khi Thầy giúp các con thoát khỏi vai trò nghiệp chủ, các con sẽ hết tạo nghiệp mới và chỉ hậu quả của nghiệp cũ còn lại thôi. Các con sẽ phải chịu hậu quả của chúng. Nghiệp nhân (causal karma) mới sẽ không gieo nữa, chỉ có nghiệp quả là còn. Và khi trải nghiệm hết nghiệp quả, các con sẽ thành tựu Cứu Cánh Giải Thoát.

Jai Sat Chit Anand

Tiếng Việt Mục Lục Sách Về Khoa Học Trực Chứng của Ngài Dada Bhagwan

1. Lời Lời Châu Ngọc

2. Chết, Trước Khi, Đang Khi Và Sau Khi

3. Thị Lực Trọn Lành

4. Giải Pháp Cho Mọi Bất Hoà Trong Đời

5. Chân Trí Khoa Học Về Nghiệp Cảnh

6. Ta Là Ai?

Tiếng Anh Mục Lục Sách Về Khoa Học Trực Chứng của Ngài Dada Bhagwan

1. Adjust Everywhere
2. Anger
3. Aptavani - 1
4. Aptavani - 2
5. Aptavani - 4
6. Aptavani - 5
7. Aptavani - 6
8. Aptavani - 8
9. Aptavani - 9
10. Autobiography of Gnani Purush A.M.Patel
11. Avoid Clashes
12. Brahmacharya : Celibacy Attained With Understanding
13. Death : Before, During and After...
14. Flawless Vision
15. Generation Gap
16. Harmony in Marriage
17. Life Without Conflict
18. Money
19. Noble Use of Money
20. Non-Violence
21. Pratikraman : The Master Key That Resolves All Conflicts (Abridged & Big Volume)
22. Pure Love
23. Right Understanding to Help Others
24. Science of Karma
25. Science of Speech
26. The Current Living Tirthankara Shree Simandhar Swami
27. Simple and Effective Science for Self-Realization
28. The Essence of All Religion
29. The Fault Is of the Sufferer
30. The Guru and the Disciple
31. The Hidden Meaning of Truth and Untruth
32. The Practice of Humanity
33. Trimantra
34. Whatever Has Happened Is Justice
35. Who Am I?
36. Worries

Tạp Chí "Dadavani" phát hành hằng tháng bằng tiếng Anh

Liên Hệ
Dada Bhagwan Foundation

India:

Adalaj **(Main Center)**	**Trimandir**, Simandhar City, Ahmedabad-Kalol Highway, Adalaj, Dist.: Gandhinagar - 382421, Gujarat, India. **Tel :**+ 91 79 35002100, +91 9328661166-77 **Email :** info@dadabhagwan.org

Other Countries:

Argentina	**Tel:** +54 9 11 58431163 Email: info@dadabhagwan.ar
Australia	**Tel:** +61 402179706 **Email:** sydney@au.dadabhagwan.org
Brazil	**Tel:** +55 11999828971 Email: info@br.dadabhagwan.org
Germany	**Tel:** +49 700 DADASHRI (32327474) **Email:** info@dadabhagwan.de
Kenya	**Tel:** +254 79592 DADA (3232) **Email:** info@ke.dadabhagwan.org
New Zealand	**Tel:** +64 21 0376434 Email: info@nz.dadabhagwan.org
Singapore	**Tel:** + 65 91457800 **Email:** info@sg.dadabhagwan.org
Spain	**Tel:** +34 922302706 **Email:** info@dadabhagwan.es
UAE	**Tel:** +971 557316937 **Email:** dubai@ae.dadabhagwan.org
UK	**Tel:** +44 330 111 DADA (3232) **Email:** info@uk.dadabhagwan.org
USA-Canada	**Tel:** +1 877 505 DADA (3232) **Email:** info@us.dadabhagwan.org
Vietnam	**Email:** thunguyen108@hotmail.com, dadatonguyen@gmail.com

Website: www.dadabhagwan.org

CHÂN TRÍ KHOA HỌC VỀ NGHIỆP CẢNH

Người Hỏi: Kính thưa Thầy, nghiệp trói buộc con người như thế nào ?

Dadashri: Động lực nơi nội tâm mong muốn người khác an vui là tạo thiện nghiệp, và động lực nơi nội tâm mong muốn người khác đau buồn là tạo ác nghiệp. Chỉ với động lực nơi nội tâm, chứ không phải hành động mà nghiệp đã tạo ra và trói buộc con người. Hành động bên ngoài có thể là tốt hay xấu. Nó không tạo nghiệp trói buộc. Điều tạo ra nghiệp trói buộc đọa đày chính là động lực của nội tâm. Do đó, hãy quán sát động lực nơi nội tâm và đừng làm nó ô nhiễm. Tất cả hành động bên ngoài đều là hậu quả mà thôi.

- Dadashri

May the original lamp light a series of lamps

dadabhagwan.org